

**Policistka
na půl úvazku**

Vladimír Váček





POLICISTKA NA PŮL ÚVAZKU



13. BŘEZNA 2022

VLADIMÍR VACHEK
hugojn6@gmail.com

*Rodiče mi tenkrát říkali, že jsem se zbláznila.
Ale já se tak rozhodla a dokázala jsem, že to dokážu.*

Obsah

- 1 [Psí útulek](#)
- 2 [Dovolená](#)
- 3 [Průvodkyně](#)
- 4 [Výcvik](#)
- 5 [Experiment](#)
- 6 [Škola](#)
- 7 [Kancelář](#)
- 8 [Hydra](#)
- 9 [První případ](#)
- 10 [Finále v Klášternicích](#)
- 11 [V Praze](#)
- 12 [Agentka](#)
- 13 [Zamilovaná](#)
- 14 [Dohoda](#)
- 15 [Svatba](#)
- 16 [Stavba](#)
- 17 [Epilog](#)

1 Psí útulek

Když jsem odmaturovala na stavební průmyslovce, táta se mě ptal, jaký obor bych chtěla studovat na stavárně ČVUT. Máma by na rozdíl od něho asi přežila, kdybych se rovnou nechala zaměstnat v nějaké kanceláři a začala přemýšlet o rodinném životě, ale perspektiva vysokoškolsky vzdělané dcery se jí docela líbila.

Na svých sto pětasedmdesát centimetrů s váhou pětasedesáti kilo nemám problém. Vlasy, v originále barvy počůrané slámy, mi sahají do půli zad. Přikrášlila jsem si je přelivem kaštanové barvy. Obličej mám oválný, tmavě zelené oči, rovný nos a pusku skoro od ucha k uchu. Nohy mám štíhlé, i když mé pozadí je malinko svalnatější. Prsa nemám sice po tatínkovi, ale větší podprsenku než trojku nosit nemůžu. Proto často nenosím žádnou. Trochu provokuji vztyčenými ňadry, z nichž občas vyčnívají tvrdé bradavky, když vidím nějakého hezkého kluka.

Přihlášku na Stavební fakultu jsem podala. Na přijímací zkoušku jsem se vůbec nepřipravovala, ale ke spokojenosti rodičů jsem prošla bez závad už v prvním kole. Takže přede mnou byly ty nejdelší prázdniny mého života. Čtyři měsíce bez závazků!

Mé neskonalé nadšení ale brzy skonalo po zhodnocení mých finančních rezerv. Rodiče by asi neodmítali živit mě, kdybych se rozhodla zůstat doma, ale pro devatenáctiletou holku to není moc lákavý program. Protože jsem momentálně neměla ani žádného přítele, s nímž bych trávila čas návštěvami zajímavostí a milostnými hrátkami, rozhodla jsem se, že se pokusím nějaké peníze vydělat.

Probírala jsem se inzeráty i internetovými lákadly na brigádu, která by té či oné firmě nahradila pracovníka nebo pracovníci, hodlající v letním období čerpat zákonem stanovenou dovolenou, ale představa, že bych měla pracovat na lince v továrně, nebo roznášet poštu či rozvážet zásilky, mě moc nelákala. Když jsem už druhý den čuměla do počítače, začalo mě to zmáhat. Potřebovala jsem protáhnout zdřevěnělé končetiny a páteř, a tak jsem si šla zaběhat.

Klusám po pěšině a soustředím se na správné dýchání a správně dlouhý krok. Najednou mě vytrhne ze soustředění halasně štěkání smečky, která dovádí na psí louce. Psi mě zaujali. Většinou za každým psem plápolá

páníček nebo panička, který, nebo která, se psa snaží držet v přiměřené vzdálenosti od ostatních psů v obavách z nevládnutelné psí rvačky. Tihle psi ale běhali pospolu, vráželi do sebe, honili se a ňafali, ale vůbec neměli tendenci se porvat. Pak jsem si všimnula, že za nimi v poklidu krácejí dvě ženy. Každá měla v ruce svazek vodítek a zdánlivě je vůbec nevzrušovalo, že psi, které by na nich měly vést, volně pobíhali.

Porušila jsem plánovaný cvičební režim a zastavila jsem se. Psi se na mě řítili a mě bylo jasné, že bych jim neutekla. Nevypadali sice zle, ale byla ve mě malá dušička.

Náhle se ozval sotva slyšitelný hvizd ultrazvukové píšťalky. Psi se zastavili, jen na mě smutně pohlédli a rozběhli se k těm ženám, které jim postupně připnuly vodítka a odcházely s nimi.

Neobvyklá událost mě zaujala, a tak jsem se znovu rozběhla, tentokrát ale ve směru zpacifikované psí smečky. Dostihla jsem je na okraji psí louky, když se chystali přejít ulici. Společně jsme přešli a pak jsem se těch žen zeptala, kde k těm všem psům přišly.

„My se staráme o psí útulek a tohle jsou naši chovanci“ odpověděla korpulentní paní. „Celý den jsou zavřeni v kotcích, a tak je vodíme na psí louku, aby se také trochu proběhli. Jinak by se tam asi zbláznili.“

„A to jsou všichni, nebo vždycky vodíte jenom část?“

„Tohle už jsou ti starší. Ráno jsme byly se štěňaty. Vodíme je radši zvlášť. Ti velcí by je mohli při honičce nechtěně převálcovat.“

„Příští týden bude ale problém. Tady Emilka má dovolenou a já to s nimi sama nevládnou.“ Povídá ta štíhlejší. „Nevíte o někom, kdo by vzal na dva týdny brigádu?“

Zarazila jsem se. O takové brigádě jsem nepřemýšlela. „A co by to znamenalo?“

„Kromě téhle vycházky to znamená uklidit v kotcích, dát jim nažrat a vodu a taky ukazovat psy návštěvníkům, kteří se přišli podívat, jestli by si nějakého nevzali.“

„A kolik byste platili?“ ptám se a vím předem, že na zbohatnutí to asi nebude.

„To víte, jsme dobročinný spolek a žijeme z dotací a milodarů. Tak dvě stovky denně, víc bychom těžko sehnali. My jsme obě důchodkyně a

děláme to proto, že psy máme rády. Za tyhle peníze bychom se neuživily. Vlastní byt nemáme, oficiálně bydlíme s dětmi. Ale oboustranně vyhovuje, když se tam ukážeme tak jednou týdně. Přespáváme tady.“

Nasucho jsem polkla. Kdybych rozvázela balíky, tak bych si vydělala pětkrát víc. Ale musela bych dojíždět na depo a starat se o peníze a řídit velkou dodávku, se kterou jsem zatím nikdy nejezdila a třeba se i hádat s lidmi. Tady ti psi na mě tak přátelsky a někdy i smutně koukali. Kdybych to ale vzala, tak si vydělám tak na slanou vodu a těžko se za ty prachy pojedu podívat k moři. Těžké rozhodnutí.

Když oni na mě tak smutně hledí! Jak bych jim to mohla udělat, aby nemohli jít ani na procházku! I když se to přičilo zdravému rozumu, tak ze mě vypadlo:

„Tak já přijdu. Snad mě žádný z nich nepokouše. Proti tetanu očkovaná jsem a vzteklinu snad žádný z nich nemá.“

Emilka se usmívá. „To jsem ráda slečno, že jste se k tomu odhodlala. Marta by s nimi měla moc práce. Minulý rok jsme měli problém se vystřídat. Na jednu postarší ženskou je to dost velká zátěž. Uvidíte, že se vám u nás bude líbit. Ti psi jsou vděční zákazníci.“

„Divila jsem se, že se vůbec neperou a poslechnou na píšťalku. Kdyby se takhle k sobě pustili psové, kteří žijí v různých rodinách, byla by to asi pěkná mela.“

Marta se směje. „To si pište. Ale tady vědí, že jsou jedna smečka a ve smečce se žádné vážné rozpory nepřipouští. Kdyby to některý zkusil, tak ho ti ostatní rychle zkrotí. Jen když se soupeří o vůdce smečky, tak se někdy pustí do šarvátky. Ale většinou to skončí rychle, ten nejsilnější se rychle prosadí a nebývají z toho ani žádná velká zranění. A, na rozdíl od lidí, se psi nemstí.“

„Jednou za týden sem chodí pán z kynologického klubu. Ten je učí alespoň základům poslušnosti. Reagovat na píšťalku a neskákat na lidi.“ dodává Marta.

„Bylo by fajn, kdybyste mohla jít rovnou s námi, abych vám tu naši práci prakticky předvedla“ nabízí Emilka a já se tedy přidávám. Není to daleko, už tam skoro jsme.

V kotci je každý dospělý pes sám. Mají tam i boudu, kdyby bylo zima, ale teď zůstávají všichni venku. Než se ale do svých kotců nastěhují, zůstávají na vodítkách, dokud Emilka nebo Marta jejich kotec nevyčistí.

„To víš, na nočník chodit neumí. Ale je fakt, že většinou chodí do koutka a pak v tom nešlapou, takže se to snadno uklidí, nabereme to lopatkou a kolečkem to pak odvezeme do kontejneru. V boudě má každý nějakou rohožku nebo kobereček, ale tu jenom vyklepeme, tam oni nekálí. Venku má každý dřevěnou paletku, aby neleželi v blátě. Tu jenom ometeš. Pak naleješ čistou vodu a je to. Krmení se dává jen ráno.“

Emilka vysvětluje, a přitom vše provádí. Za pět minut je kotec uklizený. Když se ale uváží, že v útulku je třicet kotců, tak to uklízení s přestávkou na cigaretu dvě hodiny trvá, když si to spravedlivě rozdělí s Martou. Většinou to ale dělají postupně během celého dne.

Přichází rodinka s asi pětiletou holčičkou. Tatínek se rozhlíží po útulku. Není moc nadšený. Holčička běhá mezi kotci a prohlíží si jejich obyvatele.

„Takhle malé děti si většinou vyberou nějaké štěně“ povídá potichu Marta. „Tady se jí pejsek líbí a slibuje, že se o něj bude pilně starat. Ale nakonec to stejně zbude na maminku. Tak koukám, jak která ženská vypadá, a snažím se představit si, jak s tím štěnětem bude jednat. Tahle vypadá docela mile.“

„Jé mami, tohle štěňátko tak hezky kouká. Určitě bude hodné a bude mě v noci hlídat! Pojd' se podívat!“ volá holčička. Maminka jde a usmívá se. Tatínek se také pomalu přibližuje a bez velkého nadšení si prohlíží pejška, tedy spíš fenku, která má špičatá ouška a čumáček jorkšíra a dlouhé tělo připomínající jezevčíka.

„A dáme mu jméno Alík a bude na mě čekat, když přijdu za školky!“ nadšeně horuje pro pejška holčička.

„Ale Editko, to je přece psí slečna. Té by asi jméno Alík moc neslušelo“ říká maminka a ohlíží se na tatínka. Ten předstírá zájem, aby holčičku potěšil, ale neříká raději nic.

„Tak to bude Alice“ říká holčička a mračí se, protože její prvotní představa utrpěla hluboký šrám. Tatínek, který není nadšen představou, že by tahle fenka mola přivést do jejich obydlí další štěňata neurčité rasy, se konečně projeví.

„Edi a nechtěla bys nějakého jiného pejska, kterému bychom mohli říkat Alík?“

Holčička se zamračeně rozhlíží po útulku a pak prohlásí: „Ne, tahle se mi líbí. Určitě bude dobrá kamarádka.“

Tatínek rezignovaně předsouvá košík a Emilka do něj něžně vkládá čubičku. „Už je dost velká, takže může žrát všechno co velký pes. Určitě ale nepohrdne ani mlékem, případně s kouskem rozmočeného bílého pečiva. Nedávejte jí ale dlouhé kosti od drůbeže. Ty jsou po rozkousání moc ostré. Maso jí dávejte raději ovařené. Určitě jí budou chutnat i psí suchary nebo granule.“

Maminka jí děkuje a tatínek vytahuje tisícikorunu – příspěvek na krmivo v útulku. Emilka poděkuje a popřeje hodně radosti s pejskem. Když ale rodinka poodejde, potichu bručí: „To jsem zvědavá, jestli se nám tahle čubička nevrátí.“

Když jsem doma řekla, jakou brigádu jsem si zařídila, rodiče to pobavilo.

„To jsem zvědav, jestli se ti tam bude líbit“ povídá táta. „Ne každý k tomu má sklony, ale kdo má zvířata rád, tak k tomu přilne. Uvidíme, jak se vybarvíš.“

I když bych si cestu do útulku mohla usnadnit autobusem, rozhodla jsem se, že tu vzdálenost necelé tři kilometry budu běhat. Mému tělu z pohodlnělému ze školních škamen to neuškodí. Doufala jsem, že mi to předsevzetí vydrží.

V sobotu ráno mě Marta netrpělivě očekávala. „Tak sis to nerozmyslela. To jsem ráda, bylo by nám tady smutno.“

Nečekala jsem na pokyny, chopila se koštěte a nejdříve zametla dvorek, kam silný vítr navál přes noc kousky větviček, zvadlou trávu a vajgly, které kuřáci s oblibou odhazovali v přírodě kamkoli. Přitom jsem si pomyslela, jak je fajn, že jsem neřesti kouření nepodlehla, i když v hospodě, kam jsme ze školy chodili se spolužáky na pivo, to bylo bráno skoro jako prohřešek proti dobrým mravům.

Pak jsme se s Martou rozhodly udělat si kafe. „Chceš radši rozpustnou, nebo espresso?“ zeptala se Marta.

Vyvalila jsem oči. „Vy tady máte mašinu na espresso?“

Marta se zasmála. „Naše mašina je nenáročná, uvidíš.“ Zapnula plotýnkový vaříč, ale místo konvice na vodu na něj postavila podivný přístroj, do kterého před tím nalila vodu a vložila sítko, na které nasypala a udusala pořádnou porci mleté kávy. Za chvíli se začal ozývat sykot páry a do horní nádoby přístroje začala tryskat směs páry a tmavě hnědé tekutiny.

„To je z Maďarska. Říkají tam tomu „kotyogó“. Káva má sice trochu sedliny, ale to se sleje.“

Káva byla fakt výborná, jako z dokonalého espressového automatu. Přidala jsem si trochu mléka a cukru a bylo mi skvěle.

„Tak vidím, že si tady nežijete špatně“ povídám Martě. „Takhle dobré kafe nemám ani doma.“

„Co nám sem zavedli elektriku, tak je to paráda“ povídá Marta. „K obědu si dělááme na grilu toasty, někdy i steaky. Taky se dá opékat obalovaný sýr, karbanátky a podobně. Jenom omáčky tady nejsou moc vděčné.“

„Tak to hlady nezahyneme. Večer dojdu na nákup a něco opatřím. Taky si můžeme udělat grilovanou zeleninu.“

„Víš co, dneska je sobota, to se asi po desáté hodině začnou trousit zákazníci. Vezmeme štěňata a půjdeme je po ránu trochu vyvenčit. Na psí louce teď bude klid. Ranní běžci se psy už tam nebudou a na dopolední procházku je ještě brzo. S velkými psy půjdeme až k večeru, až tu bude zase klid.“

Menší štěňata byla pohromadě v jednom kotci. „Máme tady sice dvacet štěňat, ale osm jich je tak malých, že je na procházku vzít nemůžeme. Jsou uvnitř, v tom přístavku. Ráno, než si přišla, tak jsem je nakrmila a večer musíme zase.“

Každá jsme vzala na vodítka šest odrostlejších štěňat a vyrazili jsme na psí louku. I když jsme tam nebyli úplně sami, velcí psi se ke štěňatům chovali ohleduplně.

„Někdy to není bez problémů“ poznamenala Marta. „Někteří psi jsou úplně zkažení a neovladatelní a vrhají se na cokoli, co se hýbe. Jejich páni se pak s nimi nadřou, aby je udrželi na vodítku. My pak nesmíme naše psy pustit z vodítek. Někdy se stane, že se takový pes vytrhne a zaútočí na nás. Pak nezbude, než ho omráčit“ a Marta ukazuje podivnou pistoli, která umí vystřelit projektil s rychlým omračujícím účinkem.

„Někdy to ale i tak špatně skončí, o jedno štěně jsme takhle přišli. Je to ale vždycky problém, protože pak se přiřítí rozzuřený pán a na toho už tu pistoli použít nesmíme. Už na nás zavolali i policii. Tam ale máme známé, kteří vědí, že omráčení používáme jen v případě, že nás nebo naše psy ten pes napadne. Pokutu sice dostane rozzuřený pán, ale pro nás je to moc nepříjemné a hodně nás to zdrží.“

Tentokrát ale proběhlo vše bez problémů, štěňata si na louce hrála a dva majitelé velkých psů, kteří tam také byli, se s námi normálně bavili. Před desátou jsme byli zpátky v útulku.

„No jo, tak se dáme do práce, ne? Vezmi ty kóje vlevo, já vezmu ty vpravo.“

Psi byli na úklid zvyklí a když jsme dělali kóje jednu po druhé, ani jsme je nemuseli uvazovat na vodítka. Netrvalo ale dlouho a přišli zákazníci. Z nich ale Marta neměla žádnou radost. Dva od pohledu zanedbaní muži, asi bezdomovci, se dožadovali vstupu.

„Vzali bychom si nějakýho pěknýho psa“ volali skrz zavřená vrata útulku.

„Minulý týden jste už jednoho dostali. Co jste s ním udělali?“ ptá se Marta.

„Von nám pošel, byl nějakej marodnej.“

„Tak přineste potvrzení o likvidaci zdechliny. Jinak žádného nedostanete.“

„Nebuď drzá, babo. Koukej nám dát támhle toho fešáka. Ty nemáš právo rozhodovat, kdo ho dostane. Platěj tě jenom za to, že se vo ně staráš!“

Marta se odvrátila a mačkala něco na telefonu. Pak potichu řekla: „Už jsou tady zase. Mohli byste přijet?“ a zavěsila. Mezi tím se ti dva už soukali přes bránu útulku. Byli řádně opilí a na dálku smrděli. Hrnuli se ke kotci se psem, který vypadal na křížence dalmatina a teriéra. Byl dost urostlý, snad proto vetřelce zaujal. Otevřeli kotec a začali psa vytahovat ven. Pes se bránil, nic dobrého ve vetřelcích necítil. Nakonec jednoho kousl do ruky.

„Ty bestie,“ zařval pokousaný a pustil ho. Ten druhý ale popadl dřevěnou podlahku a praštil s ní psa vší silou do hlavy. Pes zůstal bez vlády. Uchopili ho a vytáhli z kotce.

„Babo votevři ty vrata“ zařval ten pokousaný, zatímco ten druhý vlekl bezvládného psa k vratům. Marta se roztřásla a vytahovala klíče z kapsy.

„Hele Franto, tady mají novej přírůstek“ zvolal pokousaný chlap, když na mě najednou zaostřil. „Tak tuhle čubu bych taky přibral“ a pokročil směrem ke mně. Naštěstí v opilosti měl vratký krok, takže nevyvinul potřebnou rychlost a já se rozeběhla do uličky mezi kotci. Chlap za mnou.

Marta si vzpomněla, že má v kapse tu omračující pistoli. Než se chlap rozeběhl, střílela ho do zátylku. Přes oděv by asi omráčení nefungovalo.

Projektil byl dimenzovaný na váhu většího psa, takže tělnatého bezdomovce úplně neomráčil. Otočil se a chtěl se na Martu vrhnout. Já se už při výstřelu otočila a vidouc, že Marta je v nebezpečí, popadla jsem lopatu připravenou k uklízení kotce a vší silou ho zezadu praštila do hlavy.

Násilník se složil. Ten druhý ale nechal psa psem a rozeběhl se k nám. Věděla jsem, že pistole je jednoranná a že Marta určitě nestačila dobít. Náhle ke mně dolehl zuřivý štěkot ostatních psů uvězněných v dalších kotcích. „Budou nás bránit“ napadlo mě. Byla to poslední naděje.

Rychle jsem se obrátila a zotvírala kotce, v nichž bylo několik velkých psů. Na nás byli vždycky hodní a nevěřila bych, že by mohli někoho napadnout. Ale teď jsem uvěřila. Násilník už držel Martu pod krkem a lekla jsem se, že ji snad udusí. Tři velcí psi, kteří se na něj vrhli, mu v tom ale zabránili. Jeden se mu zakousl do ruky, kterou držel Martu. Druhý pes se mu trhl za límec košile tak silně, že z košile zůstaly jen cáry. Chlap pustil Martu a zvrátil se dozadu.

Třetí pes byl nějaký kříženec buldoka a věděla jsem, že pud mu velí zakousnout se nepříteli do hrdla.

„Ne“ vykřikla jsem. „Čekej.“

Pes se před posledním skokem zastavil a zmateně se na mě díval. Přiskočila jsem k němu a začala ho hladit za ušima. Kdybych si to mohla rozmyslet, tak bych se bála to udělat.

„Vždyť ti psi mne vůbec neznají!“ napadlo mě až pozdě. Ale pes vycítil, že jsem Martu bránila a Marta byla přece vůdce smečky! Tak mě vzal na milost a poslechl, i když na násilníka hrozivě vrčel, stejně jako jeho spolubojovníci.

Zdálo se, že chlap úlekem vystřízlivěl. Pes, který se mu zakousl do ruky, stále pevně držel a z ruky crčela krev. Marta se vzpamatovala a běžela

otevřít bránu, za kterou už stáli dva policisté. Rychle za nimi ale zavřela, aby některého rozdivočelého psa nenapadlo utéct.

Policisté se rychle zorientovali. Chlapovi, kterého jsem omráčila lopatou, nasadili náramky, protože už se probral. I když byl hodně nejistý, připoutali ho ke sloupu verandy, aby ho nenapadlo poradit se s Vaňkem. Marta mezi tím uchlácholila psy, kteří zaútočili na druhého násilníka, vyndala z lékárničky škrtidlo a ruku mu zaškrtila, aby nevykrvácel. Pes mu asi prokousl tepnu. Pak psy zavedla do jejich kotců a dala jim mimořádnou dávku krmiva, aby se uklidnili.

Policisté mezi tím zavolali sanitu a jeden z nich odvezl krvácejícího násilníka do nemocnice. Druhý si prohlížel místo zápasu, potom se posadil, koukal na připoutaného chlapa a pronesl:

„Teda holky, měly jste asi obrovské štěstí, že se ti psi postavili za vás. Jak to, že byli venku z kotců?“

„Nebyli, to já jsem je pustila, když ten chlap napadl Martu. Nevěděla jsem už, co jiného bych mohla udělat. Prát bych se s ním asi nemohla.“

„To byl vynikající nápad. Jak dlouho tady slečno pracujete?“

„První den“ špitla jsem.

Policista vykulil oči. „A to jste se nebála, že napadnou taky vás?“

„Nevím, neměla jsem čas o tom přemýšlet. Asi jsem spoléhala na to, že psi mají Martu rádi a že poznají, kdo je s ní a kdo proti ní.“

„Kupodivu to poznali. A jak přišel tamhle ten výtečník k té bouli na hlavě?“

„Praštila jsem ho lopatou. Nejdřív se rozeběhl za mnou, snad mě chtěl znásilnit. Marta na něj použila omračující pistoli, ale ta je dimenzovaná na psy, takže na něj to bylo málo. Po výstřelu se ale otočil na Martu a tím mi dal šanci ho praštit.“

„Teda řeknu vám, devět holek z deseti by se v téhle situaci zmohlo jen na zoufalý jekot a ztuhly by na místě, nebo utíkaly bez rozmyslu. Tady totiž stejně není kam. Kde vlastně pracujete?“

„Já jsem před týdnem maturovala na stavařské průmce. Tady jsem nastoupila jen na záskok jako brigádnice.“

„No to jste si teda vybrala. Ale ta Marta vlastně měla štěstí, kdyby tady byla ta druhá babka, asi by to tak dobře nedopadlo. Myslím, že by nikdo nechtěl je znásilnit, takže by je pomlátili, možná i zabili, než jsme přijeli.“

Já se zapýřila a on se na mě uličnický zašklebil. „Kdyby neměl tu placatou čepici, tak by to byl docela hezký kluk“ napadlo mě.

Ozvala se siréna a přijel zelený anton. Vyběhli dva kluci z přepadovky, strážník odpoutal praštěného násilníka a šoupli ho do bedny. „Ještě nabere toho druhého v nemocnici. U nás se o něho dobře postaráme.“ Mrkl na mě jeden z přepadovky zpod přílby a pak odjeli.

Marta udělala policistovi kafe a pomalu jsme nabíraly duševní rovnováhu.

„Á, už tady máme vyšetřovatele. Tak už to snad dokončíme“ mínil strážník. S vyšetřovatelem přijel i druhý pochůzkář, který vezl pokousaného do nemocnice. Vzápětí přijelo i druhé auto, ze kterého vystoupil postarší kravaťák, který se představil jako právník kynologického klubu.

Začala jsem si připadat nesvá. Bylo správné, že jsem toho člověka praštila? A pak na něj vypustila psy?

Vyšetřovatel ale nebudil hrůzu. „Gratuluji vám dámy, že jste to přepadení bez poškození přežily. Samozřejmě nechci říct, že se vlastně nic nestalo. Asi jste utrpěly pořádný šok. Vidím ale, že už normálně komunikujete, takže snad bez trvalé újmy na zdraví. Určitě to ale byl nezapomenutelný zážitek a já se omlouvám, že na vás budu chtít, abyste mi ho co nejpřesněji zrekapitulovali.“

Zatímco vyšetřovatel mluvil, uslyšela jsem povědomý zvuk kávovaru a za chvíli byly dvě kávy na stole.

„Za chvíličku budou další. Kdo si nedá?“ ptá se Marta.

Nikdo se nehlásí, a tak „kotyogó“ zaklapal v krátkém čase ještě jednou. I mě přišla káva k chuti. Mezi tím jsem vyšetřovateli popisovala, co jsme zažili.

Vyšetřovatel mě nepřerušoval a když jsem skončila, zvedl hlavu od svého tabletu, kam si dělal poznámky. „Poslyšte, slečno, vy máte talent vidět věci přesně a stejně přesně je popsat. Já jsem si udělal z vašeho vyprávění přesnou představu o tom, co se tady dělo a jen potřebuji, aby mi to paní Marta potvrdila.“

Vyprávění Marty bylo trochu na přeskáčku, vyšetřovatel se jí několikrát na něco ptal a pak řekl, že už nemá dalších otázek. Chvilí ještě koukal do tabletu a pak se podíval na mě.

„Máte výborný pozorovací talent, logické myšlení a skvěle jste vyhodnotila situaci a reagovala nejlepším možným způsobem. Určitě byste byla skvělá vyšetřovatelka. Nechcete se přihlásit na policejní akademii?“

Zbledla jsem. „Na to jsem nikdy ani nepomyslela a nevím, jestli by se mi to líbilo. Udělala jsem přijímačky na stavební fakultu a u toho zřejmě zůstanu.“

Policisté odešli a v útulku zavládla pohoda. V dalších dnech jsme ráno chodily na vycházku se štěňaty a odpoledne s velkými psy. S Martou jsme se poctivě dělily o práci, stravovaly jsme se společně a při přípravě jídel jsme se střídaly.

Rodičům jsem o přepadení nic neřekla, určitě by mě tam pak nepustili. Naštěstí tamtamy zprávu o přepadení k jejich sluchu tak brzo nedonesly.

Po několika dnech jsem se rozhodla, že budu v útulku přespávat jako Marta. Práce se psy se mi zalíbila. Zvlášť jsem si zamilovala čtyři malá štěňata, která mi připadala nejchytřejší, a přitom moc milá. Marta mi o nich vyprávěla, že to bylo vlastně nedopatření na kynologické stanici policie. Jeden vlčák se podhrabal do kóje zlaté labradorky, když barvila, a tak se narodila čtyři štěňata, kterým by poskytl osvědčení o čistokrevnosti jen slepý. Každé bylo trochu jiné. Hlavička byla spíš po mámě, jen čumák byl trochu delší. tělo a nohy spíš po otci.

Mě se hlavně líbil jeden pes. Pojmenovala jsem ho jen pro sebe Azor. Byl nejkurážnější, ale svoje sestřičky a bratříčka neutlačoval. I malé štěně už dávalo tušit, že z něj vyroste statný pes a když jsem štěňata krmila, vždycky si svoji misku přistrčil až ke mně. Když dojedl, pořád mě sledoval a koukal za mnou i když jsem odcházela. Nakonec to dospělo tak daleko, že už si ani nechtěl brát jídlo od Marty a čekal jen na mě. Stačilo zavolat „Azore“ a už byl u mě. Já ho pak hladila a občas jsem mu strčila nějaký pamlssek.

„To jsem ještě neviděla,“ šeptala užasle Marta. „Řekla bych, že ten pes je do tebe bláznivě zamilovaný. Viděla jsem už dost psů, kteří byli svým pánům bezmezně oddaní, ale to vzniklo až při výcviku, když spolu prožili mnoho perných dní. U takového štěněte je to něco úplně výjimečného.“

Vždyť normálně štěňata žijí ve skupině a vztah k lidem se v nich normálně projevuje jen jako vděčnost, že od nich dostávají žrádlo a třeba je trochu hladí. Tenhle pes ale už nikoho, než tebe nezná. Nevím, co s ním tady budeme dělat, až odejdeš.“

Když přišel v druhém týdnu mojí brigády cvičitel z kynologického klubu, aby naučil větší psy základům slušného chování, všiml si, že to štěně chce pořád se mnou chodit a tváří se důležitě jako velký pes. Zaujalo ho, že už nepobíhá ale chodí stále vedle mojí levé nohy, jak to okoukalo u větších psů na psí louce.

„Jak jsi ho to tak brzy naučila? Vždyť jsou mu teprve čtyři měsíce a tohle se psi učí, až když je jim půl roku!“

„Já jsem ho nic neučila, to on asi odkoukal od starších psů na psí louce. Jinde to nemohl ani vidět.“

„To jsem blázen. A zkoušela jsi ho naučit i některé jiné věci? Třeba povel sedni nebo lehni?“

„To mě ani nenapadlo. Ale třeba si dá říct. Azore sedni.“

Štěně na mě kouká a neví, co po něm chci. Tak rád by to udělal, ale jak?

„Musíš mu ukázat, co na něm vlastně chceš. Řekni to ještě jednou.“ Cvičitel lehce přitlačil Azorovi zadeček k zemi a srovnal mu packy. Pak ho lehce pohladil. Štěně na mě kouká, jako by se chtělo zeptat „Je to ono?“

Sklonila jsem se k němu a podržela ho za ouškama. Slastně přimhouřil oči a přitulil se ke mně. poodešla jsem několik kroků a zavolala „Azore“. Psík hned přiběhl a vrtěl ocáskem.

„Azore sedni“.

Psík na okamžik strnul a pak se posadil přesně stejně, jak ho srovnal instruktor.

Podržela jsem ho a dala mu pusku na čumáček. A to už věděl, že mi udělal radost. Zvedl se a začal kolem mě radostně poskakovat.

„Azore lehni“ povídám a on zase kouká, co vlastně po něm chci. Tak jsem mu zase stlačila zadeček, a hned nato jsem mu natáhla přední tlapy dopředu tak, aby ležel. Ještě jsem mu trochu zvedla čumáček, aby měl i vleže hrdý postoj. Pak jsem ho pohladila po celém těle. Zase jsem trochu poodešla a zavolala ho k sobě. Na povel „Lehni“ se položil přesně do stejného postoje se vztyčenou hlavou, jak jsem ho předtím nastavila. Tím si

vysloužil podrbání za ouškama a pusu na čumáček. Pak jsem s Azorem ještě chvíli nacvičovala jiné povely.

Instruktor se posadil a kroutí hlavou. „Takhle lehce se provedení povelů neučí žádný pes. Není v tom nějaká finta?“

„Žádnou neznám. To je prostě můj Azor.“

„Je opravdu tvůj? Vezmeš si ho domů?“

Tou otázkou mě zaskočil. Zatím přece bydlím s rodiči a nevím, jestli budou chtít mít psa v bytě. Musím to doma projednat. Takže jsem ten večer šla domů s Azorem na vodítku.

„Kdopak nám to přišel?“ volá táta, když jsem otevřela dveře od bytu.

Otřela jsem Azorovi tlapy a pak jsme tiše stanuli ve dveřích do kuchyně, kde mamka něco kuchtila a táta se těšil na večeři pročítaje noviny.

Zaklepala jsem na rám dveří a oba rodiče na nás pohlédli.

Mamka vyjekla. „Co je to za zvíře?“

„Které myslíš? To větší je Šárka.“

Táta se rozesmál. „A to menší?“

„To menší je Azor, můj ochránce a životní partner.“

„Co tím chceš naznačit?“ šokovaně vydechla mamka.

„No není to hezký kluk? A jak umí líbat!“ dala jsem Azorovi pusu na čumáček a on mi na oplátku olízl nos.

„A kromě toho je to ten nejchytřejší pes na světě. Instruktor říkal, že to ještě neviděl. Azore, podej paničce pac.“

Azor přiběhl k mamce, způsobně se posadil a zvednul packu. Mamka nebyla schopna pohybu. Táta se zasmál a povídá. „Paničko, podej Azorovi pac.“

Máma s sebou trhla, ale pak se sklonila a stiskla Azorovu packu.

„Tak vítej, a můžeš se tu cítit jako doma.“

Rozeběhla jsem se k mamce, objala ji a dala jí velikou pusu. Pak jsem totéž udělala s tátou. Azor se díval postupně na nás všechny a pak štěkl. Bylo to poprvé, co doopravdy štěkl jako velký pes.

Táta se znovu zadíval do novin a pak se mě optal:

„Tady čtu, že vyšetřování přepadení psiho útulku bylo ukončeno a na výtržníky byla podána žaloba pro pokus o vraždu a pokus o znásilnění. Co o tom víš?“

Zbledla jsem. „Ale to nic, už se to všechno vyřešilo. Nikomu se nic nestalo.“

„A že jsi nám nic neřekla?“

„Nic to vlastně nebylo. Jenom nám chtěli odvést psa.“

„To je zvláštní“ povídá tatínek. „Chtěli odvést psa a za to jim hrozí vězení v rozsahu dva až tři roky?“

Mamka se posadila na židli a strnule zírala před sebe. „Tak oni chtěli znásilnit tu penzistku, co tam pracuje s tebou, jo? A pokusili se zavraždit toho psa, jo?“

„Tak Šárko posad' se a hezky nám to všechno pověz.“ povídá táta a tváří se přísně.

Bylo zvláštní, že při celém tom přepadení jsem neuronila ani slzu, ale teď jsem se pod pátravými zraky svých rodičů rozplakala. Pak jsem se kousla do rtu a vyprávěla jsem příběh tak, jak jsem ho povídala policejnímu vyšetřovateli.

Rodiče byli šokovaní. „Už tam nesmíš chodit“ řekla mamka.

Ale já už nebyla malé děcko. „Pozítří končím a do té doby tam vydržím. Co by tam Marta sama dělala?“

„Já se tam zítra podívám. Chci vidět to místo, kde se to odehrálo“ procedil skrz zuby táta.

Ráno mě probudil Azor. Čumákem mi strkal do ruky a já pochopila, že štěně potřebuje častěji močit a nerad by udělal loužičku.

Vyskočila jsem z postele, vklouzla do joggingové soupravy a vyběhla s Azorem ven. Azor si označoval nároží i stromy okolo bloku a ubírali jsme se k domovu. Zastavil mě nerudně se tvářící pán, usilovně zápasící se svým dalmatinem, který mu málem utrhł vodítko.

„Slečno, jak to, že nemáte toho psa na vodítku? Kdyby vešel do dosahu našeho Cirka, tak z toho živý nevyjde.“

Zasmála jsem se. „To on si dá dobrý pozor. Nemusí mít vodítko na to, aby věděl, kam nemá chodit.“

„Vždyť je to ještě hloupé štěně. Nemá z toho rozum. Ale já bych vám nic neplatil, když ho nemáte na vodítku.“

„Říkáte hloupé štěně? Tak mi ukažte, jak váš Cirk umí tohle. Azore!“

Pes se zastavil a kouká na mě. Zvedla jsem ruku se vztyčenými dvěma prsty. Zkoušeli jsme to jen jednou, ale já věřila, že si to Azor pamatuje. Přiběhl ke mně a lehnul si u mé levé nohy. Cirk mezi tím štěkal jak pominutý a svému pánu dával jasně najevo, že si poroučet nedá. Sklonila jsem se k Azorovi a podržela ho za ušima, aby věděl, že to udělal správně. Podíval se na mě a přísahala bych, že mu na tváři zahrál šibalský úsměv.

Cirkův pán se vší silou vzepřel na patách a tím Cirka vlastě hodil do směru, kam hodlal jít. Ten pochopil, že pro tentokrát prohrál, a i když se na oko ještě vzpouzel a štěkal na nás, pomalu za svým pánem couval.

„To je hrozný pes“ promluvila paní za mými zády. „Takhle tady vyvádí každý den. Kdo to má poslouchat?“ Pak se sklonila k Azorovi a povídá mu: „Ty jsi hezké a hodné štěňátko, jakpak se jmenuješ?“

„Azore, podej paní pac!“ povídám. Azor se otočil k té paní, slušně se posadil a zvedl pravou přední.

„No to snad není možné, takové malé štěně a už umí tolik věcí“ sklonila se a podala mu pravou ruku. Azor si olízl čumák. „Volno“ povídám a Azor se zvedl a začal si vyřizovat psí záležitosti.

„Vy jste cvičitelka?“ ptá se paní. „Nenaučila byste něco také našeho psa? Tak neukázněný jako Cirk sice není, ale moc se mu také nechce poslouchat.“

„Kdepak, já si cvičím jenom tohle štěně. Nějak jsme si padli do noty a Azor je přímo žhavý naučit se splnit to, co po něm chci. Vid', Azore?“

Azor hned přiběhl, sedl si přede mne a koukal, co bude. Náhle jsem pocítila příval něhy. Vzala jsem štěně do náruče a políbila ho na čumák. Azor krátce štěkl a pak se ke mně přitulil.

„No to je láska!“ povídá dojatě paní, otočila se a odcházela kroucíc hlavou.

Ztratili jsme hodně času, a tak jsem jenom zhltna makovou buchtu a vyčistila si chrup. Vzdálenost do útulku jsme doběhli v rekordním čase. Marta už nás očekávala.

„Dneska zkusíme už vzít i Azora a jeho sourozence“ navrhla Marta. S malými štěňaty byla potíž, když jsme jim zapínaly vodítko. Jen Azor to vzal

klidně. Věřil, že to tak musí být.

Na psí louce tentokrát nikdo nebyl, tak jsme štěňata pustily volně. Bylo nám moc hezky, když jsme viděly, jak dovádějí. I malá štěňata se zapojila do her a ostatní je neutiskovala.

Koutkem oka jsem náhle zahlédla, že se blíží někdo s velkým psem. Dost jsem se zděsila, protože jsem poznala Círka. Vypadal, že tentokrát je opravdu v ráži. Jeho pán za ním plápolal jak fangle na žerdi.

Zavolala jsem na Martu a rychle jsme začaly připínat štěňatům vodítka. Jen s těmi mrňaty byla zase potíž. Cirk štěkal jak pomínutý a na štěňatech byl vidět neklid.

„Už abychom byli pryč“ povzdechla jsem si. „Ten pes mi nahání hrůzu. Co kdyby se svému pánovi vytrhl?“

Jako bych to přivolala. Cirk povolil vodítka a pak udělal obrovský skok. Pán to nečekal. Pes by mu snad utrl ruku. Ukázalo se ale, že ruku neutrl, zato z ní stáhnul rukavici i s vodítkem. Cirk vítězně zavyl. Konečně jednou zvítězil nad tím páprdou na druhém konci vodítka. Tryskem se rozběhl k našim štěňatům.

Pistoli jsem tentokrát měla já. Nemohla jsem ale držet vodítka, na jejichž koncích se zmítala vyplašená štěňata, jestli jsem měla správně namířit. Pustila jsem vodítka a postavila se před štěňata. Vystřelila jsem, když byl Cirk ode mě tak tři metry daleko.

Nechybila jsem. Ampulka se zaryla Cirkovi do hrudi. Ten ale ještě stačil vyskočit a dopadl na mě. Chránila jsem si obličej levou rukou a upadla jsem. To víte, patnáct kilo živé váhy v té rychlosti bylo na mých pětadesát moc. Naštěstí stisk Cirkových zubů na mé ruce už nebyl tak silný a skončilo to jen sadou škrábanců. Štěňata se kolem mě zmateně hemžila a já byla zamotaná do vodítek.

Marta přivázala svoje štěňata k nedalekému stromku a spěchala ke mně. Mezi tím přiběhl i Cirkův pán a řval: „Co jste to udělala s mým psem?“

„Spíš bych se ptala, co váš pes udělal se mnou“ odpověděla jsem zprudka vymotávajíc se ze spleti vodítek.

„Jestli jste mu něco udělala, tak vás to bude stát moc peněz!“

To už jsem se opravdu nabudila a použila jsem slov které by dáma neměla vypustit z úst. A pak jsem dodala: „Jestli ti toho čokla nezastřelí

policejti až obživne, tak přísahám, že ho uškrtním. A asi bych měla jedním vrzem vtít i tebe. Debile zas***ej.“

Ta slova ho ovšem nabudila a rozpřáhl se s úmyslem dát mi facku. Nevím, jak se Azorovi podařilo vymotat z té změti své vodítko a vyskočit, ale v okamžiku, kdy se ruka pohnula, zakousl se mu Azor vši štěněcí silou do malíku. Chlap zařval bolestí a od úmyslu dát mi facku evidentně upustil. Zato začal zběsile kopat do nemohoucích štěňat spoutaných do klubka zamotanými vodítky. To už jsem začala vidět rudě. Skočila jsem za něj a jak měl napřaženou nohu, kopl jsem ho vši silou do rozkroku. Skoro jsem si zlomila palec u nohy.

Tímto zákrokem přepadení skončilo. Cirk se jen zvolna probíral z omámení a jeho pán se svíjel bolestí na zemi. Sundala jsem Azorovi vodítko a pevně svázala Cirkovi všechny čtyři packy.

Na nedaleké silnici zastavilo modrobílé auto. „Náhodou jsme jeli kolem a viděli jsme nějakou melu. Tak co se tady stalo?“

Byla jsem příliš rozrušená, tak se slova ujala Marta. Poněkud nesouvisle jim popsala, jak jsme byli napadeni zuřivým psem a pak i jeho pánem. Ten ale ještě v tuhle chvíli nebyl mocen slova. Až za chvíli ze sebe vyrazil: „Ta čubka mi snad urazila koule. A ten hajzlík zparchantělej mi snad ukousnul malíček.“

„Asi z něj bude perfektní pes obranář, jestli jste se rozpřáhnul, abyste tady slečně dal facku, tak se nedivte.“

„Zabila mi psa“ žaloval chlap.

„Moc zabitě nevypadá“ konstatoval strážmistr. „Spíš zuřivě. Copak mu kdo udělal?“

„Postřelila ho“ soptil chlap, který už mezi tím přestal vidět hvězdičky bolestí.

„Máte štěstí, že ženské v útulku mají jen tuhle hračku na omráčení vzteklých psů. Kdyby se takhle vrhnul na mě, neváhal bych použít svoji střelnou zbraň.“

„Tohle mi teda zaplatí. Nemysli si děvenko, že tohle ti jen tak projde.“

„Moc se nerozkřikujte. Jestli to proběhlo tak, jak říká paní Marta, tak budete pěkně solit vy. Máte svědka, že tomu bylo jinak?“

Chlap se zarazil. Bylo mu jasné, že má problém. „Ten pes nás stál třicet tisíc a nikdo ho nesmí poškozovat.“

„Ten pes je zřejmě zcela nezvladatelný a jestli ho nepřevychováte, tak ho stejně bude třeba utratit.“

„Ale já ho zvládám!“ prohlásil chlap.

„Dokažte to! Jestli si ho v pořádku odvedete, tak tím to pro vás skončí, jestli vás tady slečna nebude žalovat.“

„Necháme to být. Ale něco s tím psem udělejte. Tohle by opravdu neměl dělat.“

Chlap přistoupil k Cirkovi. „Tak pojd', ty zbojníku.“ Chlácholil ho a vzal jeho vodítko. Pes to nelibě nesl. „Rozvažte mu ty nohy!“ přikázal mi.

„Ale držte ho pořádně, já se ho bojím“ špitla jsem.

„Bez obav, já to zvládnou.“

Pes si protáhl zdřevěnělé tlapy a pak vstal.

„Tak pojd', jdeme domů“ zatáhl za vodítko jeho pán.

Pes zvolil taktiku, která se mu už osvědčila. Udělal několik kroků za pánem a povolil vodítko. Pán si přehodil vodítko do druhé ruky. Na to ale pes čekal. Ve chvíli, kdy pán vodítko předával z ruky do ruky udělal pes mohutný skok, vytrhl vodítko a vyřítil se na mě s úmyslem se do mě zakousnout.

Strážmistr, který psa celou dobu pozorně sledoval, to ale očekával. Pes se mi sice už zakousl do ruky, ale než stačil trhnout, zcepeněl s prostřelenou hlavou.

Strážmistr byl celý bledý a chvíli nemohl vydat slova. Pak zařval na toho chlapa:

„Tak vy to zvládnete, jo? To teda vidím. Ještě že tady slečna má tak pohotový obranný reflex. A jestli před tím byla nouze o svědky, tak teď nás to vidělo dost. A buďte si jist, že budete šťastný, když z toho vyjdete s podmínkou.“

Pak dodal ke mně: „Musíme tomu psovi udělat test na vzteklinu. Pokousal vás dvakrát do krve. To je nebezpečné.“

„Ale on je očkováný. Dušovali se mi, že má všechno v pořádku.“ zvolal Cirkův pán, teď už bývalý.

„Tak si ty doklady pečlivě připravte. Já bych ale pro jistotu ten test udělal. Ten pes se mi nelíbil.“ řekl strážmistr a požádal kolegu, aby zavolal veterinárovi, aby mrtvého psa odvezl.

„Zatím mi ukažte váš občanský průkaz“ požádal teď už klidně strážmistr.

„V tomhle oblečení ho nenosím“ odvětil teď už splihle chlap.

„Tak budete muset počkat, až si tuhle chciplotinu odvezou. Pak s vámi pojedeme domů.“

Strážmistr vyndal z auta lékárničku, ošetřil a zalepil mi kousnutí. Naštěstí Dalmatin nemá tak ostré zuby a rány nebyly hluboké. Pak se strážmistr obrátil na Martu: „Vy si s Šárkou raději ta štěňata odvedte na útulek a uklidněte je. Až to vyřídíme s těmi doklady, tak k vám zajedeme.“

Rozmotali jsme spleť vodítek a vydali jsme se se štěňaty k útulku. Azorovi jsem už vodítko nedávala. Věřila jsem mu jako sama sobě.

Když jsme s Martou štěňata zavedly zpátky do kotců, udělaly jsme si k obědu zapečené toasty se sýrem a uvařily si kafe. Azora jsem nechala sedět vedle sebe.

„Teda holka, ty máš ale smůlu. Jsi tady jen dva týdny, ale za ty dva týdny se toho semlelo víc, než jsme tady zažily za celou dobu, co tady s Emilkou pracujeme.“ přemítala Marta.

„Já mám ale jiný problém“ opáčila jsem. „Dneska večer sem přijde táta. Chce se podívat, co se tady seběhlo minulé úterý. Ten bude koukat, že už je zase nějaký průšvih. Určitě mě bude nutit, abych sem už zítra nechodila.“

„Tohle už by nevadilo. Pozítří nastoupí Ema a já to jeden den zvládnou. Jednou holt psíci nepůjdou na vycházku. Oni to přežijí.“

„Tak bychom ty velké měly vyvést alespoň dneska. Ale přijedou ti policajti, tak by bylo blbé, kdyby nás tu nenašli.“

„Nedá se nic dělat, musíme čekat. Aspoň se trochu uklidníme. Jsem ještě celá rozklepaná. Zatím tady aspoň trochu uklidíme.“

Než policisté přijeli, úklid jsme v poklidu zvládli. Místo potrhaného trika jsem si pak vzala košili. Marta uvařila kávu a sepisovali jsme s policisty protokol. Byli jsme z toho dost smutní.

„Naštěstí ten chlap našim štěňatům moc neublížil. Včas jsem ho zarazila.“

Policista se usmál. „Vyprávěl nám o tom. Zdá se, že se dost stydí, že ho přemohla křehká dívka. Vy jste absolvovala nějaký kurz sebeobranu?“

„Ne, ale viděla jsem, jak se kluci prali a tohle bylo velmi účinné.“

„Mám dojem, že v tomhle jste si velmi blízka s Azorem. Jednou to vidíte, a už to umíte. Je to dost vzácné.“

Azor zaznamenal, že se mluví o něm. zvedl hlavu a zastříhal ušima. Něžně jsem ho pohladila a podrbala za ušima. Pak se zase spokojeně rozvalil u mých nohou.

Před vraty útulku zastavilo auto. „Ach jo, to je táta. Prosím vás, radši mu o tom, co se stalo dnes dopoledne nevyprávějte. Má už dost toho, co se dočetl v novinách o úterku.“

Policisté pokrčili rameny. „Uvidíme. Už jste plnoletá, takže mu to vyprávět nemusíme. Ale jestli na to přijde řeč ...“

„A hele, zdá se, že jste se s policií nějak spřátelili. No, jsou to docela hezcí kluci.“ zažertoval táta. Trochu jsem zčervenala, ale táta to poznal, tak se dobrosrdečně rozesmál.

„Dáte si taky kafe?“ zeptala se Marta a když táta přikývl, tak vstala a šla vařit.

„Zatím se posadte na moji židli, víc jich tu nemáme“ pokynula tátovi rukou.

Pak jsem tátovi, už bez emocí, vyprávěla, jak se to v úterý seběhlo.

„Máte duchapřítomnou dceru“ poznamenal strážmistr. „Byla by z ní skvělá policistka.“

Táta se usmál. „Netvrdím, že by nemohla být dobrá i v tomhle, ale doufám, že už si vybrala jinou cestu. Přijímačky na stavárnu složila jako jedna z nejlepších.“

Když přišel táta, vrata útulku jsem nezamkla. Teď se ozvalo vrznutí a přišel další návštěvník.

„Dobrý den, pane cvičiteli. Marto, asi bys měla udělat ještě jedno kafe.“

„Máte tady pěknou sešlost. Copak se zase přihodilo, že jsou tu i strážci pořádku?“

„A už je to tady“ pomyslela jsem si. Lhát mu určitě nebudou.

Strážmistr se na mě rozpačitě podíval, ale pak řekl: „Dopoledne napadl děvčata se štěňaty rozzuřený pes. Ale už nám volali, že vzteklinu neměl. Musel jsem ho zastřelit, jeho pán ho nezvládl.“

Táta vyskočil ze židle. „Snad tě nepokousal, Šárko!?“

„Ale to nic není, mám jen pás škrábanců.“

„Mě bylo hned divné, že máš na sobě sváteční košili. Ukaž, co ti udělal!“

Musela jsem vyhrnout rukáv, ale škrábance byly zalepené a jen z některých trochu mokvala krev.

„Já jsem jí to vydesinfikoval a zalepil“ pronesl s trochou obav strážmistr.

Táta se rozčílil. „Tak to už je podruhé, co jsi tady přišla k úrazu. Dneska bylo asi štěstí, že tady strážmistr toho čokla oddělal. Jinak bys asi dopadla hůř. Prosím tě, už sem nechod'. Asi se na tebe tady lepší smůla. Mámě to snad ani neřekneme, ta by se z toho zbláznila.“

Měla jsem slzy na krajíčku. Táta má pravdu. Tolik nešťastných událostí, co se tady seběhlo kolem mě, to je zatraceně blbá náhoda. Ale já to tady začala mít ráda.

Do diskuse vstoupil cvičitel. „Máte pravdu, že to, co se tady stalo, tady nikdo nepamatuje. Na druhé straně, žádné trvalé následky nikdo neponese, alespoň co se fyzického stavu týče. A vaše dcera tady našla něco, co tady taky nikdo nepamatuje. Azor je opravdu něco neobyčejného.“

„A to ještě nevíte, že mi asi zachránil pár zubů. Ten chlap mi chtěl ubalit ránu do obličeje. Azor ale vyskočil a kousl ho do malíčku tak, že ho přešla chuť. Pak jsem zase já ochránila štěňata tím, že jsem ho kopla do koulí.“ Když jsem to říkala, drbala jsem jemně Azora za ušima a on jen tiše mručel, aby dal najevo svoji spokojenost. „Jako když kocour přede“ napadlo mě.

Cvičitel navázal na to, co říkal před tím. „Já si ale myslím, že to není jen v tom štěněti. Výjimečný je ten vztah mezi Šárkou a Azorem. To štěně ví, co Šárka chce a udělá to přesně, jak to Šárka chce. Přitom to štěně kromě ukázek, jak má vypadat výsledek – někdy i bezděčných – neprošlo žádným výcvikem. Myslím si, že by bylo třeba tento vztah dále rozvíjet. Proto jsme se s kolegy dohodli, že bychom Šárce a Azorovi umožnili účast na výcvikovém kurzu, kam normálně chodí profesionálové s daleko staršími psy. Problém ale je, že ten kurs je i pro nás dost nákladný a nemáme zdroje, ze kterých bychom ho Šárce hradili.“

„Moje mzda tady by na to asi nestačila?“ zeptala jsem se potichu, ale bylo mi jasné, že to nemůže stačit.

Táta se zamyslel, a pak povídá: „Přemýšleli jsme s manželkou, jaký dárek dát dceři k úspěšně složené maturitě. Napadl nás nějaký drahý šperk, ale možná, že tohle by se jí líbilo víc.“

Vyskočila jsem, zavěsila se tátovi kolem krku a dala mu dlouhou pusu. Víc nebylo třeba říkat.

2 Dovolená

Nakonec jsem se podívala i k moři. Byla to zase zvláštní náhoda.

Už několik let jsem na letní dovolenou nejezdila s rodiči. V pubertálním věku bylo přece pod důstojnost mladé dívky držet se za sukně maminky nebo se schovávat pod tatínkův klobouk. Prázdniny jsem proto trávila s partou, s níž jsme se toulali po vlastech českých, pluli na lodích, zpívali u táboráku a sbírali první milostné zkušenosti.

K moři jsem jezdila s rodiči na dovolenou několikrát, ale naposledy, když mi bylo čtrnáct let. Pro partu teenagerů byla taková dovolená na jihu moc drahá, na severu nás zase moc nelákalo otužovat se ve vodě při teplotě, která spíš slušela vychlazenému pivu. Po maturitě se ale naše středoškolská parta rozešla a já musela hledat nové kamarády.

Doufala jsem, že si na brigádě vydělám prachy, za které bych se s nějakým kamarádem mohla zase jednou vypravit na jih k moři. Za peníze vydělané v psím útulku se tohle pořídit nedalo, a tak když jsem od našich dostala ten kurs, ponechala jsem svoji mzdu jako dárek na krmivo, což se slušelo, když jsem si odvedla Azora.

Z dlouhých prázdnin neuběhl ještě ani měsíc, a tak jsem si řekla, že bych si mohla najít brigádu, kde bych si opravdu vydělala takové peníze, za které by se k moři dalo jet. Naši pojedou jako každoročně na dovolenou se známými do Chorvatska, takže co bych jinak dělala.

Máma i táta si na společnost Azora rychle zvykli. Vysvětlila jsem mu, že nemá kousat nic, co mu ke kousání nedám, a tak to nedělal. Koupila jsem mu za to psí žvýkačky, a ty mu ke spokojenosti stačily. Ráno i večer jsem chodila s Azorem ven a bavili jsme se nácvikem veselých kousků i vážných povelů. V pěti měsících uměl reagovat na všechny povely poslušnosti, které umí dobře vycvičený roční pes, a navíc i některé komediantské prvky, jako

válení sudů, předvádění mrtvoly, roztřesení těla a podobně. Oba jsme si při nácvičku i při předvádění sousedům užili spoustu legrace.

Naši měli odjet na čtrnáct dní hned prvního července. Dva dny před odjezdem ale přišla mamka se zprávou, že se paní vážně roznemohla, má zápal plic. Naši uvažovali, že by dovolenou zrušili, ale apartmá pro čtyři bylo již neodvolatelně zapláceno a přesun dovolené by jim způsobil potíže v práci. Jet se mělo stejně našim autem, tak se rodičové rozhodli že přesto pojedou. Dva dny před odjezdem už bylo pozdě něco jiného zařizovat.

Náhle táta vzhlédl od talíře při večeři.

„A co ty, Šárko, ty bys s námi jet nechtěla? Nebo už něco máš?“

Ten nápad mě trochu zaskočil. Ale když jsem o tom přemýšlela, tak to zas tak špatný nápad nebyl. Žádnou brigádu jsem neměla domluvenou, neměla jsem žádného kamaráda, s nímž bych trávila prázdniny, a pubertální bariéra, která ostentativně odrážela veškeré aktivity s rodiči, už byla jen směšnou vzpomínkou.

„Ale co s Azorem? Doma ho přece nechat nemůžu a do útulku už bych ho vracet nechtěla.“

„V tom bungalovu jsou domácí mazlíčci povoleni. Jak je to na přilehlé pláži to nevíme, ale celé dny s námi asi trávit nebudeš, tak byste se případně mohli koupat jinde.“

„Tak jo, když nás vezmete, snad vám nebudeme překážet. A doufám, že by vám ani nevadilo, kdybych si občas přivedla nějakého kamaráda.“

Táta se zamračil, ale pak povídá: „Je asi lidsky přirozené, že otcové mají obavy, že si dcera najde nevhodného partnera. Ale věřím, že už seš velká holka a dokážeš se zajistit proti nečekaným překvapením. Tak jenom doufám, že nás nebudeš záměrně provokovat. Už nejsi žádná pubertáčka.“

Docela mě překvapilo, jak táta rozumně mluvil i o otázkách, o nichž jsme takto klidně nikdy nediskutovali. Na dotvrzení smlouvy jsem dala oběma rodičům pusku a už jsme se k tomu nevraceli.

Na přípravu dovolené jsem měla jeden den. Udělala jsem si soupis věcí, které budu potřebovat nutně a které bych měla ráda s sebou. Mezi ně samozřejmě patřil i náhubek a vodítko pro Azora a také nějaké krmení. Zjistila jsem, že většinu nutných věcí mám, dokonce i platný pas by byl.

Nicméně ráno musím vyrazit na nákupy, což bylo v posledním červnovém dni, kdy končí školní rok, trochu komplikované.

Jako studentka jsem měla právo na to, aby mě rodiče všestranně zaopatřili. Nebylo třeba jim to ale připomínat. Ráno táta vytáhl ze šuplete debetní kartu na moje jméno.

„Kup si, co potřebuješ, ale účtenky nám nos. Nemusíš si kupovat to nejlevnější, ale zachovej rozum!“

Zdalo se mi, že po příhodách v psím útulku jsem nějak dospěla i v očích rodičů. Nebo to bylo ve mně? Koukám na věci trochu jinak než před tím? Asi to bude z obou stran. V každém případě jsem cítila, že jsme si nějak s rodiči bližší.

Večer před odjezdem zazvonil zvonek a ve dveřích se objevil policista, který vyšetřoval naše případy v psím útulku. Pozvala jsem ho dál, táta si s ním podal ruku jako se starým známým, mamka se trochu ostýchala. „Potřebuji ještě od vás podepsat ty protokoly. U toho majitele psa už jsem byl. Nějak se mu to rozleželo a teď má malou dušičku, jestli ho nebudete žalovat v občansko-právním sporu.“

„Když s ním budete mluvit, tak ho uklidněte, že nic takového nechci udělat. Přišel o psa. To je pro něj ponaučením a já jsem to přežila, dnes už o těch škrábancích ani nevím. Tak ať si příště vybere lepšího psa a víc se mu věnuje.“

Papíry jsem podepsala a pak řekla, že pojedeme na dva týdny pryč. „Třeba to tady někdy zkontrolujte, jestli nemáme ve dveřích červotoče.“ Rozloučila jsem se s ním.

Nevím, co mě to napadlo, ale vtiskla jsem mu na tvář kamarádskou pusu. Pak jsem ale rychle dveře zavřela.

Sbalit se do Octavie nebyl problém. Každý jsme měli větší kufr, a ještě nějaké tašky. Kufr Oktávky to spolkl jako malinu. Nostalgicky jsem vzpomínala na jízdy MB 100, kdy jsme museli vyplnit každou dutinu, abychom sbalili vše, co jsme potřebovali vzít s sebou.

Rodiče obsadili přední sedadla, my s Azorem jsme se uvelebili vzadu. Ze starého kufru jsem sundala víko a do dna dala měkký kobereček. Kufr jsem zajistila tak, že jsem do kratších stěn udělala zářezy, kterými jsem provlékla dolní popruh bezpečnostního pasu. Takhle se kufr nemohl převrátit, ani

sklouznout dopředu. Azorovi se jeho bezpečnostní sedačka hned zalíbila. Na délku se do ní pohodlně vešel a dobře na mě viděl. Nemohl také spadnout na podlahu ani při prudkém zabrzdění. V případě nárazu auta do pevné překážky by to asi nepomohlo, ale proč malovat čerta na zeď.

Vyjeli jsme za svítání, táta svěřil v kratších úsecích řízení mámě, ale myslím, že ho to unavovalo víc, než kdyby řídil sám. Mamka sice měla řidičák od mládí, ale řídila jen zřídkka. Bylo cítit, že není tak dominantním partnerem našeho vozu, jako táta. Postupem času se ale zlepšovala a v posledním úseku už nebyl rozdíl mezi řidiči patrný.

Měli jsme kliku, na hranicích nebyly nikde dlouhé fronty, a tak jsme k cíli dorazili ještě za světla. Bungalov byl prostorný, dvě ložnice, jídelna, společný záchod a kuchyně, kde byla kromě dvouploténkového vařiče i mikrovlnka a varná konvice. Jídlo jsme měli připravené ještě z domova, takže jsme se s vařením nezdržovali.

Azorův kufr jsem vyndala z auta a použila ho jako pelíšek i v mojí ložnici. Vybalováním jsme se moc nezdrželi, a protože byl vlhý večer, vyrazili jsme na procházku. Rodiče to tady znali, byli tu už potřetí. Ukázali mi, kam se chodí nakupovat jídlo i kudy se chodí na pláž. Opodál byla vidět i světla restaurace, kde bylo živo i v tuto pozdní hodinu.

„Myslím, že jsme na pláži loni viděli i nějaké psy. Tak to ráno můžeš zkusit“ radil táta. „Slunečníky jsou tam k pronajmutí, tak se zeptej správce pláže, jestli tam může být i Azor.“

„Nevím, jestli se mu bude líbit koupání ve slané vodě“ napadlo mě. Uvidíme ráno.

Ráno jsem byla mile překvapená tím, že proti štěněti na pláži nikdo nic nenamítal. Azorovi přece jen do rozměrů dospělého hafana dost chybělo. Když jsem je ujistila, že se Azor rád nechá pohladit od hodných dětí, postupně se děti osmělovaly víc a víc a do večera už Azor skotačil vesele s celou dětskou společností. Rodiče dětí to zprvu sledovali s obavami, ale pak se s tím smířili a byli rádi, že se děti nenudí.

Plavání ve slané vodě Azorovi nevadilo a ukázalo se, že plave velmi dobře. Já, ani mí rodičové, jsme nebyli v plavání žádní přeborníci a Azor by nám hravě uplaval. Přesto se ale držel s naší skupinkou, když jsme plavali dál do moře.

Druhého dne jsem se rozhodla, že se půjdu podívat do nedalekého městečka. Ne že bych chtěla nakupovat nějaké cetky, ale byla jsem zvědavá, jak to tam vypadá. V dětství jsem s rodiči jezdila jinam.

Aby lidé neměli zbytečné obavy, nasadila jsem Azorovi košík. Bylo vidět, že ho to uráží, ale když viděl, že všichni psi chodí po městečku s košíkem, smířil se s tím.

„Promiňte slečno, ale psi musí být na vodítku“ oslovil mě skoro perfektní angličtinou místní strážce pořádku. „Bude vás to stát dvacet Euro“.

„Jak to, vždyť tady vidím i jiné psy bez vodítka. To budete všechny pokutovat?“

Bylo vidět, že si strážník chce přivydělat na cizince. Azor na mě koukal a já jsem zkřížila ukazováček s prostředníčkem na obou rukou. To v naší řeči znamenalo „Schovej se někam, aby tě ten člověk nenašel.“

Strážník koukal na mě a Azor mezi tím poodešel a zalezl pod kamennou lavičku, takže vůbec nebyl vidět.

„My si jejich majitele dohledáme.“ mračil se strážník.

„Já tady ale žádného psa nemám“ zalhala jsem.

Strážník se rozhlédl, ale Azora už neviděl. „Ale před chvílí s vámi nějaký pes šel.“

„Asi se některý z nich ke mně náhodou připojil. Za to já nemůžu.“

Strážník se zmateně rozhlížel, ale Azora nenašel. Otočil se a odešel, ne však daleko. Viděla jsem, že mě po očku pořád sleduje. Bezstarostně jsem si koupila zmrzlinu a pokračovala v prohlížení výkladů. Za chvíli strážník zřejmě došel k závěru, že žádného psa opravdu nemám. Rázným krokem odešel z náměstí.

Chtěla jsem se zastavit pro Azora, když na mě kdosi zavolal:

„Hej curka, čakaj ty malo.“

I když jsem chorvatštinu nestudovala, došlo mi, že někdo chce, abych chvíli počkala. Z obchodu s cetkami na mě mával nějaký mladík, abych zašla dovnitř. Chvíli jsem váhala, ale pak jsem si řekla, že když zůstanu blízko u dveří, nikdo mě snad nebude ohrožovat.

Domluva s mladíkem nebyla jednoduchá, ale nakonec jsem pochopila, že ví, že ten strážník se schoval někam za roh a pozoruje mě. Mám dělat, jako

že si něco prohlížím, aby mi mohl navrhnout plán. Nakonec jsme se pomocí rukou a nohou domluvili.

Já bych měla vyjít z krámků zadním vchodem a projdu zadem dál až na druhý konec náměstí. On se naoko pohádá se svým kamarádem, aby na chvíli upoutali strážníkovu pozornost. Já v tu chvíli zavolám Azora, který vyběhne úplně jiným směrem, než by strážník očekával a snad ho nezpozoruje. Pak se vrátíme z Azorem zpátky do krámků zadem a mladík také přijde. Já nařídím Azorovi, aby v krámků počkal do večera a mladík pak vezme Azora na vodítko a vyvede ho z města. Setkáme se u hospody poblíž našeho bungalovu.

Mladík se mi líbil a jako prodavač v krámků byl pro mě důvěryhodný. Tak jsem souhlasila a vyběhla zadním vchodem. Zastavila jsem se u úzkého průchodu na náměstí a jakmile jsem uslyšela z dálky rozněvaný hlas, zavolala jsem Azora k sobě. V minutě byl u mě a já se za krámků proplížila zpět. Azora jsem držela v náručí a mazlila se s ním, aby cítil, že to udělal výborně.

V zadní části krámků jsem Azorovi přikázala lehnout si a čekat. Z kabelky jsem mu dala několik psích sucharů a žvýkačku, takže pochopil, že tu bude asi dlouho. Pak jsem mu připnula vodítko a ukázala jsem mu, že ho předávám mladíkovi. Azor to určitě pochopil. Spokojeně chroupal psí suchary a smířoval se s tím, že zase chvíli nebudeme spolu.

Klidně jsem vyšla z krámků a hrabala se v kabelce, jako že jsem si něco koupila, když jsem tam byla tak dlouho. Zašla jsem ještě do jiného krámků, ale tam jsem si nic nekoupila. Pak jsem se otočila k domovu.

Když jsem vyprávěla příhodu našim, tak se dlouho smáli. Pak jsem ale tátovi řekla, že se mladíkovi musím nějak revanšovat a pozvat ho alespoň na víno do hospody.

„A nechceš se mu náhodou revanšovat i jinak?“ upřel na mě zrak táta. „Dávej si pozor.“

„To ještě nevím, je docela hezký. Ale budu si dávat pozor. Neboj.“ Pak jsem ale zašla k sobě do ložnice a do kabelky si dala tři kondomy. Člověk nikdy neví.

K hospodě jsem večer šla přece jen s malou dušičkou. „Snad bude solidní“ říkala jsem si.

Přišla jsem přesně na čas, který jsme si domluvili. Když uplynulo deset minut, začala jsem mít obavy. Ale v tu chvíli se ke mně přičinil Azor a vzápětí i mladík z obchodu. „Promiň zdržel jsem se“ vysvětloval mi posunčinou doprovázenou chorvatským dabingem proloženým občas nějakým anglickým slovem. „Byl tam nějaký neukojitelný zákazník.“

„Hlavně, že jsi tady.“ Začínala jsem mít dojem, že té chorvatštině začínám trošku rozumět. „Můžu tě pozvat na skleničku vína?“

Zdalo se, že i on češtině porozuměl. Sedli jsme si v koutku k malému stolečku a já nechala na svoji kreditku přinést džbánek chlazeného červeného vína, tak jak se pije v Chorvatsku. Nejdříve jsem se mu představila a poděkovala mu za pomoc. On se představil jako Ranko. To jméno se mi docela líbilo. Pomalu jsme upíjeli víno a já se ptala, proč to vlastně udělal.

„Mám dva dobré důvody. Jednak je ten strážník strašně protivný. Tu pokutu by určitě neodvedl, ale sbalil by si ji do kapsy. Bločky mu nedělají starosti, natiskl si jich fůru. Obírá takhle cizince, protože má jistotu, že po těch penězích nikdo nebude pátrat. Nás také pořád buzeruje, ale peníze na falešné pokutové bločky si z nás tahat netroufne.“

„A druhý důvod?“

„Líbíš se mi. Takovou holku jako ty tady člověk málokdy potká. A budu upřímný, místní holky rodiče moc hlídají a kdybych s nějakou šel takhle na víno, tak už by mi chystali svatbu. Já se ale na svatbu ještě necítím. Holky, které jsou tady na dovolené, tenhle problém nemají.“

Zasmála jsem se. „Budeš se divit, ale já jsem tady s rodiči. Ale už jsem plnoletá a rodiče se mi do mých vztahů nepletou. Možná, že by se pletli, kdyby to překročilo únosnou mez. Já totiž ještě studuji a jsem na nich finančně závislá. Ale únosná mez je u nás dost vysoko, neboj se.“

I když jsem se Rankovi snažila věc zlehčit, bylo vidět, že ho to zarazilo. Stiskla jsem mu ruku. „Neboj, já se určitě teď vdávat nechci, čeká mě pět let studia. A to, co se děje na dovolené, se rychle zapomíná.“

Bylo zajímavé, že Ranko mi docela rozuměl. Mluvila jsem česky, když nerozuměl, opakovala jsem to anglicky a případně ještě doplnila nějakým posunkem. Měl se mnou trpělivost, asi jsem se mu docela líbila.

Litrový džbánek se pomalu vyprázdnil a já začínala cítit víno v hlavě, i když bylo docela lehké. Zaskočilo mě, když se na stolku objevil místo prázdného džbánek plný.

„To jsi neměl dělat Ranko. Nemusíš mě opít.“ a dala jsem mu milostnou pusu. Mě se to zdálo krásné a jemu snad taky. Ale pak jsme si znovu nalili. Přece to tady nenecháme!

Než jsem se ale napila, položila jsem si důležitou otázku. “Stál by ti za hřích? Jestli ne, tak už nepij.”

Zadívala jsem se Rankovi do očí a pak jsem se zhluboka napila. Děj se vůle páně.

Ani po druhém džbánu vína jsem se necítila opilá. Vyšli jsme z hospody a Azor nás následoval. Okolo řvaly cikády, vzduch byl vlhý a voněl ibiškem a slanou vůní moře. Byla jasná noc, ale měsíc ještě nevyšel. Koukali jsme na hvězdy a já jsem se Rankovi snažila vysvětlit starou pověru, že každý máme na nebi svoji hvězdičku. A pak mě políbil.

Posadili jsme se pod keřem ibišku a on mě líbal a líbal po tváři a pak pokračoval na řadrech a dál. a já mu to vracela. Připadala jsem si, že se v polibcích ztrácím a vnímala jsem slast, kterou jsem snad ještě nezažila. Když se dostal až k samému jádru rozkoše, rozepnul si kalhoty. V tu chvíli jsem však trochu vystřízlivěla. Sáhla jsem do kabelky a podala mu kondom. Bylo vidět, že ho to zarazilo, ale pak si ho navlékl a znovu mě utopil v moři polibků. A pak už jsem se radovala z toho, jak jsme krásně splynuli.

Začal pomalu, ale s každým vzdechem pronikal hlouběji, až jsem cítila jeho varlata na pycích a dotek až na mém dně. „Pasujeme k sobě“ uvědomila jsem si a začala zrychlovat. Když ale Ranko cítil blížící se vrchol, zpomalil a tím se ta krásná touha ještě stupňovala. Když už to ale bylo potřetí, udělala jsem tomu rázný konec. Sevřela jsem ho nohama a tvrdě jsem přirážela tak dlouho, dokud jsme oba nevyvrcholili. Bylo nádherné, že to bylo najednou. Převalili jsme se na bok a těžce oddychovali.

„Super“ ocenila jsem ho internacionálním výrazem. Všimla jsem si v tu chvíli Azorova upřeného pohledu. Doufala jsem, že mi to přeje a nežálí.

I Ranko vypadal spokojeně. „Takhle jsem to snad ještě nezažil“ pokoušel se mi sdělit.

„Nelži, umíš to fakt dobře.“

Stáhl kondom a udělal uzlíček. Bylo toho tam dost. Vypadalo to, že jsem dnes byla první. Když jsem se mu to snažila takhle říct, rozesmál se. Nejen dnes, ale celý týden.

„To je tady tak málo děvčat na dovolené?“ škádlila jsem ho.

„Mám moc práce v obchodě a zdržují mě holky, co nechtějí platit pokuty za psy.“

Oba jsme se uvolněně škádlili a smáli se. Najednou jsem se cítila úplně střízlivá a dostala jsem chuť na víno.

„Dáme ještě jeden džbáněk. Pojd' do hospody.“

V hospodě bylo už míň hostů, ale víno mi ještě prodali. „Snad mě táta nezabije.“ řekla jsem si a nalila víno do sklenic. Zůstali jsme u baru, Azor se mi stočil k nohám.

„Živeli! Za najbolu curu u Croatii“ zvolal Ranko a vtiskl mi polibek. Číšník se pobaveně usmíval. Určitě mu to bylo jasné. Ale mě to nějak nevadilo.

Když jsme ten džbáněk dopili, zavírali hospodu. Na čerstvém vzduchu mi došlo, že ta střízlivost byl jen chvilkový pocit. Začala jsem se trochu motat a rozostřoval se mi pohled. Ale stále jsem byla při plném vědomí. Stav, kdy bych nevěděla, co se se mnou děje, jsem nechtěla zažít.

„Budeš mě muset doprovodit. Nějak mi dělá problém držet směr“ řekla jsem Rankovi a zavěsila se do něj. Azor šel před námi a ukazoval Rankovi cestu. Mně se to tak trochu pletlo.

„Počkej, já musím čůrat.“ poprosila jsem Ranka. „Podrž mě prosím“.

Ranko mě přidržoval, abych neztratila rovnováhu a já jsem si oběma rukama stáhla džíny i kalhotky. Pak jsem přímo na cestě přičapla a spustila proud. Naštěstí mě Ranko držel zezadu, protože to byla opravdu záplava. Papírek jsem sice měla v kapse, ale natáhla jsem kalhotky i džíny i přes ty kapičky, co ještě lpěly na mých pyscích. „Však si to zítra vyperu.“ Nějak mi takové maličkosti vůbec nevadily.

Ranko se smál, že bych mohla jít k hasičům, ale šli jsme dál. Najednou jsme byli u našeho domečku. Ranko mi pomohl strčit klíč do zámku a já najednou cítila velikou únavu. Dala jsem mu ještě pusku a pak jsme s Azorem zmizeli za zavřenými dveřmi.

Ráno, spíš až dopoledne, jsem se probudila na svojí posteli v džínách a triku tak, jak jsem přišla domů. Azor mě tahal za rukáv, asi se mu chtělo čůrat. Vstala jsem a svět se se mnou zatočil. Ustála jsem to ale, a obula si botky. „Projít se asi neuškodí“ táhlo se mi hlavou. Cítila jsem, že ta myšlenka zabírá celou kapacitu mého mozku. Nic jiného už se tam nevejde.

Na stolku v předsíni ležel lístek: Šli jsme na pláž, když budeš chtít, přijďte za námi.

„No, to ještě chvíli potrvá“ napadlo mě. Vypustila jsem Azora ven a sama šla totéž udělat na místní toaletu. Zajímavé bylo, že mě hlava bolela jen trochu, víno nebylo špatné. Spíš jsem měla problém se želatinou, v níž plavaly moje myšlenky. Ale kupodivu se to rychle zlepšovalo.

Vyrazila jsem za Azorem a donutila se projít s ním alespoň malé kolečko kolem našeho domečku. Želatina v hlavě se rozpustila a myšlenky se usadily. Nasypala jsem Azorovi do misky jeho granule a sama sežvýkala kus místní bagety, kterou máma včera stihla nakoupit. Také čaj mi udělal dobře a začala jsem se zase cítit člověkem.

Začichala jsem a zacítila různé pachy, které se ze mě linuly. Proto jsem se svlékla a skočila do sprchy. Když jsem pak ještě očistila chrup a vklouzla do čistého prádla, byla jsem akceschopná. Poklidila jsem svoji ložnici a vyprala to, co jsem měla včera na sobě. Když jsem prádlo pověsila, bylo přesně poledne. Pocítila jsem hlad, nechtělo se mi ale nic vařit. Vytáhla jsem z přivezených zásob kus paštiky a sežvýkala k ní další kus lokální bagety.

Po obědě bych si sice dala šlofíka, ale rozhodla jsem se být k sobě tvrdá. Převlékla jsem se do plavek, přetáhla přes ně plážovou sukénku a triko a vyrazila za rodiči.

„Tak co, flamendře. Už jsi se prospala?“ škodolibě se optala máma.

„Děkuji za optání. Bylo to po všech stránkách vynikající.“

Máma si přiložila ukazováček bříškem na zuby. „A budeš nám vyprávět podrobnosti?“

„Promiň, ale myslím, že bys to neunesla.“

„Jak je možné, že si s mámou najednou takhle povídáme. Já se nestydím a ona se nezlobí. Jako když se baví nejlepší kamarádky.“ napadlo mě. „A mě se to líbí.“

Pak jsem ale zvažněla. „Tati, včera jsem na kartu koupila dva džbánky vína.“

Táta se naoko zamračil, ale pak se rozesmál. „Matko pomoc, náš rodinný rozpočet se potápí!“

„Tak se nezlobíš?“

„No zlobil bych se, kdybys ho koupila, opila bys se a někde se nám ztratila. Ale litr vína na každého, to není tak moc.“ Na ten třetí džbánek, co koupil Ranko, nějak nepřišla řeč.

Zatímco jsem se bavila s rodiči, děti si všimnuly, že je tady zase to roztomilé štěně. V tu ránu byl Azor obklopen klubkem dětí a všichni se výborně bavili. Já jsem se rozhodla zaplavat si kousek dál než včera a nechtěla jsem Azora lákat s sebou. Trochu klidu mi po včerejší noci neuškodí.

Když jsem se asi za hodinu vrátila, lidé se pomalu začínali sbírat z pláže. Azor ke mně přiběhl a vesele poskakoval.

„Asi bych měla jít dnes nakoupit já. Co byste si přáli?“

„Nakup chleba a nějakou zeleninu. Taky balík vody a nějaké pivo. Na večeri půjdeme do hospody.“

Trochu se mi podlomila kolena. Určitě mě tam někdo pozná a bude trapas. Ale co, proč by byl trapas. Včera jsem tam byla s klukem a dneska s rodiči. Co je na tom?

Kromě chleba, zeleniny, piva a vody jsem také nakoupila několik lahví vína a flašku sektu. Snad to tátovo konto unese.

V restauraci jsme si sedli k většímu stolu pro čtyři a dali si ražniči s grilovanou zeleninou, k tomu samozřejmě i víno. Když jsem ale ochutnala víno, zamračila jsem se a zavolala číšníka.

„Tohle víno je jiné, než jsme tu měli včera a tohle mi nechutná.“

„To se slečno mýlíte, my jiné nemáme“ odpověděl číšník.

Rozhodla jsem se blufovat. „No, až přijde Ranko, já se ho zeptám, jestli mu tohle víno chutná.“

Číšník odběhl a chvíli se bavili s výčepním. Ten na mě vrhal kradmé pohledy a pak načepoval do džbánu víno z jiného soudku.

„Tak prosím, ochutnejte, jestli tohle bude lepší.“

Napila jsem se a spokojeně se usmála. „Jo, tohle je ono, děkuji vám.“

Táta se taky napil, pak si mlasknul a povídá: „Mámo, ta dcera se nám snad i vyplatí.“

Máma vyprskla smíchy a změřila si mě shora dolů pobaveným pohledem.

Dojídali jsme večeři a mě najednou polilo horko. Objevil se Ranko. Co dělat? Když už jsem to takhle navlékla na obsluhu, je blbé se tvářit, jako že se neznáme. Proto jsem vstala a přistoupila k baru, kde se Ranko bavil s výčepním.

„Zdravo, Ranko“ vetřela jsem se.

Ranko se otočil a mile se usmál. „Zdravo, Šárka“. Zavěsila jsem se do něho.

„Přišel jsi za mnou, nebo za nějakou jinou? Nevadí ti, že se k tobě hlásím?“

„Přišel jsem, protože jsem doufal, že tě tady uvidím. Ale ty tady jsi s rodiči, tak vás nechci rušit.“

„Jestli to nevadí tobě, tak našim to vadit určitě nebude. Opravdu to neber jako závazek. Mám u tebe ostatně trochu dluh. Odvolala jsem se na tebe a dostali jsme lepší víno. A mrkla jsem na výčepního.“

„Asi netušil, že se v tom vyznáš.“ pak dodal šeptem: „Asi nejsi dobrá jenom v sexu.“

Trochu jsem se začervenala. „Jestli chceš, tak si pojď sednout k našemu stolu. Neboj, naši tě neukousnou.“ Tohle mi dělalo dost potíže vyjádřit v chorvatštině, ale výčepní mi pomohl překladem z angličtiny a dobře se přitom zasmál. Ranko se netvářil moc nadšeně, ale pak mě doprovodil.

Naši ho přivítali srdečně. Táta, který byl v Chorvatsku už mnohokrát, neměl s konverzací potíže. Zdálo se, že brzy rozptýlil Rankovy obavy, že se tu na něj chystá nějaká past. Bavili se o fotbale a košíkové a pak přešli na drby o mně. Táta Rankovi vyprávěl o mých problémech v psím útulku. Zdálo se mi, že Ranko trochu zbledl, když mu táta popisoval, jak jsem koplá toho útočníka do koulí.

Dopili jsme víno, táta zaplatil a pozval Ranka k nám. Ranko opět znejistěl.

„Vám to nevadí, že s vaší dcerou...“

„Podívej, Ranko. To je její soukromá záležitost. Ona nám do našeho soukromí také nemluví. Je plnoletá a jestli se jí líbíš, tak proč by se s tebou neměla bavit. Doma asi bude mít až se vrátíme zase někoho jiného. K její cti ale musím říct, že nikdy neměla víc než jednoho mužského současně. Teď taky doma nikoho nemá, a proto přijela s námi. Kdyby někoho měla, tak jela s ním a o tebe by ani pohledem nezavadila. Je to tak, Šárko?“

Překvapilo mě, jak mě má táta přečtenou. Nikdy jsme se o tom nebavili, ale vystihl to přesně. Dokud jsem se s klukem nerozešla, nestála jsem o nikoho jiného. S Rankem se taky budu muset rozejít. Možná se mi po něm bude chvíli stýskat, ale další pořádná známost to přesune do oblasti milých vzpomínek. Ale proč se zabývat koncem, když to teprve začalo?

Odešli jsme společně do našeho domku a dali si dobrou noc. Smích ale zazníval ještě dlouho z obou ložnic. Ten první večer pod ibiškem jsem se bála, že na nás někdo přijde, a tak jsem si zacpávala pusku pěstí. V domku jsme to neřešili. Té noci jsem třikrát zpívala árii nanebevzetí. Pobavilo mě, že stejná árie, i když v jiné tónině, zazněla dvakrát i z protější ložnice. Doma jsem ji tak často neslychala. Prostě dovolená se nám vydařila.

S Rankem jsem prožila bouřlivý týden. Pak se nám ale zdálo, že už nás to začíná nudit. Dovolenkové známosti totiž nejsou proloženy všedními starostmi i jinými společenskými událostmi, a tak postrádají pestrost. Takže jsme se ještě dva dny před našim odjezdem dohodli, že už to nemá cenu a já se přes den slunila s rodiči na pláži a v noci se pořádně vyspala. O to víc jsem se mohla věnovat Azorovi, který mi rostl před očima. Na zpáteční cestě už mu byl kufr skoro malý.

3 Průvodkyně

V půlce července byla ještě větší část těch dlouhých prázdnin přede mnou. Byla jsem se podívat do útulku, ale pracovat tam se mi už nechtělo. Uvědomila jsem si, že by nějaká ta korunka, která by neprocházela rodinným rozpočtem, mohla přijít k duhu. Když jsem tak bloumala po městě, potkala jsem bývalou spolužačku z průmyslovky. Na rozdíl ode mě měla Yveta dohodnutý pracovní poměr v projekční kanceláři, a tak měla prázdniny o měsíc kratší. Přesto to ale byly nejdelší prázdniny jejího života.

Probíraly jsme to, co jsme už o těchto prázdninách zažily. Tedy spíš jsem vyprávěla já, protože jsem toho zažila už opravdu dost. Ale i Yveta měla

hezké zážitky. Pracovala jako průvodkyně na hradě Český Ostroh. V pondělí a úterý měli pro návštěvy zavřeno, proto jsme se potkali v Praze.

„Mám to ale jenom na měsíc, v srpnu jedeme s partou na vodu a pak bych si chtěla pár dní zalenošit, než nastoupím do práce. A nechtěla bys to vzít po mně? Na srpen ještě nikoho nemají a kastelánka se bojí, že to nebudou stíhat.“

„A nemusí na průvodce být nějaké zkoušky?“

„Pro brigádníky dělají jenom dvoudenní kurs, kde se probírá historie hradu a něco ze života hradních pánů. Kurs je vždycky v pondělí a úterý, aby nekolidoval s návštěvníky.“

„A dá se tam něco vydělat?“

„No, kdybys míchala maltu u zedníků nebo rozvážela balíky, tak bys asi vydělala víc. Za měsíc to hodí patnáct táců. Ale můžeš přespávat přímo na hradě, takže neutratíš za ubytování. A ve vodácké hospodě u řeky taky bývá docela sranda a pivo je tam za dvacku.“

Ten výdělek byl ještě pořád nesrovnatelně vyšší než to, co jsem si vydělala v útulku. Taky mě napadlo, že probírat se historií hradu by mohlo být docela zajímavé a večery ve vodácké hospodě jsou pro mě daleko atraktivnější než čumět do televize.

„Tak řekni kastelánce, ať mi zavolá, jestli má zájem. V pondělí ráno bych přišla na kurs a mohla bych provázet celý srpen.“

Telefon se ozval hned ve středu. Kastelánce spadl kámen se srdce, obávala se už, že v srpnu nebudou stíhat.

„Přijedte až v pondělí ráno, když pojedete autobusem v sedm hodin, tak se tady v devět sejdeme. A Jestli byste tady mohla rovnou zůstat, na poslední týden v červenci, byla bych ráda, kolegyně onemocněla a nestíhali bychom. Jak jste na tom s jazyky?“

„Asi normálně. Angličtinou bych mohla i přednášet, němčina je trochu slabší, ale snad by to také šlo.“

„Výborně, tak to bude určitě stačit. Budu se těšit.“

Ten zbytek týdne utekl jako voda. Navštívila jsem oboje prarodiče, dvakrát jsem byla v kině a o víkendu jsme s mámou stahovaly fotky z dovolené a vzpomínaly. Mezi tím jsem si vyprala a doplnila šatník tak,

abych na hradě nebyla za strašidlo. Dohodla jsem, že v neděli večer budu jezdit domů, vyperu si a nakoupím co mi bude chybět. Ve středu ráno to autobusem stihnu do otevření hradu v pohodě.

Uvědomila jsem si, že jsem zapomněla kastelánce říct, že s sebou budu mít psa. Azor by to asi beze mě tak dlouhou dobu nevydržel. No, snad mi to projde.

V pondělí ráno jsem radši vstala hned za kuropění, abychom autobus nezmeškali. Vysvětlila jsem Azorovi, že se bude muset smířit s náhubkem i vodítkem daleko častěji než dosud. Autobus naštěstí nebyl plně obsazený, takže jsem zabrala jedno dvojsedadlo a pes se mi stočil u nohou. Všimla jsem si ale, že když se posadil, měl už hlavu nad spodním rámem okna, takže viděl ven.

Kastelánku trochu zaskočilo, když jsem si přivedla Azora. Stejně jsem byla ale překvapená i já. Kastelána jsem si představovala v podobě pana Krbce z malovaných večerníčků a kastelánku jsem si zase malovala jako bílou paní. Žena podle vzhledu tak pětadvacetiletá této představě moc neodpovídala.

„Doporučila vás vaše spolužákně z průmyslovky. Doufám, že s vámi budeme vycházet tak dobře, jako s ní. To školení je vlastně prohlídka hradu, po kterém vás provedu s komentářem já a pak samostudium. Bylo by dobře, kdybyste se o hradu a jeho majitelích dozvěděla co nejvíc. Divila byste se, na co všechno se návštěvníci ptají. Nemůžete vědět všechno, ale působí trapně, když nevíte ani elementární věci, jako kdo je na kterém obraze a kdo to namaloval. Měla byste vědět i jaké byly politické postoje zdejších pánů ve kterém období, kdo kde válčil a podobně. Asi si to všechno nezapamatujete, ale procento úspěšnosti odpovědí na otázky je důležité.“

Když jsem se kastelánce zaručila, že Azor je čistotný a že nikde nic nepoškodí, dovolila mi, že mě smí při kurzu doprovázet. Jak mě kastelánka vodila po místnostech hradu a doprovázela to výkladem, jaký by si představovala, když budu provázet návštěvníky, Azorovi jsem se moc nevěnovala. Snažila jsem se zapamatovat si co nejvíc z kastelánčina výkladu. Kastelánka se divila, že tak mladý pes už ví, jak má chodit se svou paní, že ve vnitřním prostoru nepobíhá, ale stále se drží u mé levé nohy.

„Mám tady hlídacího psa Broka, který je dost ostrý. Já jsem se ho snažila taky naučit, aby se mnou takhle chodil, ale pak jsem to vzdala. Jak dlouho

vám trvalo, než se to naučil Azor?“

„Já jsem ho to ani nemusela učit. On to odkoukal od cvičených psů na psí louce a asi se mu to líbí, když ho za to taky chválím. Učili jsme se ale jiným kouskům a rozumíme si tak, že stačí říct slovo, nebo jen ukázat prsty a on už ví, co má dělat. Tady to ale nebudeme předvádět, něco bychom mohli mimoděk poškodit.“ Vysvětlovala jsem, když jsme procházeli ložnicemi a jídelnou hradu.

„A kde ten váš pes bude spát? Na noc pouštím Broka na dvůr a bojím se, že by to vaše štěně mohl pocuchat. Snad by Azor mohl přespávat v některém kotci, kam dáváme psy návštěvníků.“

„A nemohl by spát na nějakém koberečku v naší ložnici? Je to přece jenom štěně a samotnému v kotci by mu bylo smutno. V kotci by mohl být přes den, když budu provázet návštěvníky.“

„No, jestli to nebude vaší kamarádce vadit, tak bychom o tom mohli uvažovat.“ řekla kastelánka, když viděla, jak je Azor ukázněný a klidný.

Kupa publikací, kterou mi kastelánka připravila k samostudiu, byla dost velká. Proto jsem hned po prohlídce zasedla ke stolu a začala je procházet. Zjistila jsem, že informace se v různých zdrojích často opakují. Dělal jsem si výpisky.

Slunce už bylo dost nízko, když jsem vyšla na dvůr. V psím útulku jsem přece jen trochu pochytila, jak zacházet s necvičenými psy. Přemluvila jsem kastelánku, že půjdeme na večerní procházku spolu s oběma psy na vodítkách. Ve venkovním prostoru by Brok neměl být tak agresivní jako v nádvoří, kde hájí svůj životní prostor. Psi se seznámí a s tím už se pak dá pracovat.

„Tak to večer zkusíme, jestli se snesou.“

Na procházce Brok zjistil, že Azor je ještě štěně, důkladně si ho očichal a zdálo se, že proti jeho společnosti nic nenamítá. Ve společnosti své paní se nechal ode mě dokonce pohládit, i když se přitom netvářil zvláště potěšeně. Pak si mě ale pečlivě očichal a zařadil mě do inventáře hradu. To bylo důležité, jinak bych se musela bát vyjít v noci na dvůr.

Po vycházce už kastelánka zamkla bránu, Broka neuvazovala a nechala ho volně pobíhat po dvoře. Také Azor si dvůr nerušeně prohlížel, očichával a

značkoval. Brok to snášel kupodivu dobře, v Azorově moči asi ještě necítil samce.

Večeři jsem odbyla z přivezených zásob a pustila se znovu do studia publikací. Než jsem šla spát, měla jsem potřebné informace o hradu více méně pohromadě. Zítra se je budu učit.

Ráno jsem to s toaletou nepřeháněla. Na hradě jsme byly s kastelánkou samy, stálá pracovnice pořád marodila. Kastelánka i Brok už brali jako samozřejmost, že Azor chodí všude se mnou. Budu ho ale muset naučit být v kotci, mezi návštěvníky ho nemůžu volně pouštět.

Vzala jsem si výpisky a procházela místnosti hradu. K asi třiceti portrétům jsem si přiřazovala další informace, učila se znát původ nábytku a nádobí v různých místnostech. Odpoledne jsem pak trasu několikrát prošla a zkoušela si výklad, jako kdybych tam už měla návštěvníky. Trochu mi dělaly problémy letopočty, ale pak jsem si řekla, že přesná čísla budu lidem říkat jen v souvislosti s významnými bitvami, ale těch bylo méně než deset. U ostatních událostí stačí, když je budu mít v hlavě chronologicky seřazené s přesností na půl století.

Z vlastní zkušenosti jsem věděla, že návštěvníky nejvíc zaujmou pikantnosti. Proto jsem si vzala i svůj tablet a na internetu sháněla o ctihodných obyvatelích hradu drby. Pár jsem jich skutečně našla a přidala je do svého zápisníku. Rozhodla jsem se, že při provázení budu svůj zápisník nosit s sebou. Nebudu z něj číst, ale člověku podrobnosti lehko vypadnou z hlavy a návštěvníkovi, který položil nějakou zapeklitou otázku, by nemělo vadit, kdybych důvěryhodnost informace zvýšila tím, že si ji potvrdím ze zápisků.

Navečer jsem si ještě zkusila, jestli bych dala i výklad v anglickém a německém jazyce. Angličtina mi plynula z úst docela přirozeně, v němčině jsem některé informace těžko formulovala. Dost jsem se toho bála.

Budíka jsem si nařídila na šestou hodinu. Potřebovala jsem se před otevřením hradu zušlechtit. Vysprchovala jsem se a lehce nalíčila. Džíny a svetr jsem uložila do kufru a oblékla si punčocháče a modrou halenku se skládanou sukni.

Před devátou přijela Yveta – teď už vlastně kolegyně průvodkyně. S Azorem se skamarádila na první pohled, když jí předvedl některé kousky,

které jsme se spolu naučili. I kastelánce se to líbilo.

„A v noci neštěká?“ ptala se Yveta „a nemá blechy?“ Když jsem ji ujistila, že Azor štěká jen na zloděje a blechy nemá, tak se smířila s pelíškem v naší ložnici.

„Od příštího týdne tam budeš stejně zase jenom ty. Já končím.“

Přes den jsme ale Azora v ložnici nenechaly. Zavřela jsem ho v jednom kotci v rohu nádvoří.

V deset hodin kastelánka otevřela bránu. Zaskočilo nás, že už tam čekal zástup lidí. Bylo jich tam tak akorát na jednu skupinu. Kastelánka předala pokladnu Yvetě a šla na první obhlídku pod mým vedením se mnou. Trochu se mi třásla kolena, ale výklad jsem přednesla plynule a na všechny dotazy odpověděla. Kastelánka povytáhla obočí, když jsem do výkladu vložila i jeden drb o paní hraběnce, která tady sídlila v osmnáctém století. Návštěvníci se zasmáli a vypadali, že na odchodu měli dobrou náladu.

„Jde ti to dobře“ pochválila mě kastelánka. „Ten drb jsi si vymyslela, nebo odkud ho máš?“

„Trochu jsem brouzdala po internetu a našla pár pikantností, které ty šlechtice trochu zlidšťují.“

„Tak to nepřeháněj, aby z toho nebyl kabaret. Ale zapůsobilo to dobře, lidi se bavili.“

Další skupina byli ale turisté z Německa.

„Tu němčinu si vezmu na starost já“ řekla kastelánka. „Byla jsem v Německu skoro rok, a tak mi to nedělá potíže. Vy byste se v tom asi utopily.“

Yveta, která na tom v němčině byla podobně jako já, to vítala s ulehčením. „Už tady párkrát Němci byli a kastelánka je vždycky provedla sama. Je moc prima.“

Další skupinu tvořili zase Češi, které provedla Yveta. Kastelánka se vrátila z prohlídky rozesmátá. „Tak jsem těm Němcům řekla taky ten tvůj drb a moc je to bavilo. Hned je taková přátelštější atmosféra. Teď tady jsou ale Číňani a ti mají jen anglickou tlumočnici. Zvládneš to?“

„Včera jsem si to zkoušela anglicky a myslím, že to půjde.“

S překladem trvala prohlídka trochu déle, některé věci jsem musela překladatelce podrobněji vysvětlit, ale Čiňani se pak tvářili spokojeně a překladatelka řekla kastelánce, že se jí se mnou dobře spolupracovalo.

Tak uplynul den. Lidí bylo tolik, že jsme musely každou další skupinu pustit, když byla předcházející skupina v polovičce prohlídky. Takže jsme se celý den nezastavily. Ještěže byl na hradě také správce, který dohlížel na pořádek. Když se v pět hodin zavřela brána hradu, pořádně jsme si oddechly.

Na Azora jsem celý den neměla čas. Ale sledoval ruch na nádvoří a večer vypadal docela spokojeně. Na večeri jsme šly společně s kastelánkou do vodácké hospody.

„Šárko, šlo ti to fakt dobře“ povídá kastelánka cestou. „Vůbec bych neřekla, že to děláš první den. A ty tvoje drby opravdu zlepšují náladu návštěvníkům, kteří z těch historických faktů bývají otrávení. Vůbec jim nevadí, že je nezahrnuješ přesnými letopočty. Naopak, tím, že ty příběhy časově provazuješ, je to zajímavější. Já tě mohla sledovat vždycky jen chvilku, co jsem odběhla z kasy, ale dobrý!“

Jídelníček ve vodácké hospodě byl dost stručný. Dala jsem si dršťkovou polévku a bramborák. Chutnalo mi to a zalila jsem to popovickým pivem. Už když jsme přicházeli, bouřila hospoda zpěvem. Dva vodáci měli kytary a místní šumař heligónku. Střídal se proto písňě prstonárodní s country and western.

I když jsme s kolegy z průmky taky občas chodili do hospody, kde se zpívalo, brzy jsem zjistila, že moje vzdělání v těchto žánrech je naprosto nedostatečné. Z těch písniček, které šly v hospodě jedna za druhou, jsem znala tak každou pátou. Přesto jsem si je tiše zkoušela broukat, když měly více slok. Takhle bych se jich pár určitě brzy naučila, kdyby se tady zpívaly častěji.

Z hospody jsme odešly před desátou, i když to vypadalo, že zábava ještě zdaleka nekončí. Panáky rumu, které občas kolovaly, jsme vynechaly a skončily u tří piv. Ráno musíme být svěží.

Tak plynuly dny a ani jsem se nenadála, přišlo nedělní odpoledne a cesta do Prahy. Yveta doporučila vláček, i když to trvalo déle. Autobusy byly totiž přečpané. S Azorem autobusem cestovat nešlo.

Domů jsem dorazila až po osmé hodině. Rodiče byli po večeři, ale něco přece na mě i Azora zbylo. Něco bylo ale jinak. Po večeři rodiče nezapnuli televizi, jak bylo dříve zvykem, ale seděli u stolu a čekali, až dojím. Když máma zapnula myčku, táta se zeptal:

„Jak se ti cestovalo s Azorem?“

„No, cestou tam to docela šlo, ale zpátky byl nával a musela jsem ho chvílemi nést, aby ho lidi nezašlápli.“

„Říkali jsme si s mámou, že to asi bude čím dál horší. Pes poroste, za chvíli bys ho těžko nosila a když bude nával, tak vás ani nevezmou. Jak to budeš řešit?“

Nevěděla jsem, kam tím táta míří. „Nějak to půjde, Asi budeme muset jezdit v noci, nebo tak.“

„A nebylo by lepší jezdit na kole?“

To jsem se vyvalila. „Já na kole jezdila jen jako dítě. A že by bylo možné a bezpečné jezdit po silnici na kole se psem v době dopravní špičky, to by byl zlý sen.“

„A co kdyby ta kola byla čtyři?“

Srdce mi poskočilo. „Vy byste mi někdy půjčili Oktávku?“ vypískla jsem.

„To by asi byl problém. Já jezdím každý den do práce a veřejnou dopravou bych to měl místo dvaceti minut půl druhé hodiny“ řekl táta.

Tak teď už jsem z toho byla paf. Bloudila jsem zrakem mezi rodiči a vůbec nic mě nenapadalo.

„Dneska k nám přijel můj táta autem“ pronesl táta.

„Zahlédla jsem na dvorku jeho Feldu kombi. Ale kde teda je děda?“

„Svezl jsem ho domů Oktávkou.“

„A proč sem tedy jezdil?“

„Říkal, že si koupili dvoumístné BMW a že na tu Feldu nemají v garáži místo.“

Vyvalila jsem oči. „A on by mi ji půjčil?“

„O tom nechtěl ani slyšet. O dvě auta se prý starat nebude.“

„Takže ho prodá“ posmutněla jsem.

„On říkal, že bude muset. Ale že by ho klidně dal někomu, kdo se o něj bude dobře starat.“

Zatočil se se mnou svět. „Je to o tom, co mě napadlo?“

„Říkal, že kdyby se o něj někdo dobře staral, a hlavně opatrně jezdil, aby nemusel platit žádné opravy a pokuty, tak by se ani nemusela převádět, ale měla bys ho pořád plně k dispozici.“

„Tati, mami – to se mi snad jenom zdá? Až se probudím, tak mi to bude líto! Řekněte, že je to pravda!“ Objala jsem oba rodiče a přitulila se k nim.

„Nevěděla jsem, že je na tom děda tak dobře, aby si koupil Bavoráka kupíčko.“

„Říkal, že se chtějí s babičkou pohodlně vozit. A co po nich zbude, tak půjde stejně za tebou. Tak proč bys si to nemohla užít už dnes?“

Rozplakala jsem se. „Vidíš, a minulý týden jsem tam byla a oni mi nic neřekli. Jak já se jim odvděčím?“

„Já myslím, že pro ně není nic důležitějšího, než ty“ povídá táta. „Tak se starej, abys byla IA třída a někde v životě nenarazila. To je samozřejmě nejdůležitější i pro nás s maminkou. Být tebou, tak za babičkou a dědou zítra zajedu a koupím jim kytku.“

„To určitě udělám. A myslíš, že bych tam mohla zajet tou Feldou?“

„Kdybys jí hezky vyčistila, umyla a naleštila, aby bylo vidět, že bude v dobrých rukou, tak proč ne? Tady máš klíčky a doklady. A proto, že máš ty narozeniny, tak tady jsme ti něco s maminkou koupili“ a táta mi podal velkou krabici.

„Přepážka pro psa! a gumová podlážka! Azore, ty se budeš vozit jako pán!“

Pamětliva toho, že ve středu ráno musím mít připravené vše na Český Ostroh, v pondělí ráno jsem nejdřív dala prádlo do pračky. Pak jsem ale hned vzala vysavač a vědro s jarovou vodou a nejdřív vysmýčila vnitřek Feldy. Auto jsem umyla zvenku a leštěnkou naleštila lakované části. Lak, i když deset let starý, se jen blýskal. Koupila jsem pugét gerber s asparágem, po obědě jsem naložila Azora a vyrazila za babičkou a dědou.

Protože jsem se ohlásila, už mě očekávali. Nevěděla jsem, co říct jiného, než „Děkuju“ a dát každému pusu. Pak jsem jim představila Azora. Trochu je zarazilo, že je to kříženec, ale když jsme jim předvedli, co všechno

umíme, řekli, že to je dobrá volba a že nejlepší je ten pes, který má nejlepší empatii se svým pánem, nebo paní.

„Poslušnost už je dobrá“ povídá děda. „To, že byl schopen se takové věci naučit už v tak raném věku svědčí o tom, že je mimořádně inteligentní, a navíc tě miluje. Ale takový pes by měl umět i stopovat, překonávat překážky a chránit svého pána, tedy tebe. Takže děláš dobře, že s ním půjdeš na cvičák.“

„Jsem ráda, že ten pes není jediný, kdo mě miluje. Mám fakt nejlepší rodinu, jakou bych si mohla přát. I s rodiči si výborně rozumíme a na dovolené jsme se výborně shodli.“

„Něco jsem slyšela“ povídá babička. „Víš já jsem ještě vychovaná v trochu jiném duchu. Ale dnes je svět jinde a chápu, že žiješ tak, abys šla s dobou. Jen dávej pozor, abys nezakopla. Za mých mladých časů se říkalo ‘Krátké radosti, dlouhé starosti’. Ale myslím, že máš srdce na pravém místě. Tak se opatruj!“

Věděla jsem, že babička milostným dobrodružstvím moc nefandí. Ale přesto mě má moc ráda. Tak snad ji potěším alespoň dobrými výsledky ve škole. Děda ale vypadal, že ho můj dovolenkový příběh spíš pobavil. Asi jim to táta vylíčil v barvách.

Úterý jsem strávila žehlením a zašla jsem také do kadeřnictví. Moje vlasy to už potřebovaly.

Můj řidičák se skvěl novotou nejen proto, že byl vystaven před rokem, ale také proto, že ten rok proležel doma v zásuvce. Byla jsem proto ráda, že na výjezdu z Prahy je ráno menší frekvence než na vjezdu. Azor v zadním prostoru pozoroval novoty a já se propletla na dálnici. V pravém pruhu jsem držela krok spíš s kamióny než se závodníky, pro něž jsou rychlostní limity poněkud výš. Byla jsem hrdá na to, že jsem odbočila na správný výjezd a na dvojku jsem sjížděla klikatou silnicí k Sázavě. Našla jsem parkoviště ve vsi a vydala se s kufrem a Azorem k hradu. I při mé pomalé jízdě mi celá cesta autem trvala půl hodiny. To je pane pohodlíčko!

Na hrad jsem ale musela vylézt po pěšině pěšky. Uvědomila jsem si, že jdu strašně brzo. Naštěstí kastelánka už byla vzhůru. Vívala svoji uzdravenou zaměstnankyni a divila se, že jsem tady i já.

„Jak jsi prosím tě přijela? Vždyť z Prahy sem takhle brzy nic nejede.“

„Já jsem dostala auto“ špitla jsem.

„No jo. tak to si budeš vozit zadeček v pohodlí“ trochu uštěpačně pronesla uzdravená zaměstnankyně. Byla to paní asi pětapadesátiletá, dost při těle.

„To hlavně kvůli Azorovi. S tím není tak jednoduché cestovat.“

„No jó, tak pan pes se musí vozit autem. No, když na to někdo má“

„Mě to přijde levněji než jízdenka na autobus nebo vlak“ oponovala jsem. Paní mi těmi řečmi začala být nesympatická. Tak jsem ještě dodala: „Vaše peníze to nejsou, tak se nestarejte.“

To bábě na vteřinku vzalo dech, ale pak se rozohnila:

„A to si myslíte, že tady peníze padají z nebe? Já už tady dělám pár let a pořád mám jen mizerných dvacet táců měsíčně. A pak si přijde kdejaká fuchtle z Prahy, a ještě nás připraví i o to málo, co tady máme.“

Kastelánka jen bábě za zády lomila rukama. „Vás paní Nosková nikdo o žádné peníze nepřipraví. Víte, že bychom to tady v létě bez brigádnic nezvládly. A další pracovnice celoročně by nás přišla na daleko víc peněz.“

„Ale stejně si myslím, že jim nějak moc platíte. Když si může dovolit jezdit autem!“

Kastelánka na mě vrhla prosebný pohled, když viděla, že mám něco špičatého na jazyku. Tak jsem to raději spolkla, zvedla kufr a bábu obešla. Čím míň se s ní budu bavit, tím líp. Kastelánka spěchala za mnou. Bába se do kopce sotva valila, tak jsme jí bez potíží utekly.

„Prosím vás, neberte ji vážně. Ona to tak nemyslela.“ prosila mě kastelánka a bylo vidět, že má strach, že po tomhle extempore prásknu do bot.

„Já jí беру vážně a vím, že to tak myslela. Ale vás si vážím a nemějte strach, já to tady do konce srpna vydržím. Smlouvu mám přece s vámi a taková kráva nám přece nemůže do toho kecat.“

Kastelánka s sebou cukla. Asi jí zarazil můj slovník, ale nekomentovala to. „Díky, že to takhle berete. Opravdu nerada bych o vás přišla. To, co jste tady za týden dokázala, nikdo jiný zatím nedokázal. A jestli vám to nevadí, mohli bychom si tykat. Já jsem Věra.“

Trochu mě to překvapilo, ale ne zas tak moc. Věkově jsme nebyly tak vzdálené a já vím, že u mámy i u táty si tykají kolegové každého věku. Srdečně jsem se na Věru usmála a podala jí ruku. „Že jsem Šárka, to už víš. Potěšilo mě to.“

„Stejně nevím, jak to tady bude. Ta Nosková už se sotva hýbe, každá prohlídka jí trvala o pět minut dýl, než měla, protože sotva leze do schodů. A teď po té nemoci to bude ještě horší. Asi ji nechám sedět v kase a budu provázet sama. Určitě nám to spolu půjde líp.“

„To bude fajn. Jenom bych ti chtěla poradit...“ zarazila jsem se, protože jsem si nebyla jista, jestli Věra stojí o moji radu. Netvářila se ale dotčeně, tak jsem pokračovala. „Dala bych si na ní pozor, když bude brát peníze. Asi bys měla pokladnu přebírat každý den.“

Věra zatnula zuby a pak řekla: „Už s ní nějaké potíže byly. Prokoukla jsi ji rychle. Ale kde tady seženu jinou zaměstnankyni za tenhle plat. A správa nám víc peněz nedá.“

„Chtěla jsem tě poprosit, jestli ve vsi neznáš někoho, u koho bych mohla nechávat auto. Na veřejném parkovišti by se to asi prodražilo.“

„To tě zklamou. Já tady prakticky nikoho neznám. Promiň.“

„To nic, poptám se v hospodě.“

Když bába Nosková nevyšla z kasy, dalo se to vydržet. S Věrou jsme si rozuměly a návštěvníci byli spokojení. V pět hodin jsme ale obě byly ucapané a vymluvené až do dna. Sedly jsme si na lavičku a natáhly unavené nohy. Bába Nosková vylezla z kukaně.

„Paní Nosková, já si převezmu pokladnu a schovám ji do velkého trezoru“ oslovila ji Věra. „Toulají se tu občas nějakí divní lidé. Dejte mi klíčky od toho příručního trezorku, já si to budu každý den zapisovat, kdybychom se u kasy potřebovaly vystřídat.“

Bába na chvíli strnula a pak se vrátila zpátky do kukaně. Dost dlouho tam něco kutila a pak vynesla příruční trezorek a podala ho Věře. „Tak já jdu, nějak mě ta noha zase bolí“. Tvářila se přitom jak letní bouřka.

Věra přepočítala vstupenky a peníze. Všechno sedělo. Já jsem mezi tím vlezla do kukaně a trochu jsem se tam porozhlédla. Nic moc tam nebylo, jen v rohu nějaké staré hadry a štůsek tištěných průvodců, které se prodávaly návštěvníkům za zvláštní cenu. Lidé to moc nekupovali. Napadlo

mě je přepočítat. „Zkontrolujeme si i tohle,“ řekla jsem si. Náhle jsem si ale povšimla, že z průvodce vypadla vstupenka.

„To je divné, kde se to tady vzalo?“ Když jsem prohlédla i další průvodce, našla jsem těch vstupenek několik.

Sdělila jsem své objevy Věře. Podle bločku neprodaných vstupenek a čísel na vstupenkách jsme zjistily, že se jedná o vstupenky, které byly prodány dnes. Kde se tam vzaly?

„Věro, přetrháváš ty vstupenky, když přebíráš skupinu návštěvníků?“

„Jenom je natrhnu, jinak bychom tady dělali smetí.“

„A jak moc je natrhneš? Myslíš, že tahle je natržená?“

Věra vstupenku prohlíží, a pak povídá: „Vypadá to, že jo. Já nevím. Moc se to na ní nepoznává. Uznala bych ji jako platnou.“

„Tak si asi budeme muset na tom natržení dát záležet. Tak nejradši až do půlky. Kdyby mi tu vstupenku někdo prodal, tak mě nenapadne, že je natržená.“

„A mě by to taky nenapadlo, kdyby mi ji někdo dal jako novou.“

„Tak asi někdo zkoumá zahozené vstupenky a když jsou natržené jen málo. tak si je schovává do průvodců.“

Věra zbledla. „Ty myslíš ...“

„Jo, já myslím.“

„Ale co budeme dělat, když ji vyhodím, tak to sama nezvládnou.“

„Pro začátek ty odložené vstupenky zničíme a zítra už budeme trhat pečlivěji. Doufám, že na nás nevymyslí žádnou další habaďůru. Holt jí budeme muset hlídat.“

Věra se na mě smutně podívala. „Tak ty tady za těch pár grošů budeš ještě dělat policajtku?“

Zasmála jsem se. „Já ale nejsem prověřená, tak dej pozor, ať tě taky nějak nenalakuju.“

„Vidíš, to mě ani nenapadlo. Myslím, že bys to neudělala.“

Recyklované vstupenky jsme roztrhali a Věra zavřela pokladničku do trezoru. Večer jsme šli do hospody, tentokrát i se správcem hradu. S vodáky nám bylo dobře a já se učila písničky, co se tam zpívaly. Vzala jsem s sebou i

Azora. Když hospodský zjistil, že nezlobí, dovolil mi, abych si ho posadila k nohám.

Do hospody chodilo i pár místních usedlíků, kteří dojížděli za prací do Prahy nebo do Světlé nad Sázavou. Když jsme si spolu zazpívali pár písniček, začali se vyptávat, co tady vlastně dělám. Slovo dalo slovo a já jsem za metr piv našla útulek pro svoji Feldu a pár místních kluků, se kterými jsme se s Věrou bavily. Žádný z nich mě však nezaujal natolik, abych mu věnovala víc než milý úsměv. Asi jsem se s Rankem namlsala a teď mám laťku vysoko. S vodáky se hezky zpívalo, ale každý den byli jiní.

Když jsme se vraceli na hrad, něco mě napadlo. Využila jsem toho, že s námi šel i správce a navrhla jsem: „Co kdyby sem správa historických objektů dala automat na prodej vstupenek? Zdá se mi, že by spolehlivěji nahradil každou pokladní a vyšlo by to levněji než mzda.“

„No jo,“ odpověděl správce. „Ale lidi nemívají vždycky drobné a působí to potíže.“

„Myslím, že automat, který umí rozměňovat i bankovky v různých měnách, by se dal pronajmout za pár tisíc měsíčně. Náhodou táta dělá ve firmě, která to pronajímá. Zeptám se ho.“

Ta myšlenka oba zaujala, a tak jsme si po návratu sedli v kanceláři a já žhavila telefon. „Ahoj tati, nebudím tě?“

„A víš, že jo? Ale jsem docela rád. Koukali jsme na nějakou blbost v televizi. Mamka pak odešla udělat pořádek do kuchyně a mě spadla víčka. Radši to vypnu a půjdeme spát do postele.“

„Mám tady možná kšeft pro vaši firmu. Zjistili jsme, že paní v kase není zrovna svědomitá a napadlo mě, že takový automat, který umí brát mince i bankovky, případně i v Eurech, by mohl přijít levněji než taková nespolehlivá pokladní. Jaký by byl nájem se servisem a jak dlouho trvá, než byste to nainstalovali?“

„Myslím, že tak dva a půl tisíce měsíčně. Ale na taková vzdálenější místa dáváme radši dvě mašinky. Jsou sice dost spolehlivé, ale neumíme zajistit opravy do druhého dne a vy byste měli problém. Cenu nevím přesně, ale tak čtyři až pět tisíc měsíčně za obě. Musely by ale být chráněné před deštěm a před vandaly. Automat potřebuje zásuvku 220 V. Váží tak třicet kilo, připevňuje se na hmoždinky.“

„Díky tati za informaci. Přeji vám dobrou noc. A občas si vzpomeňte na dovolenou. Mamka umí moc hezky zpívat.“ Táta se rozesmál a zavěsil.

Telefon jsem měla puštěný nahlas, takže vše bylo jasné.

„To není zas tak moc peněz“ mínil správce. „V létě tady je denně víc jak sto návštěvníků, za dva dny by to bylo doma. Zeptám se na ústředí. Pronájem jde z provozních nákladů, tak by to snad nemuselo čekat rok na schválení investic.“

Bylo překvapivé, že v provozním rozpočtu hradu se našly tři tisíce měsíčně. Ve středu jsem to poslala tátovi jako limit SMSkou. V pátek mi při snídani zazvonil telefon, volal táta.

„Tak jsem propátral sklady a zjistil, že tady máme nějaké starší vrácené mašinky. Nevydávají sice stvrzenky o zaplacení, pracují jen s českými korunami a vracejí jen mince, ale obě mašinky i se servisem by se do těch tří tisíc měsíčně vešly. Dá se dokonce nastavit, kolik lístků smí mašinka prodat v jednom dni.“

Běžela jsem za správcem a sdělila mu, že se řešení našlo.

„Tak ať nám je pošlou co nejdřív. A zjisti účet, kam mám poslat peníze. Nastavím to jako stálou měsíční platbu.“

Volala jsem hned tátovi a vyřídila mu vzkaz.

„Tak já v pondělí pošlu technika, aby vám je tam rovnou nainstaloval. Dohodněte se, kde mají být.“

Dohodli jsme se správcem, že je dáme do vstupní haly hradu, kde začíná prohlídka. Hala má z obou stran uzamykatelné dveře, takže nebude problém s hlídáním. Venkovní dveře budou přes den otevřené a vnitřními vpustíme vždycky jen skupinu návštěvníků.

„Tam ty automaty budou v bezpečí.“ liboval si správce. „Když bude hezky, návštěvníci si můžou jen si zaskočit pro vstupenky a čekat na nádvoří na začátek prohlídky. A když bude pršet, tak se snad do té vstupní haly vejdou.“

Dohodly jsme si na paní Noskovou menší podraz. Až přijde příští středu do práce, Věra jí sdělí, že už pokladní nepotřebujeme a že bude dělat průvodkyni, jak má napsáno ve smlouvě. Uvidíme, jestli to vydrží.

S Věrou jsme si výborně rozuměly. Dohodly jsme se, že v neděli nepojedu domů, ale počkám na technika, který bude instalovat automaty. Kdyby byly

nějaké stavařské problémy, vyřešíme je obratem.

V hale byla naštěstí cihlová zeď, do které technik navrtal hmoždinky a automaty připevnil. My jsme zapnuly jen jeden automat, abychom mohly správně zadat počet prodaných lístků. Budeme je ale střídat, abychom měly jistotu, že oba fungují.

Montáž byla za dvě hodiny hotova a technik odjel. Já jsem se také sebrala k odjezdu, abych stačila vyprat a vyžehlit co jsem celý týden nosila.

Když jsem ve středu ráno přijela, bylo na hradě pozdvižení. Bouda pokladny byla zamčená a vývěska sdělovala, že se vstupenky prodávají ve vstupní hale. Když to paní Nosková zjistila, rozčílila se, že ve vstupní hale prodávat vstupenky nebude. Věra ji ale ujistila, že nic takového od ní nechce a že bude provázet návštěvníky, jak má ve smlouvě.

Přišla jsem právě ve chvíli, kdy paní Nosková velice silným hlasem vysvětlovala, že má bolavé nohy a že do schodů chodit nemůže. Věra jí klidně doporučila, ať si dojde k lékaři a nechá si vystavit neschopenku.

Ověřovala jsem si, že hasicí přístroje jsou na svém místě, neboť paní Nosková se rozpálila doběla. Asi očekávala, že se k ní někdo z návštěvníků přidá, ale perspektiva, že by se pak museli bavit s tou protivnou babou, nikomu zřejmě nelahodila. Já jsem nevzrušeně oznámila, že kdo má zakoupené vstupenky, může mě následovat. Ve dveřích jsem vstupenky roztrhávala a se skupinou dvaceti návštěvníků se pak vydala na prohlídku. Na otázky, proč se ta paní tak rozčiluje, jsem raději jen krčila rameny.

Komentář k prohlídce už jsem znala nazpaměť a na dotazy jsem odpovídala zasvěceně. Do komentáře jsem tentokrát přidala dokonce tři ze svých drbů, takže návštěvníci odcházeli v dobré náladě. V hale už se sešli další návštěvníci. Z jejich počtu jsem usoudila, že Věra nemohla s další skupinou odejít, protože řeší problém s paní Noskovou. Vzala jsem proto raději větší skupinu než obvykle s tím, že budu muset víc křičet. Zvládla jsem to ale, a když jsem skončila, poznala jsem, že s další skupinou už chodí Věra. S automatem na prodej lístků nebyl problém, jen pán, který platil tisícikorunou, si stěžoval, že mu ty mince utrhají kapsy.

Když Věra navečer zavřela bránu, vypadala, že se složí.

„Ta baba mi teda dala. Musela jsem se zavřít v kanceláři a ona tady málem vyrazila dveře. Až za hodinu jí to přešlo. Určitě šla k lékaři pro

neschopenku. Já už jí tady ale nechci. Jiné uplatnění než průvodkyni pro ni nemám, a to ona dělat nebude. A aby se mi celý den válela v kase za dvacet tisíc měsíčně, a ještě k tomu podváděla, to opravdu nemám zapotřebí.“

„Asi to ještě bude boj. Měla bys jí napsat vytýkací dopis, že neplní povinnosti dané pracovní smlouvou.“

Věra jen mávla rukou. „Ještě že tady mám aspoň tebe. Nevím ale, co si počnu, až odejdeš. V září ještě bývá dost návštěvníků a já na to sama nestačím.“

„Dostala jsem nápad. Na vysoké škole začíná výuka až v říjnu. V září se ještě skládají zkoušky. Je ale dost studentů, kteří už mají splněno. Třeba by tu brigádu tady brali. Jak jsem se přesvědčila, dá se to za dva dny naučit. Zastavím se v pondělí na škole a dám vývěsku. Peněz sice moc nenabízíš, ale je to docela zajímavá zkušenost. A třeba by se takhle našli studenti, kteří by přišli i příští rok. Já nevím, jak to budu zvládat, ale když budu moct, tak bych na měsíc zase přišla.“

Věra mě objala a rozplakala se. „Jsem tak ráda, že tě mám. Dneska jsem nějak na dně“.

„Tak jdeme do hospody. Převlíkneme se a za čtvrt hodiny sraz na bráně.“

I v hospodě byla ale nějak divná atmosféra. Soused s heligónkou dnes nepřišel a vodák, který přinesl kytaru, ji nechal v pouzdře. Klid tam ale nebyl, u stolu v rohu seděli tři ožralové a řvali z plných plic něco, co se dalo těžko označit za píseň. Nikdo nevěděl, odkud se vzali. Hostinský z nich byl nešťastný. Nechtěl jim nalévat, ale jeden z nich mu vyrval flašku rumu a oni se rozpínali čím dál víc.

Dojedly jsme večeri a sbíraly se k cestě na hrad. Holt, když je den blbec, tak už to stojí za to. K dovršení všeho si nás ti ožralové všimnuli a hrnuli se na nás. Rychle jsme hospodu opustili. Bylo ale už pozdě. Chlapi se vyřítili za námi a vypadalo to, že nás brzy dohoní.

„Máš chuť na sex?“ zeptala jsem se udýchaně Věry.

„I kdybych měla, tak už mě nějak přešla.“

Byly jsme tak udýchané, že jsme se ani zasmát nemohly.

Všimla jsem si, že jeden z chlapů odpadl a začal zvracet. Odbočily jsme na pěšinu k hradu. Snad to stihneme.

Ale nestihly jsme to. Na odbočce nás dostihli a každý chytil jednu z nás. Začaly jsme z plna hrdla ječet, ale ti syčáci nás už svlékali.

„Ještě, že jsme se převlékly do džin. Kdybych měla svoje šatičky, už bych ho tam měla.“ Takové blbosti napadají člověka ve chvíli, kdy už nemůže nic dělat.

I když jsme se bránily, kopaly a kousaly, chlapi už nás měli „dole bez“. Ležela jsem pod chlapem na zádech a už se smířila s tím, že tentokrát to nebude v mojí režii. Věra na tom byla podobně.

Mužským to asi nic neříká, ale když ho do ženské narve někdo, aniž je navlhčená, tak jí to třeba rozedře do krve a pořádně to bolí. Nehledě na to, že ta bezmoc je dost frustrující.

V tu chvíli jsem uviděla Azora. Seděl asi tři kroky od nás a cítil, že mám problém. Nevěděl ale, jak mi má pomoci. Vyrvala jsem ruku, na kterou Azor viděl, z mužova sevření, zaťala pěst a pak ukazováčkem ukázala do míst, kde jsem tušila ztopořený penis. Azor pochopil. Aniž vydal hlásku, přiskočil a silně se do penisu zakousl. Chlap mě v tu chvíli pustil a já zkřížila ukazováček s prostředníkem. To znamenalo „Schovej se“.

Zdálo se, že chlapa přešly sexuální choutky. Nejdřív hledal, kde je ta potvora, co ho kousla, ale pak zjistil, že se z něho řine proudem krev. Expresivně vyjádřil myšlenku, že je vystrašený a že když mu nikdo nepomůže, je v nebezpečí brzkého skonu. Sděloval to ale, jak by napsal Karel Poláček, převelice silným hlasem, slovy, která by v reportáži do televize, určitě vypípali. A napadlo mě, že zvukový doprovod reportáže by zněl jako souvislé pípnutí od začátku až do konce.

Já ale neměla tendenci shánět pro něj pomoc. Ten druhý chlap byl totiž již téměř u cíle svého snažení a problémy jeho kolegy ho příliš nezajímaly. Natáhla jsem džíny najednou s kalhotkami, abych mohla vstát. Oběhla jsem toho nadržného maniaka a tak, jak jsem to už měla nacvičené, jsem ho zezadu koplá do koulí.

Možná jsem mu tím pomohla vrazit penis do Věry, ale na tohle jsem přitom nemyslela. Po tmě to nebylo tak jednoduché. Dala jsem si záležet, abych se trefila přesně. Chlap se v tu chvíli zkroutil do klubíčka a jeho penis se tím dostal do pozice, která už Věru nemohla ohrozit. Ta pochopila, že není čas na dlouhé přemítání. Natáhla také rychle kalhoty a pospíchaly

jsme k hradní bráně. Ruce se jí třásly, ale klíčem do zámku se trefila dost rychle. Vklouzly jsme i s Azorem do vrátek v bráně, rychle zabouchly a zamkly.

„Doufám, že pážata už mají roztopenou smolu, abychom mohli dobyvatele jak se patří přivítat.“ podotkla jsem. Obě jsme se na celé kolo rozřehtaly a nešlo to dlouho zastavit. Když jsme se konečně uklidnily, optala jsem se Věry, jak hluboký byl její sexuální zážitek.

„Naštěstí uvízl na mělčině. Svírala jsem se vší silou, takže v opilosti tu štěrbinu nenašel a když jsi ho nakopla, tak sklouznul mezi půlky. Ale rychle se ztratil, na rozdíl ode mě si to jistě užil důkladně.“

Poslouchaly jsme, jestli chlapi ještě běželi za námi, ale řev pomalu utichal v rostoucí vzdálenosti.

Správce ještě nespal. Slyšel sice ječení, které postupně znělo v různých tóninách, ale nevěděl, co se děje. Když jsme mu vylíčili, co se stalo, beze slova odešel do sklepa a přinesl dvě lahve vína.

Ve čtvrtek jsme otevřely s mírným zpožděním. Před bránou už podupával houf návštěvníků. Omluvily jsme se a hned, jak si zakoupili vstupenky, jsem s nimi vyrazila na prohlídku. Za čekání jsem se jim odměnila několika drby, až se mi zdálo, že to trochu přeháním. Ale po prohlídce byli v dobré náladě.

Jedna z návštěvnic, paní tak v nejlepších letech, se mě potichu optala:

„Dole na křižovatce cest jsme viděli zvalenou trávu a spoustu krve. Nevíte, co se tam dělo?“

„Slyšeli jsme v noci nějaký křik, ale co se tam dělo nevím. Na hradě byl klid.“

Věra, která zrovna vyrážela s další skupinou návštěvníků, si zakryla oběma rukama obličej a odvrátila se. Když se paní vzdálila, naklonila se ke mně a pošeptala: „Asi z tebe dostanu psotník. Ty umíš tak s ledovým klidem lhát! Poker s tebou teda hrát nebudu.“

Večer jsme se rozhodli, že se půjdeme podívat, jak to vypadá v hospodě. Věra ale vytáhla vodítko a vzala si Broka. Azor šel jako vždy bez vodítka, ale na moje povely reagoval přesně. Včera večer jsem se s ním dlouho mazlila, aby věděl, že mi opravdu v nouzi pomohl.

V hospodě dnes bylo veselo. Místní chlapi si vyprávěli, jak po vesnici běhal chlap s nakousnutým penisem a kvílel, že umře, když mu nikdo

nepomůže. Nakonec zavolali sanitku, která ho odvezla do nemocnice.

Ten druhý se vrátil pomalou chůzí hodně širokým krokem. Sice už neřval, ale bylo znát, že jeho součástky mezi nohama nabyly poněkud větších rozměrů. Toho, co se poblil, ráno našli chrápat u silnice. Po ránu se vytratili po anglicku, jen si v krámku koupili dvě piva, a už byli pryč.

Hostinskému jsme zaplatily včerejší útratu, při kvapném ústupu na to nezbyl čas. Pak jsme zasedly a objednaly si večeři. Štamgasti si nás prohlíželi zkoumavými pohledy. Broka si Věra posadila vedle sebe a hladila ho, aby byl klidný. Měl sice náhubek, ale vzbuzoval respekt.

Když hostinský přinesl večeři, tak to nevydržel a optal se nás:

Teda dámy, když jsme včera viděli, jak se ti tři za vámi vyřítili, dost jsme se o vás báli. Zdá se ale, že domácí zvítězili.

„Nebylo to nic příjemného. Takhle bychom si sex nepředstavovaly“ odpověděla jsem. „Nakonec jsme se jim ale s pomocí Azora ubránily.“

„S tím štěnětem?“ žasnul hostinský.

„No a kdo myslíte, že mu tak krásně nakousnul přirození. I kdybych se přinutila ho vzít do úst, takovou sílu v zubech nemám. Ale to štěně už má pořádnou sílu. Musela jsem mu zakázat ho překousnout. Myslím, že při druhém skusu by to dokázal.“

Říkala jsem to dost nahlas a celá hospoda se dobře bavila. Azor na můj pokyn vylezl z pod stolu a podal slušně hostinskému pac. Pak zase zalezl. Všichni chlapi mu zatleskali, holky od vodáků dokonce vstaly a přišly se na Azora podívat. Způsobně se posadil, podal všem holkám pac a nechal se i pohládit.

„Takového psa bych taky chtěla“ povídá jedna z nich. „Tobě stačí říct potichu slovo a on ví, co má udělat. Jak jsi ho to prosím tě naučila?“

„On se snadno učí. Někdy mi připadá, že mi čte i myšlenky. Ale není to tak, musím mu to sdělit slovem nebo posunkem.“

„A jak jsi mu nařídila, aby ho kousnul zrovna tam, kde jsi chtěla.“

„Já bych ti to předvedla, ale bolelo by tě to. Víš co, přines polínko od kamen, ale to s kůrou, aby si nezadřel třísku.“

Holka vyskočila, ale ostatní už polínko podávali.

„Tak se dívej“ povídám. Sevřela jsem ruku v pěst a ukázala ukazovákem na polínko. Azor se do něj zakousl a pustil, když jsem rozevřela pěst. V polínku byl vidět hluboký otisk Azorových třenových zubů.

„Kdybych místo toho ukázala prostředníčkem, tak by neustal, dokud by to polínko nepřekousl. Ale to nebudeme ukazovat, mohl by se zranit.“

Celá hospoda ztichla. Tohle ještě neviděli.

„Prodej mi to štěně“ ozvalo se z kouta, kde seděl evidentně dobře situovaný pán, kterého tu nikdo neznal. „Dám ti za něj padesát táců.“

„To štěně bych neprodala za žádné peníze. Je to totiž můj přítel, a ti se neprodávají. Mimochodem, nic z toho, co jsme vám předváděli, by pro nikoho jiného neudělal. On je naladěný na mě a ostatní lidé mu nemají co poroučet. I když on se umí slušně chovat, a nikomu by nic zlého neudělal, pokud by se nemusel bránit.“

V hospodě to zašumělo jako v úle. Věděli, že takhle vycvičení psi jsou. Ale aby se takhle chovalo štěně?

Azor se zase složil pod moji židli a nevšímal si okolí.

„Já jsem si myslela, že ta kytara v rohu je na hraní. Ale je to asi jenom dekorace“ povídám za chvíli.

Majitel se trochu zamračil, ale pak prohrábl struny a už to jelo. Když děda s harmonikou slyšel, že už se v hospodě zase zpívá, přišel také a za chvíli se s kytaristou shodli. Tentokrát hráli společně a moc jim to sedlo. Občas k nám přisedl nějaký kluk a chtěl do nás tlačit panáky. My jsme ale odmítly.

„To bychom zítra nemohly provázet obrazárnou, kdybychom byly pod obraz.“ smály jsme se s Věrou.

V jedenáct se hospoda zavírala a my jsme tentokrát vydržely až do konce. Věra se divila, že i Brok je ukázněný a klidně vedle ní sedí nebo leží. Občas ho pohládila, aby věděl, že si toho váží.

Zaplatily jsme a vyrazily na hrad. Vyběhl za námi ale ten člověk, co chtěl koupit Azora.

„Promiňte, ta nabídka v hospodě, to byla jenom zkouška. Nechci být vlezlý, ale odkud máte to štěně a co je to za rasu?“

„To je kříženec zlaté labradorky a německého ovčáka. Vysloužila jsem si ho, když jsem pracovala chvíli v psím útulku, kam ta štěňata dali policisté.“

Narodila se nedopatřením, když se ovčák v noci k labradorce podhrabal. To štěně ke mně z mě neznámých důvodů tak přilnulo, že už beze mě nedokáže delší dobu být. Proto jsem si ho přivedla i na brigádu na hradě.“

„A říkáte, že stačí, abyste mu jednou předvedla, co má udělat, když řeknete nějaké slovo, nebo uděláte nějaký posunek a on už to umí?“

„Složitější výkony musíme několikrát opakovat, aby přesně porozuměl, co na něm chci, ale i tak to učení jde velmi rychle. S poslušností nemáme problém. V září jsem ale přihlášená na výcvik dovedností na cvičáku.“

„Tak to se tam možná i potkáme, já totiž řídím výcvik policejních psů. Ten čtrnáctidenní kurs je ale tak pro bezpečnostní agentury a psovody-začátečníky. Policejní psi toho musí umět víc. Jestli vás to ale bude bavit, tak byste toho psa mohla naučit daleko víc u nás. Tady je moje vizitka. Uvidíte, jak se vám bude dařit na kurzu, jestli budete chtít víc, tak se přihlaste.“

Byla to zvláštní příležitost pro takovou nabídku, ale poděkovala jsem a vizitku si schovala. Netušila jsem, jaký bude mít pro mě význam.

„Já vizitky nemám, ale jmenuji se Šárka Valnohová. Nastupuji teď na stavební fakultu ČVUT.“

„Tak hodně štěstí, Šárko“.

Přívál návštěvníků na hradě jsme s Věrou zvládaly, i když jsme bývaly večer hodně utahané. V neděli jsem zase odjela do Prahy vyprat si a navštívit fakultu. Připravila jsem si upoutávku, kterou jsem v pondělí připíchla na panel nabídek brigád. Zastavila jsem se s ní i na strojní a elektro fakultě.

V úterý odpoledne mi volala Věra. „Představ si, už se mi ozvali dva zájemci na toho průvodce. Jedna holka a jeden kluk. Když jsem jim řekla, že sem zítra ráno pojeděš autem, tak řekli, že by se svezli. Zpátky by pak jeli autobusem nebo vláčkem. Můžeš je vzít?“

„Jasně. zavolej, ať mě čekají v sedm na Opatově směrem k dálnici. Mám červenou Felicii kombi. Počkej, hned ti řeknu číslo.“

Ráno na Opatově mě čekali dokonce tři zájemci. Jedna dívka se ozvala ještě večer. Cestou jsme si povídali o co vlastně jde, jak to tam vypadá a co by se museli naučit. Nabídla jsem i svoje výpisky, aby nemuseli znovu vybírat stejné informace.

Dorazili jsme před osmou a Věra měla dost času jim všechno vysvětlit. Rovnou se dohodli s jednou dívčinou, ostatní budou možná k dispozici napřesrok. Ještě před otevřením hradu jsem je zavezla na autobus do Šternova.

Když jsem se vrátila, byl už hrad otevřený a Věra se chystala provést první skupinu. Když mě uviděla, rozzářila se a zvedla palec. Pak zmizela v hale a vyrazila na prohlídku.

Přes den jsem zvládla čtyři prohlídky, z toho jednu v angličtině. Věra zrovna tolik, z toho jednu německou. Příval návštěvníků nebyl ten den tak mohutný. Večer jsme nešly do hospody, ale udělaly jsme ji pizzu a otevřely flašku vína.

„Šárko, já jsem tak šťastná, ty jsi mi tak pomohla. Já jsem se zbavila problémů a tvůj Azor nám ušetřil jednu moc nemilou zkušenost. Jsi moje šťastná hvězda. Připadá mi, jako že se známe hodně dlouho. A přitom jsou to jenom tři týdny. Bude se mi po tobě stýskat.“

„Nepřeháněj, zvládneme to přece spolu, ne? Řekni mi ale Věro, ty tady jsi celé léto bez mužského? Nepotřebovala bys taky někdy trochu sexu?“

„Teď jsem měla takové starosti, že jsem na to ani nepomyslela. Ale neškodilo by se trochu povyrazit. Nemuselo by to skončit hned v posteli, ale lehký flirtík bych brala. Jenomže jsme celý den v jednom kole a večer můžeme tak akorát do hospody.“

„Uvidíme, co by se v tom dalo dělat“ řekla jsem a pozvedla číši vína.

Ve čtvrtek už bylo více návštěvníků, každá jsme provedla pět skupin. Přesto jsme ale měly mezi prohlídkami trochu času a já jsem se rozhlížela po čekajících. Často to byly rodiny s dětmi, někdy mladé páry, nebo zase penzisti. Volných kluků bylo mezi nimi jako šafránu. Dva mě sice zaujali, ale z jejich chování jsem vycítila, že se jedná o milenecký pár.

Až na poslední prohlídku přišla skupinka, která vypadala zajímavě. Oťukla jsem je a zjistila, že jsou to vodáci, kteří dnes jeli kratší štreku, a tak se rozhodli prohlédnout si hrad, než vlezou do hospody. Byli to čtyři kluci a dvě holky.

Poslední skupina návštěvníků byla menší, takže zbyl čas i prohodit občas pár veselých slov. A nakonec zabrali. Když odcházeli, tak se mě zeptali, jestli chodím také k řece, že tam je docela legrace. Odpověděla jsem, že tady

mám kamarádku a bez ní nikam nepůjdu. Takže jsem domluvila rande i za Věru. V šest u kempu a půjdeme pak něco sníst.

Věra už byla u brány a chystala se zavírat. Tak jsem ji představila a kluci se zdáli být spokojeni. Holky byly taky rády, že nebude asymetrický kolektiv, a říkaly, ať určitě přijdeme.

„Věro, nezapomeň na prezervativy“ připomínala jsem kastelánce.

„Co blázníš, tak daleko to nechci nechat dojít!“

„A proč, člověk neví, co se může přihodit. Sázej na jistotu!“

Převlékly jsme se do kalhot a trik a vyrazili. V kempu byl sice bufet, ale my jsme je zlákaly do hospody. Sedli jsme si spolu a nejdřív jsme si dali gáblík. Pak kluci vytáhli dvě kytary a spustili. Šlo jim to dobře a já už se za ty čtyři týdny dost písniček naučila, tak jsem zpívala s nimi a tím vznikla správná atmosféra. Pak ale přišel místní harmonikář a kluci se moc nechytali. Tak jsem navrhla, že bychom mohli jít někam k ohničku.

„No jo, ale v kempu se ohně nesmí rozdělovat“ litovali vodáci.

Věděla jsem o místě, kde si oheň rozdělovali místní, ale to jen o sobotách a nedělích. Ve čtvrtek tam bude asi volno. A bylo. Byl sice trochu problém se dřevem, ale v lesíku jsme přece jen nějaké větve našli.

„Kde ale seženeme papír na podpal?“ staraly se holky.

„Ty nemáš kapesníčky na otření frndy?“ dělala jsem si srandu. Holka koukala dost rozpačitě.

„Zálesáci ale papíry nepoužívají.“ povídám. Vyndala jsem z kapsy svůj zavírák a ze suchého špalíku nařezala tenké třísky. Pak jsem si připravila i trochu silnější větve a oheň zapálila.

„Ty brdó, ty jsi fakt studovala Setona.“ žertovali kluci.

„Tak neváhejte a rozezněte struny, Nebo chcete i tohle nechat na ženských?“

Zpívali jsme decentně, abychom nepřivolali nějaké strážce pořádku, ale písničky přecházely do lyriky a já si přesedla k volnému klukovi s kytarou. Ten druhý volný kluk na kytaru nehrál, ale šel si hrát s Věrou. Bylo na ní vidět zpočátku rozpaky, ale pak se podvolila. Mě vůbec nevadilo, že ten můj hraje na kytaru. Něžně jsem se k němu tulila a po chvíli kluci mezi písničkami začali dělat přestávky. Nejdřív aby přiložili na oheň a pak i na to,

aby si nás přitáhli blíž. Dřevo pomalu docházelo a řeřavé uhlíky dávaly jen intimní osvětlení, ve kterém se ztratila rozepnutá blůzka nebo odhrnutá podprsenka.

Kluci nebyli žádní panici a za chvíli žádná holka nebyla nepolíbená. Já ale chtěla víc. Vzpomněla jsem si na to, jak mě líbal Ranko a rozehrála hru polibků, které se ten můj kluk brzy přizpůsobil. Když jsem se teprve pomalu dostávala do varu, slyšela jsem už oddechování a pak i mlaskání. Já ale nespíchala. I ten můj kluk se přizpůsobil dlouhému rozehrání vášní. Políbila jsem ho na špičku jeho zbytnělého penisu, ale pak jsem se zase soustředila na jeho prsa a jen pomalu sjížděla dolů. On byl otočený proti mně a líbal moje prsa.

Vzala jsem jeho žalud do úst a pomalu ho objížděla jazykem. Cítila jsem jeho vibrace a nedočkavost. ale nedovolila jsem mu to. Když jsme byli oba ve vrcholném varu, sáhla jsem do kapsy kalhot, roztrhla igelit a navlékla mu kondom. Trhlo to s ním, ale pak znovu vzdychl a pokračoval v líbání, tentokrát už s jasným cílem.

Obrátila jsem se a sedla si na něho. Pomalu jsem dosedala a vychutnávala ten pocit prvního vniknutí. Byl o trochu menší než Ranko, ale když jsem plně dosedla, cítila jsem ho až do dna. Začala jsem se pohybovat. Ale ne nahoru a dolů, ale dopředu a dozadu. Jen trošku, ale stačilo to, aby se dráždil můj poštváček a jeho penis tlačil na můj G-bod. Když jsem ale ucítila nastupující orgasmus, začala jsem se hýbat spíš nahoru a dolů. Pak jsem se zase vrátila k pohybu dopředu a dozadu. Doufala jsem, že to můj partner vydrží.

Když jsem už potřetí přešla na pohyb nahoru-dolů, partner to nevydržel. Zařičel a otočil mě na záda. Pak začal divoce přirážet a já mu šla naproti. Už jsem nedržela vášně na uzdě a vyvrcholila, jakmile jsem ucítila výstřik spermatu. A nevadilo mi, že křičím. Tohle bylo to pravé. Takhle mě to naučil Ranko. A takhle to teď bude umět i můj dnešní partner.

Když jsme se pobrali, cítili jsme na sobě pohledy ostatních párů, které skončily mnohem dřív. Někdo našel ještě kousek dřeva a přihodil ho na oheň. Pomalu jsem se oblékala a nevadilo mi, že mě ostatní vidí nahou. Stáhla jsem svému klukovi ze scvrklého penisu kondom a sperma si uložila do kapsy.

„To mám pro štěstí, je to jako když jsem tady našla čtyřlístek.“

Můj partner se také oblékal, a přitom se mě dotýkal. Dlouho nic neříkal, ale pak se nadechl a pošeptal mi do ucha: „Nádhera. Vlastně jsem dosud neměl sex. Tohle je něco úplně jiného. Nevím, jak na tebe zapomenu.“

„Neboj, asi nezapomeneš, ale zopakuj si to s nějakou jinou. Vždyť to nejsou žádné čáry.“

Počůrali jsme všichni žhavé uhlíky na ohništi a vrátili se do vsi. Hospoda už byla zavřená.

„Tak dobrou noc a ať vás ve stanu nepokoušou mravenci“ popřála jsem jim a rozešli jsme se.

Věra dlouho nic neříkala. Až když jsme došli na místo, kde byly ještě krvavé stopy pokousaného agresora, se nadechla a řekla:

„Asi jsem to už potřebovala. Byl docela dobrý. Ale vy jste byli úplně jinde. To byl tak skvělý?“

„Každý je skvělý, když si ho umíš řídit. Potřebuješ někoho, kdo tě naučí, jak na to.“

„Většina lidí se to asi nikdy nenaučí. Myslela jsem, že sex ovládám. ale když jsem viděla tebe, tak se cítím jako prvňáček. Už jsi mě toho naučila hodně, ale tohle mě naučit nemůžeš.“

„Tak já, až to někoho naučím, tak ti ho pošlu.“

„Jo, jako dáreček k Vánocům převázaný mašličkou. Víš, že pro mě je docela frustrující, když mě tohle má učit holka o pár let mladší než já?“

„Tak si představ, že sem přijde dělat průvodkyni padesátiletá ženská. Nakolik je pro ni frustrující, že jí vykládáš, jak má návštěvníky provázet?“

„To je přece něco jiného.“

„Houby něco jiného. Prostě každý lapá zkušenosti tam, kde se zrovna nachází. Kdybys jela na dovolenou do Chorvatska a natrefila tam na kluka, který to naučil mě, tak se budu zase učit já od tebe. Teda pokud bys byla svolná mě to učit. Já ti vysvětlím, v čem to je, ale někdo ti to musí prakticky předvést.“

„Ale teď jdeme spát, nebo zítra při provádění budu usínat.“

Spaly jsme až do devíti, ale hrad jsme otevřely včas. Každá jsme odchodila šest koleček, a to jsme brali skupiny až po třiceti. To už je

maximum, co se do jednotlivých místností vejde, lidi se někde mačkali jak sardinky. Večer jsme obě chraptěly, protože překřičet takový dav není lehké.

„Nevím jak ty, ale já si jdu dát před večeří šlofíka.“

„To je bezva nápad“ přitakala Věra. Ten šlofík se ale protáhnul až do osmi a možná bychom spaly durch, kdyby nás neprobudil hlad. Potkaly jsme se v kuchyňce a smečily v lednici. Zapekly jsme si toasty se sýrem, zapily to čajem a bylo nám fajn.

„Napadlo mě, že když jsem tady příští týden naposledy, nezdila bych domů, ale vezmu si na starost tu novou.“

„To by bylo fajn“ oddechla si Věra. „Potřebuji spočítat peníze a napsat měsíční svodku pro ústředí. Minule jsem to vzala hákem a dost se na mě mračili.“

„Dneska už nikam nepůjdu a budu si radši číst.“

Věra utírala nádobí a usilovně leštila poslední vidličku, až skoro nebyla vidět. Tak jsem jí to ulehčila.

„Kdybys chtěla, tak můžeme probrat ten včerejšek. Spát se mi nechce.“

Tím jsem asi tu vidličku zachránila. Věra jí dala do šuplíku a pak si sundala zástěru.

„Budeme v salonu?“ zeptala se.

„Já bych spíš navrhla tvoji ložnici. V křeslech bychom byli moc daleko a já ti asi budu něco i ukazovat. Vezmi si radši pyžamo.“

„Když mě je to blbý, já se budu stydět.“

„Prosím tě, když jdeš do sprch na koupališti, tak se taky před ženskými stydíš?“

„No, to ne, ale ta myšlenka na to, o čem si budeme povídat...“

„Neblbni, tyhle myšlenky musíš ochočit ze všeho nejdřív. Když chlap zjistí, že se stydíš, tak bude moc opatrný a nebude to ono. A zvlášť jestli to má být ve tvé režii, tak tě něco takového nesmí ani napadnout. Zkus trénovat.“

Obě jsme huply do pyžama, ale já jsem se posadila na židli vedle Věřiny postele.

„Nejdřív si musíš pořádně uvědomit, kde jsou tvé erotogenní zóny. Každá ženská to má trochu jinak. Tak si to pamatuj a při líbání vystavuj partnerovi ta místa, kde to máš nejraději. Slyšela jsem, že některá má ráda, když jí chlap hněte prsa jak knedlíky, ale já dávám přednost hlazení. Srovnej si to.“

„Tak už dost, snad mě nechceš udělat?“

„A vadilo by ti to?“

„Nevím. Vždycky jsem si myslela, že jo. K holkám mě to nikdy tělesně netáhlo.“

„Ne každému se líbí, když mu rovnou olizuješ mandle nebo hraješ páku jazykem. Já mám ráda nejdříve hru rtů, kterou prostupuje jazyk jen pomalu. Jazykem po patře ale dlouho nejezdí a přejdi na jiná místa po celém těle. Když přiměješ partnera, aby ti to oplácel, tak se snaž u toho pár minut vydržet. Jde o to přivést do rezonance celé tělo, a ne jenom genitálie“ chvíli jsem mlčela.

„Tu závěrečnou scénu ti těžko předvedu, nejsem na to vybavená. Ale ukážu ti, jak se hýbat, aby tě to vzrušovalo a jak se dlouho udržet na té hranici těsně před vrcholem, která je božská. Jestli to chvíli vydržíte, tak to vyvrcholení pak stojí za to.“

Pak jsem si na Věru sedla obkročmo a předvedla jí pohyb nahoru-dolů i dopředu-dozaďu.

„Tohle dokáže řídit i partner, když ti ho tam dá zezadu, tak se tomu nebraň, ale dej pozor, aby ti ho nestrčil do řiti. Já jsem to nikdy ani nezkoušela.“

Jak jsem se, tak ze setrvačnosti, ještě hýbala dopředu-dozaďu, a přiložila Věře na konečník bříško ukazováčku, náhle se vzepjala jak závodní kobyła na skoku a zařičela. Rychle jsem slezla s postele a posadila se na židli.

„Promiň, neuvědomila jsem si, že už jsi tak blízko“ omlouvala jsem se. „Máš s tím problém?“

Věra se stočila do klubíčka, a ještě chvíli se třásla. „Já se tak stydím. Ale nějak moc jsem to prožívala.“

„Vždyť se nic nestalo. Kdybys masturbovala, tak se taky uděláš. To přece neznamená, že nemáš ráda chlapy. Nějakého si brzy najdi a vyzkoušej to s ním. A jestli chceš, tak mi můžeš říkat Roberte.“

Věra se zařehkala a praštila mě polštářem. „Ty to umíš tak odlehčit, fakt je s tebou sranda“ a dala mi pusou, jen lehce erotickou.

I sobota nám dala zabrat. Navíc přišli zase Číňani a pak i Angličani, takže mi mozek v hlavě přímo poskakoval. Po šesti kolech už jsem byla trop. Věra na tom byla podobně, provázela také Rakušany a Švýcary. Dohodly jsme se ale, že na večeri jdeme do hospody.

V sobotu už bylo v hospodě vodáků míň, v neděli končili, tak teď už byli většinou někde u Jílového. Takže se zpívalo s harmonikou. Zase tam byli nějakí divní kluci, ale hrdě se tvářící Brok je nenechával na pochybách, že si nenecháme nic vnucovat. Taky se asi doslechli o nemilé příhodě, která potkala jiného násilníka minulý týden.

Dobře jsme se najedly, trochu poklábosily s místními, zazpívaly si s nimi pár písniček, ale odešly jsme dost brzo se záměrem se dobře vyspat. Nic nás v noci nerušilo, a tak jsme se do nedělního rána probudily vyspívané dorůžova.

Dopoledne byl ještě šrumec, ale po obědě se už většina turistů stahovala k autobusové, nebo vlakové zastávce. Doufaly jsme, že po třetí hodině už nikdo nepříjde. Zamračily jsme se, když v půl čtvrté zazněly na nádvoří kroky.

„Koho to sem čerti nesou“ broukla Věra a čekali jsme, až návštěvníci vejdou do haly. Zůstaly jsme ale civět s otevřenou pusou, když jsme spatřily naše čtvrteční milence.

„Nazdar, moc živo tady už není“ rozhlíželi se.

„Návštěvníci už myslí na navrátila. A který vítr sem zavál vás?“

„V poledne jsme vrátili lodě a nasedli na vláček. On ale nějak jel na druhou stranu, což jsme si všimnuli až tady. Tak jsme se přišli podívat, jestli nepotřebujete píchnout.“

„Vám to ve čtvrtek nestačilo?“

„Ach, kde že ty loňské sněhy jsou. Naše koně již zase řehkají a potřebovali by procválat.“

„Tak si dejte kolečko kolem hradu, my vám to stopneme.“

„Koukali jsme, že cesty jsou moc tvrdé. Koně raději cválají na měkkém pažitu.“

Tak jsme se lehce špičkovali, ale docela nám přišlo vhod, že se kluci vrátili.

„Kdybych tady výjimečně nezůstala, tak byste tady už našli jen osamocenou Věru. Ta by ale určitě měla strach, že dva koně jí ten její pažit moc rozdupou. To byste asi neuspěli.“

„Ale ty jsi věděla, že se vrátíme, a proto jsi tady zůstala.“

„Sebevědomí vám nechybí. Ale my jsme si chtěly objednat jiné koně, na kterých si večer zaježdíme.“

Kluci se na sebe podívali a přešel je humor. „Tak to abychom zase šli.“

Rozesmály jsme se. „Nějak vás přešel humor, pánové. To vás ani nenapadlo, že byste mohli o náš pažit bojovat?“

„Neradi bychom vám kazili vaše plány.“

„Tak se uklidněte, když říkám chtěly, tak to neznamená, že se taky tak stalo. Na žádné vhodné koně jsme nenarazily. Ti vaši ostatně nebyli tak špatní.“

Tím jsem dohodu potvrdila a Věra se netvářila, že by měla něco proti.

„Jestlipak jste nezapomněli na krmivo? Nebo strávíme večer v hospodě?“

Přinesli jsme věnec buřtů, jestli půjdeme zase k ohni.

Obrátila jsem se na Věru. Potichu jsem se zeptala, jestli by šlo zatopit v krbu v salonu. Když přitakala, prohlásila jsem nahlas.

„K ohni bychom šli, ale v tom lese už nenajdeme ani větvičku. Nehledě k tomu, že začíná pršet. Tak si rozděláme oheň v krbu.“

„Týbrďo, tomu říkám pozvání. No jo, hradní paní se může vytáhnout. To abychom nezůstali pozadu“ řekl jeden z nich a vytáhl z batohu flašku španělského koňaku.

Tím zase překvapil nás. Rumu moc neholdujeme, ale dobrého koňaku bychom se napily.

„Tak pánové, paní kastelánka vás provede prostory, které vám tento večer budou na hradě přístupné. Pak bych vám navrhla lehkou koupel. Já zatím nanosím dříví a rozdělám oheň v krbu.“

„Ale nejdřív bychom se mohli představit, když už jsme to ve čtvrtek nestihli.“ Věra se potutelně usmála. „já se jmenuji Věra a jsem kastelánkou tohoto hradu. Moje podřízená Šárka, čerstvá studentka na stavební fakultě

ČVUT, tady je na brigádě a dělá průvodkyni. Provádíme ale obě, protože další zaměstnankyně je dlouhodobě na neschopence a asi už se nevrátí. Nemůže do schodů. Takže je to dost náročné, ale zvládneme to.“

„My jsme kolegové z elektro fakulty, zahajujeme teď magisterské studium. Já jsem Pavel a kolega je Viktor“ ujal se slova „ten můj“. „V září nás ještě čekají nějaké zkoušky, ale nejsme v úzkých, zvládneme to určitě bez problémů.“

Já jsem mezi tím nalila koňak do malých skleniček a přitukli jsme si na seznámení.

Po představení prostorů pro naše soirée zašla ještě Věra za správcem a upozornila ho, že tu budeme mít společnost. Kluci se osprchovali a oblékli rezervní prádlo, které na vodě naštěstí nepotřebovali, protože se nikde neudělali. My jsme s Věrou udělali totéž. Pak jsem představila program:

„Večeřet bychom mohli tak v osm hodin. Ty buřty nebudeme opékat v krbu, to by bylo moc špíny, ale opečeme je na pánvi. Teď je ale dost brzy a navrhla bych dvě možnosti. Buď vezmeme deštníky a půjdeme se podívat po okolí, nebo necháme vaše koně trochu proběhnout.“

„B je správně“ ozval se Viktor a přivinul se k Věře. „V dešti by nám navlhla sedla.“

S kluky byla legrace. Tak jsme čaply každá toho svého a odvedly si je do svých ložnic.

Sex s Pavlem byl ještě hezčí než u ohníčku. Porozuměl už mojí taktice a moc se mu líbila. Když jsme skončili, byli jsme oba udýchaní, ale spokojení. Pavel se smál mé árii nanebevzetí, ale bral to jako ocenění podaného výkonu a já mu to nerozmlouvala.

Když jsme se vydýchali, ptala jsem se Pavla, jak dobří jsou s Viktorem kamarádi.

„Máme v kruhu docela dobrou partu. Ostatně jste nás viděli už ve čtvrtěk. Neprovozujeme grupáč, ale holky si nás prověřily všechny.“

„A se mnou se ti to líbilo?“

„Dost jsi mě toho naučila. Jsi z nás nejmladší, ale umíš toho nejvíc. Já se ale rád přiučím.“

„Mám návrh. Nechtěl bys si to po večeři s Viktorem vyměnit?“

Pavla to trochu zarazilo. „Nelíbilo se ti to se mnou?“

„Naopak, jsi dobrý. Ale Věra se zatím moc nerozšoupla. Ona byla dosud spíš zvyklá na stereotyp. Ale ráda by se naučila něco nového. Já jí to můžu vysvětlit teoreticky, ale na dobrý sex potřebuje pořádného chlapa. A myslím, že bys jí toho mohl dost naučit. Co říkáš?“

„No, když to bereš takhle, tak nic nenamítám. Viktor mi taky říkal, že ho rajcuješ, takže určitě bude souhlasit. Budu se snažit dát Věře to nejlepší, co znám i s tím, co jsem se od tebe naučil.“

„Tak jsme dohodnutí, při večeři se s Viktorem nějak prohodte. Už tu ale voní osmažené špekáčky, Věra byla určitě dřív hotová a vaří.“

Když jsme s Věrou prostírali, kluci si na chodbě povídali a bylo vidět, že se dohodli. Viktor pokukoval zálibně po mě a Pavel se začal bavit s Věrou. Ta se dovtípila, že kluci něco chystají a vrhala na mě ustrašené pohledy. Já jsem se jenom lišácky usmívala a čekala jsem, jestli to Pavel zvládne. Když jsme sklízely se stolu a umývaly nádobí, zavřela Věra dveře do kuchyně.

„Hele, co to ti kluci vymysleli, oni si nás snad chtějí prohodit!“

„Asi si nás chtějí ozkoušet. Pavel říkal, že jejich holky už je mají také prozkoušené všechny. Tak proč bychom si je neozkoušely taky?“

„Copak jsem nějaká poběhlice, abych střídala kluky jako zašpiněné ponožky?“

„Ale já jsem ti Pavla moc neušpinila. Víš přece, že používáme kondom.“

Věra mě plácla vařečkou přes zadek. „Tak vy jste se na mě všichni domluvili. To mě ale štve.“

„Proč by tě to mělo štvat, na co by ti pak bylo to včerejší školení? Nebo se ti to zalíbilo se mnou a o pořádného chlapa už nestojíš?“

Věra se zajíkla. „Tak já jsem ti pro srandu?“ zatvářila se naštvaně.

„Prosím tě, ber to jako příležitost. Pavel je taková výuková pomůcka, vlastně tě to učím já.“

Věra měla slzy na krajíčku, ale pak se rozchechtala. „Já se asi počůrám. Takovéto vtipy by měly být úředně zakázané.“ Ze záchodu šla rovnou k Pavlovi, zavěsila se do něj a odvedla si ho do své ložnice.

„Tak se hochu drž, ať neuděláš ostudu“ pomyslela jsem si.

Vzala jsem Viktora za ruku a odvedla ho k sobě. Zahřívací běh proběhl před večeří a já doufala, že tohle bude běh na dlouhou trať. A byl. Árii jsem zpívala třikrát, i když jsem v igelitových pytlíčcích měla jen dvě trofeje. Viktor měl fantastickou výdrž a na hraně rozkoše se vydržel pohybovat hodně dlouho. I z druhé strany jsem zaslechla árii dvakrát, ale možná jsem nějakou přeslechla, když jsem byla mimo.

Když jsme se k půlnoci vypořádali do salonu, oheň v krbu už skoro vyhasl. Přihodila jsem pár polínek a rozfoukala z uhlíků plamínky. To už se z druhé strany mátožně přišoural i Pavel.

„Ona teď spí. Zdálo se mi, že už nemůže, ale řídí se tím Zátopkovým – když nemůžeš, tak přidej. Před chvilkou ale padla. Musím Šárko říct, že když jsem ji rozohnil, tak si s tebou v ničem nezahládala.“

Viktor se pořád díval na mě. „Co koukáš, frajere, uštval jsi koně?“

Všichni jsme se srdečně zasmáli. Pak ale Viktor povídá: „Nedělní škola je náročná. Paní učitelka nikomu nic neodpustí. Nedovedl jsem si to představit, ale Pavel má pravdu. Do teďka jsem nevěděl, co je sex.“ Kluci zvedli pěsti palcem nahoru.

Ozvaly se šouravé kroky a kolem přešla mátožná postava směrem na záchod. Když se zase objevila, plácla sebou vedle mě.

„Díky, paní instruktorko, vaše výuková pomůcka se opravdu osvědčila.“

Kluci se rozpačitě po sobě podívali. Tak jsem jim vyprávěla, co jsme si s Věrou povídaly po večeří v kuchyni. Kluci se smíchy málem váleli po podlaze.

Nalila jsem všem do skleničky koňak a do větších pohárů minerálku. Vzali jsme každou skleničku do ruky a pomalu jsme upíjeli.

„Kluci, zůstanete tu ještě zítra?“ zeptala jsem se.

„Rádi bychom, ale v úterý ráno jdeme na zkoušku a asi bychom to nestíhali. Taky by nás v tomhle vohozu asi rovnou vyhodili.“

„To máte asi štěstí. Zítra totiž přijede na školení nová kolegyně, která bude provázet v září. Obávám se, že bychom vaše koně totálně uštvaly.“

„Pojďte spát“ navrhla Věra. Jaksi samozřejmě předpokládala, že Pavel půjde s ní.

„Tak pojď taky“ strčila jsem do Viktora. Cítím v sobě nějakou divnou prázdnotu.

„Neblbni, ty bys ještě chtěla?“

„Ale jen tak jemně. A můžeš bez kondomu. Cítím, že zítra dostanu krámy.

Lehl si za moje záda. Naštěstí se mu postavil a já si ho lehce zasunula. Párkrát jsme ještě zapumpovali, aby se usadil, a pak jsme usnuli. Obdivovala jsem Viktora, že mu lehce stál až do rána. Já ho postupně ve své dutince stahovala a on nevyklouznul. Tohle byl pro mě nový zážitek a moc se mi to líbilo.

Ráno nás vzbudil budík v osm hodin. Trochu jsem se musela poškádlit, abych Viktora propustila. Dal mi krásnou a jemnou pusku a pak jsme vyskočili z postele. Vlášek směrem na Prahu jel klukům až po desáté, ale autobus s budoucí průvodkyní měl přijet před devátou. Rychle jsem se osprchovala, vklouzla jsem do pracovního oblečení a spěchala do vsi. Když jsem věře slíbila, že se o novou průvodkyni postarám, tak se vším všudy. Do příjezdu autobusu zbývala ještě chvilka, tak jsem nakoupila aspoň pečivo, máslo a nějakou uzeninu k obědu.

K autobusu jsem doběhla, akorát když Sára vystupovala. Cestou jsme si povídali i o prázdninách a o škole. Zavedla jsem ji hned do naší ložnice, kterou Viktor vzorně uklidil a vyvětral.

„Tento týden spím na téhle posteli, tak si lehni na tu druhou. Příští týden už tady budeš sama, tak si budeš moct vybrat.“

Z nakoupeného pečiva jsem udělala něco k snídani a pozvala kluky i Věru. Všechny jsem Sáře představila, ale sdělila jsem jí, že už asi tady kluky neuvidí. Věra byla ještě trochu rozvrkočená, ale Sáru přijala srdečně.

Sára měla něco na jazyku, ale nějak se jí do toho nechtělo. Počkala, až odejdou kluci, a pak se teprve obrátila na kastelánku:

„Chtěla jsem se vás optat, jestli bych tady mohla zůstat celý týden, ještě než nastoupím. Kolej mám objednanou až od října a musela bych jet až na Moravu. A abych řekla pravdu, ani se mi tam moc nechce. Máma je rozvedená a našla si nového chlapa. V bytě 1+1 se s tím jejím necítím zrovna dobře. Snad bych vám tady mohla trochu pomoci a aspoň se od vás pořádně naučím, jak provázet návštěvníky.“

„Jestli se spořádáte tady s Šárkou a jejím psem, vzduch nám tady nevydýcháte. Bude docela dobře, když vás tady budeme mít, poslední týden v srpnu bývá dost nával.“

Tušení nezklamala mne, ani Věru. Odpoledne se přihlásila menstruace a já byla ráda, že jsem Sáru povodila už před obědem. Po obědě jsme mohly sedět, já jsem s ní procházela ten štos publikací a zároveň jsem jí ukazovala, co jsem si vypsala. Výpisky jsem jí odkázala včetně drbů.

Na první pohled se Sára skamarádila s Azorem. Pes si ji očuchal a pak jí položil hlavu na klín. Tohle nikdy neudělal nikomu jinému než mě. Koukal přitom na mě a zdálo se mi, že má v očích smutek. Když se Sára k Azorovi přivinula, rozplakala se. Položila jsem ruku na její a zadívala jsem se jí do očí.

„Chceš o tom hovořit?“

Sára s sebou cukla „A o čem?“

„O tom, co tě trápí. Ten pes mi právě sdělil, že máš nějaké velké trápení a že nevíš, co s tím“

Sára zavrtěla hlavou. „To se nedá takhle povídat.“

„Nechci na tebe naléhat, ale až budeš chtít, tak já tě ráda vyslechnu a možná, že bychom to mohli nějak odlehčit.“ Pak jsme se zase věnovali studiu materiálů, ale bylo vidět, že je duchem nepřítomna.

„Takhle to nemá cenu. Když se nemůžeš soustředit, tak si stejně nic nezapamatuješ. Když tady budeš celý týden, tak budeš chodit se mnou a naučíš se to přitom.“

Určitě by jí prospěla procházka, ale protože jsem momentálně moc chodit nemohla, vyprávěla jsem jí o tom, jak jsem byla v psím útulku a jak jsem přišla k Azorovi. Úplně jí to zaujalo a já jsem cítila, že se od svého problému trochu odpoutala. Při vyprávění se mazlila s Azorem a on jí to trpěl.

Odpoledne pomalu uběhlo a já se cítila už trochu líp. Z ranního nákupu jsem ještě dala dohromady večeri. Věra se dosud potýkala se svodkou, a tak jsme se Sárou pomalu žvýkaly gumové rohlíky a zapíjely to čajem. Sára se znovu rozplakala.

„Nikdy jsem si nemyslela, že by se něco takového mohlo stát zrovna mě. Ale já už nemám domov. Minulý týden jsem jela domů a těšila se na mámu.“

Máma ale chodí ob den na odpolední směnu, a tak jsem si myslela, že jí udělám něco k večeři. Pak ale přišel z práce ten její chlap a koukal, jak vařím. Nejdřív mě poplácával po zadku. Nelíbilo se mi to, ale dalo se to snést. Najednou mě ale chytil a vlezl mi do podprsanky. Zakvičela jsem, ale to ho ještě rozdráždilo a začal mě svlékat. Bránila jsem se, jak to šlo, ale pak mě hodil na gauč a ...“ Sára se usedavě rozplakala.

„Pojď, osprchuješ se a půjdeš si lehnout. Mám na mobilu fůru hudby, něco si vybereš a pustím ti to do sluchátek.“

Přikývla a šla do koupelny. Vzala si pyžamo a zalezla do postele.

„Když já se bojím, jestli jsem neotěhotněla. Měla bych teď taky dostat menstruaci a pořád nic necítím.“

„Víš co, zítra zajedeme do Sázavy, koupíme těhotenský test a vyzkoušíme to. Lepší, když budeš vědět, na čem jsi. Pak budeme řešit to, co bude potřeba. Ta nejistota by tě asi nervově položila.“

Bylo cítit, že Sára je skoro na dně. Azor nikdy ke mně do postele nesměl, ale dovolila jsem mu, aby se k Sáře přitulil. Se štěnětem v náručí Sára usnula. Možná po několika dnech opravdu hluboký spánek.

Když jsem vešla do salonu, našla jsem tam Věru. Rozdělal si oheň v krbu a jen bez hnutí do něj koukala. Sedla jsem si k ní.

„Změnila jsi mi život. Je to jako když jsem dosud hrála před oponou a najednou stojím mezi neznámými kulisami a svítí na mě neznámé reflektory. A já jsem zapomněla roli. Chtěla bych žít ve tvém světě, ale nemám na to.“

„Tobě ten sex nějak zatemnil mozek. Co se vlastně stalo. Něco nového jsi se naučila, poznala jsi, že jsou lidé, kteří mají trochu jinou životní filozofii než ty, ale pořád na ně koukáš zvenku. Nikdo tě nenutí žít jako já, nebo jako ti študáci. Představ si, že pianista – samouk, který si hrával tak dvouručně vánoční koledy, se zlepšil a teď zahraje Chopina. Ale pořád hraje sobě nebo svému okolí pro radost. Na jeho životě se nic nezmění. Jen málo lidí se rozhodne, že se tím bude živit.“

„Možná něco začalo a já jsem z toho jenom vedle, než se dozvím, co vlastně začalo. Máš pravdu, že dokud to nezjistím, nemá cenu se tím zneklidňovat. Povídej mi radši, co ta nová průvodkyně.“

„Ta má ovšem větší problém a myslím, že bude potřebovat naši pomoc, aby ho překonala. Znásilnil jí nevlastní otec a ona neví, jestli není těhotná.“

„No nazdar. Tak to je opravdu nesrovnatelně větší problém. Ale jak jí s tím pomůžeme?“

„Asi to nevyřešíme naráz. Zítra s ní zajedu do lékárny pro těhotenský test. Ale napadá mě, že pokud by měla zpožděné menzes, tak se to většinou uvolní koupelí v horké vodě. V prádelně je velká vana, tak bychom jí tam mohli vykoupat.“

„Dobře, zapnu tam bojler. Až se vrátíte, tak se přihlas.“

Sára se dobře vyspala a ráno jí už bylo líp. V Sázavě jsme také udělali velký nákup a doplnili lednici. Jak jsme přijeli, napustili jsme do vany vodu 45 stupňů teplou a půl hodiny v ní Sáru máchali. Odpoledne to v ní ruplo a nejhorší problém byl vyřešen. Těhotenský test jsme schovali napříště.

„Tak vidíš, trvalé fyzické následky nejsou“ povídám Sáře, která už se usmívala a pořádně se navečeřela. „Myslíš, že to zvládneš i psychicky, nebo půjdeš k psychologovi?“

„Teď už je mi dobře a s vámi se tady cítím, jako bych se znovu narodila. Moc jste mi pomohly, i psychicky. Příšerná vzpomínka mi zůstane, ale cítím, že už mě strašit nebude. Za ten měsíc, co tady budu, se to určitě zahojí. Škoda jen, že už tady nebudeš ty.“

„Věra je taky moc prima, a určitě se skamarádíte. Až budete celý den v jednom kole, tak se ti to v hlavě přerovná. Možná nějakou chvíli nebudeš mít chuť na sex, ale to určitě nebude trvat dlouho.“

Sára chvíli mlčela, kousala se do rtu a pak povídá: „Když já jsem spíš na holky.“

Ve mě cuklo. „Tak v tom ti asi nepomůžeme, Věra i já jsme dost vyhraněné. Doufám jen, že jsi se nezahlédla do mě. To by byl problém.“

„Já to nějak překousnu. Partnerku si budu hledat až v Praze na koleji. Mrzí mě, že jsem ti to řekla, ráda bych, abychom byly kamarádky.“

Od středy chodila Sára na prohlídky střídavě se mnou nebo s Věrou. Občas se koukala do mého zápisníku a v sobotu už si zkusila provázet návštěvníky sama. Šlo jí to dobře, měla z toho radost. V neděli nás překvapila, když skupinu Číňanů provázela v čínštině. Překladatelka sice říkala, že je poznat, že se jazyk neučila v Číně, ale všichni jí rozuměli a moc

si pochvalovali, že se nemusí překládat. „Nejen, že to zdržuje, ale také je to náročnější na pozornost“ říkala překladatelka.

Poslední nedělní skupina odešla a já jsem si balila věci. Věra i Sára skoro brečely.

„Bude se mi stýskat po tobě i po tom tvém čoklovi“ šeptala Věra, když jsme se dlouze objaly.

Sára mě taky dlouze objala. Šeptala: „Asi tě fakt miluju, ale pod vlak neskočím, je to jenom jako světlo v duši. Tak na mě vzpomínej v dobrém. Já budu v pohodě.“

Azor podal oběma pac a v dobrém se rozloučil i s Brokem.

4 Výcvik

O prázdninách ve čtyři hodiny není ještě ani v neděli dopravní špička, a tak jsem se dostala domů za půl hodiny. Řízení auta mi pomalu přecházelo do krve a už jsem na silnici, ani v ulicích nezdržovala. Felda byla na mě hodná a šlapala jako hodinky. Zatelefonovala jsem to dědečkovi, aby věděl, že je všechno v pořádku.

Azorovi bylo už šest měsíců. Byl nejvyšší čas s ním začít chodit na cvičák a učit ho tomu, co odpovídá jeho inteligenci a schopnostem. Výcvik poslušnosti už Azor nepotřeboval, rozuměl mnoha povelům a snadno se učil reagovat i na další. Chtěla jsem s ním cvičit především obratnost, překonávání překážek a pachové práce. Stejně jako člověk, který si nevyzkoušel lezení po výškách, skákání do dálky, seskok nebo přelézání přes překážky, nemůže to dělat ani pes. Musí si postupně uvědomovat svoje schopnosti a nacvičit si, jak se to dělá. A to jsem právě chtěla začít cvičit na kurzu, který nám zaplatili naši jako odměnu za maturitní zkoušku složenou s vyznamenáním.

Cvičiště bylo situováno u Českého Brodu. Auto, které mi dal do užívání děda, bylo neocenitelnou pomocí. Veřejnou dopravou bychom tam cestovali půl druhé hodiny, autem jsme tam byli za dvacet minut. A hlavně, nemuseli jsme se s Azorem mačkat mezi lidmi a trpět poznámky, jako že v dopravní špičce nemají psi ve veřejné dopravě co dělat a podobně.

Kurs, na který jsme byli přihlášení, navazoval na kurzy poslušnosti a základních dovedností psa. Nic takového jsme pochopitelně neabsolvovali, Azor uměl jen to, co jsem ho naučila já. Naštěstí jsem měla doporučení od

cvičitele z psího útulku, které dosvědčovalo, že tyto dovednosti už pes má. Stejně na nás ze začátku koukali s nedůvěrou. Tu jsme ale záhy rozptýlili.

Když jsme začali cvičit na umělých i přírodních překážkách, ukázalo se, že větší potíže budou se mnou než s Azorem. I když jsem při škole zkoušela rekreačně řadu sportů, byla jsem mezi cvičiteli psů s fyzickou formou dost zaostalá. Pobíhání se psy většinou lehce zvládali, zatím co já někdy funěla jak přetopený kotel. Takže jsem si naordinovala denní přespolní běh a do výbavy mého pokojíku doma přibyly nějaké činky a natahovací pera. Taky jsem trápila mámin rotoped. Ze začátku jsem pak byla jako přeražená, ale už během kurzu jsem cítila, že moje forma se zlepšuje. Umínala jsem si, že vytrvám i v celém období studia.

Běh po úzké lávce dělal Azorovi zpočátku potíže. Netrvalo ale dlouho a zvládl to perfektně na rozdíl ode mě, ježto jsem měla potíže s rovnováhou. I tohle je ale otázka cviku a třetí den jsme už s Azorem běhali po úzké kladině ve výšce 2 metrů bez problémů.

Vyšvihnout se na cvičnou stěnu, přeskočit dvoumetrový příkop, přelézt střechu a šplhat po žebříku se Azor také brzy naučil a překonával brzy i starší psy. To už jsem ho na štěstí nemusela na překážce doprovázet. Vysvětlit mu, co se od něj očekává při čtení pachových stop, bylo trochu složitější, ale na konci kurzu už dovedl stopovat všech dvanáct frekventantů kurzu, když jsem mu ukázala, jak se kdo jmenuje. Pamatoval si jejich pach podle jména. Držet stopu podle pachu, který ulpěl na kapesníku, bylo pro něj hračkou.

Problém měl Azor s útokem na figuranta. Pořád nechápal, proč má toho pána s omotanou rukou kousnout a když už, tak proč do toho polštáře, přes který mu nemohl nic udělat. Aby to udělal, musela jsem ho řídit posunkem.

„No jo, ale co když vás někdo napadne a vy tomu psovi ani nestihnete nic ukázat?“ argumentoval instruktor.

„Dobře, tak ho naučím něco nového. Zkuste mě chytit.“

Instruktor mě chytil zezadu okolo krku rukou s chráničem. Vykřikla jsem „Au“ a ukázala prostředníkem na chránič. Amor vyskočil a byl by chránič rozervat, kdyby mě instruktor nepustil, abych mohla psa uklidnit.

„No jo, ale to jste mu to musela zase ukázat“ protestoval instruktor.

„Tak to zkuste ještě jednou a dávejte pozor, co dělám.“

Instruktor mě rychle uchopil a já jen vykřikla „Au“. V tu chvíli se na něj Azor vrhnul a začal znovu rvát chránič. Instruktor mě pustil a Azor přestal útočit ve chvíli, kdy byl tak daleko, jako před tím, když jsem ho uklidňovala.

„Ale vy jste mu nic neukazovala!“ divil se instruktor.

„Proč bych mu měla něco ukazovat. Pamatuje si, že když mě někdo chytne kolem krku a já vykřiknu ‚Au‘, tak má zaútočit.“

„A to jste mu to jen jednou ukázala!?“

„Jo, ale teď ho musím pochválit, aby věděl, že to pochopil správně.“ Azora, který se na mě díval, jsem podržela za ušima a dala mu pusku na čumák.

„A teď bych nikomu neradila, aby mě v jeho přítomnosti začal škrtit a já náhodou vykřikla ‚Au‘. Asi by ho dlouho v nemocnici láтали.“

„Neříkejte, že si to ten pes bude pamatovat jen po jednom pokusu“ žasl instruktor.

„Určitě jo, když dostal pusku na čumák. Už mě takhle jednou zachránil.“

A vyprávěla jsem mu, jak dopadl ten pokus o znásilnění.

Pak jsme ještě nacvičili případ, kdy mi někdo dá něco na obličej a případ, kdy mě chtěl instruktor praštit basebalovou pálkou.

„To ale musíte nacvičit každý způsob ohrožení zvlášť“ dumal instruktor.

„To jo, ale zase když se na mě vrhne strejda a obejmě mě, tak to Azora nechá v klidu. Dělaloby mi starost mít psa, který zaútočí na každého, kdo se mě nějak prudčeji dotkne. Myslím ale, že ten pes vycítí, kdy mě někdo napadne se zlým úmyslem a pomohl by mi, když teď už ví jak. Jenomže to vám neukáže, protože ví, že mi nechcete skutečně ublížit. On totiž tohle všechno považuje za hru a vesele vrtí ocasem.“

„A co když má chytit zloděje?“

Zamyslela jsem se. „Je tady ještě ten kus hadru, co tady nechal figurant včera?“

Instruktor se sehnul pod lavičku, pak vzal klacík a nabral na něj hadr, který pod lavičkou ležel. „Měl by to být tenhle.“

Dala jsem Azorovi čichnout k hadru, pak natáhla otevřenou ruku směrem stopy a potom sevřela ruku v pěst. Pes pozorně čichal, bylo vidět, že pachová stopa je už slabá. Postupoval pomaleji než obvykle, ale přece jen

šel rychleji než já s instruktorem. Za chvíli jsme slyšeli zděšené: „Ježíš, ať mě ten pes nechá!“

„Stůjte klidně a nehýbejte se“ zavolala jsem a doběhla k Azorovi. Ten držel figuranta za kalhoty, ale neútočil na něj, když klidně stál. Kalhotami cuknul, až když se figurant pohnul.

Ukázala jsem Azorovi rozevřenou pěst. V tu chvíli figuranta pustil a čekal na pochvalu. Dostal zase pusu na čumáček.

„Neudělal vám nic?“ ptá se starostlivě instruktor.

„Málem mi roztrhal kalhoty. Ale jinak ani škrábnutí. Ale podle čeho mě tady našel? Vždyť já jsem dneska nikde nebyl!“

„Ale včera jste nechal na cvičném stanovišti tenhle kus hadru a pak jste šel sem.“

„A to se chytil včerejší stopy?“

„Asi ano, když jste tam dnes nebyl.“

„To je teda fakt dobrej. Vždyť to už je dvacet hodin a ráno byla rosa.“

Instruktor uznale kývá hlavou a pak se optá: „A co kdybyste chtěla, aby ho zneškodnil?“

„Tak bych tu ruku nenatáhla otevřenou, ale se sevřenou pěstí. To by ale pak ten figurant nemusel přežít.“

„Jak jste ho takové jemnosti naučila“ žasl instruktor.

„Ten pes má ke mně obrovskou empatii. Je taky strašně inteligentní a má výbornou paměť, o sluchu a čichu ani nemluví. Někdy mi připadá, že si umí dát dohromady i logický smysl kratších vět. Ale musí znát smysl jednotlivých slov.“

„Zkusila jste to někdy?“

Kývla jsem a pak jsem pronesla: „Azore, přines dlouhou“ a ukázala na opodál ležící otep. Azor k otepi došel, rozhrábnul ji, vytáhnul nejdelší větev a přinesl ji.

Instruktor se posadil na zem. „Tohle jsem ještě od žádného psa neviděl“ a nevěřičně kroutil hlavou, zatím co já jsem se k Azorovi přitulila a dala mu pusu na čumák. „Musí vědět, že udělal přesně to, co jsem chtěla“.

„Už to viděl někdo jiný od policejní kynologie?“

„No, přesně tohle ne, to jsem zjistila až tento týden, že to taky umí. Ale minulý měsíc něco podobného viděl tenhle pán a moc se mu to líbilo.“ A podala jsem instruktorovi navštívenku, kterou jsem dostala od pána z hospody.

Instruktor vykulil oči: „Plukovník Peroutka, to je přece velitel celé pořádkové policie! Ten že se s vámi bavil o tom psu?“

„Jo, a říkal, až absolvujeme tenhle kurs, abych se mu ozvala.“

„No, jestli viděl něco podobného, tak se ani nedivím. Určitě se mu ozvěte. Bylo by škoda toho nevyužít. Ten pes může dokázat úžasné věci.“

„Jde o to, jestli je dokážu také já. On totiž s nikým jiným takhle nekomunikuje. Od vás by asi nevzal ani povel ‘Sedni‘.“

Azor si sednul a já ho musela zase podrbat za ušima, aby věděl, že na povel správně reagoval, i když byl pronesen jen tak, mezi řečí.

„Tak já mu zkusím zavolat hned“ a vytočila jsem číslo mobilu uvedené na navštívence. Jednalo se zřejmě o soukromý telefon, protože se ozval přímo plukovník.

„Dobrý den, pane plukovníku“ řekla jsem do telefonu poněkud přiškrceným hlasem.

„Pamatujete si ještě na psa, kterého jste viděl minulý měsíc v Českém Ostrohu? Říkal jste, abych se vám ozvala, až absolvujeme základní kurs.“

„A jak to dopadlo?“

„Myslím, že jsme uspěli.“

„Máte tam instruktora?“

Instruktor se postavil do pozoru a ohlásil se jménem a zařazením. Pak potvrdil, že pes výborně zvládá základní dovednosti sportovní kynologie a stručně popsal, co právě viděl.

Plukovník se do telefonu zasmál. „Je vidět, že ten pes si se slečnou Valnohovou rozumí a že se mu slečna věnuje. Jsem rád, že se pod vaším vedením také něčemu naučili.“

Instruktor vypjal hrud' a poděkoval. Pak mi předal telefon.

„Mohla byste se někdy zastavit na našem výcvikovém středisku v Brýchorech? Zavolal bych veliteli Křemenáčovi a dal bych mu váš telefon,

abyste si domluvili schůzku. Rád bych věděl, v čem jste vy a váš pes nejlepší a pak bychom vám navrhli výcvikový program. Souhlasíte?”

„Ano, pane plukovníku.“

„Tak na shledanou“ a zavěsil.

„Sakra“ uvědomila jsem si. „To byl ten nejvrchnější policajt. A má o nás zájem, Azore! Asi jsi opravdu dobrý.“

Instruktor byl překvapený. „Tak on vás pozval do Brýchor? Ale tam se cvičí ti nejlepší policejní psi. Posílají tam jen štěňata ze svých chovných stanic, která mají nejlepší výsledky, a přidělují je profesionálním psovodům. To je poprvé, co slyším, že tam pozvali nějakého civilistu.“

„Ale já Azora nedám. Jednou ho vyřadili z chovu a já jsem ho dostala. A teď je můj!“

„To je právě divné. Že by v Brýchorech nechali cvičit civilistku? Leda, že by vám nabídli služební poměr.“

„To, že by ze mě jako byla policajtko? No to v žádném případě. Já mám pro život úplně jiné plány!“

Když jsem to doma vyprávěla, kroutili nad tím rodičové hlavou. „Přece nenecháš studii! Stavařina tě tak baví a učení ti jde výborně.“

„Určitě nenechám, táto. Policajti mi můžou políbit šos. To radši budu Azora učit a cvičit sama. Vid' Azore.“

Azor na mě upřeně hleděl a jako by mi říkal „Já vůbec nevím, o čem se tu bavíte.“

Tak jsem ho chytla a posadila si ho na klín. „No nazdar, tebe už je pěkný kousek. Vždyť já už přes tebe ani nevidím.“

Telefon se skrytým číslem se ozval hned v pondělí dopoledne. Představil se plukovník Křemenáč.

„Velitel mi sdělil, že máte nějakého zvláštního psa a že by chtěl, abychom si ho prověřili v Brýchorech. Hodilo by se vám tam zajet ve středu dopoledne, řekněme na osmou hodinu?“

„Ano, mohu tam být.“

„Tak slečno Valnohová, já jim řeknu, že přijedete, aby vás očekávali na vrátnici. Na shledanou.“

No jo, policajti. Žádné velké vykecávání, znělo to spíš jako předvolání k výslechu. Sevřel se mi žaludek. „Ale co, nic jsem neudělala, tak se mi nemůže nic stát. Ale tebe, Azore, jim nevrátím.“

Ve středu jsem se nechala vzbudit už v pět hodin. Vzala jsem si nové džíny a triko a lehce posnídala. S líčením jsem to nepřeháněla. S Azorem jsme obešli jenom blok, aby se vyčůral a pak jsme nasedli do auta a vydali se směr Kolín. Tam jsem trochu kufrovala, ale nakonec jsem cestu našla. Přijeli jsme k vrátnici o čtvrt hodiny dřív, tak jsem zaparkovala a s Azorem se trochu prošla. Přesně v osm hodin jsem zazvonila. Posadili mě do čekárny. Hodnou chvíli to trvalo, než někdo přišel. Pak se ospalým krokem přivlekl někdo v uniformě praporčíka, který se mě ujal.

„Tak pojdte“ pronesl znuděně a vyšel s námi na dvůr.

To jednání mi nebylo sympatické, proto jsem si rýpla: „Myslela jsem, že u policie si potrpíte na přesnost.“

Praporčík sebou trhl. „Jak to myslíte?“

„No, plukovník Křemenáč mě pozval na osmou a teď už je skoro půl deváté.“

Jméno Křemenáč mělo magický účinek. Praporčík se náhle narovnal.

„To jste si zařizovala přes plukovníka Křemenáče?“

„Já jsem si nic nezařizovala. Plukovník Křemenáč mě sem pozval na žádost plukovníka Peroutky. Má se jednat o nějaké testy, ale já nic bližšího nevím. Předpokládala jsem, že plukovník Křemenáč vám dal přesné instrukce.“

Praporčík viditelně zrychlil. „Mám vás zavést na cvičiště. Nevím, kdo vás tam čeká.“

„To já taky nevím, ale pravděpodobně už jsme tam měli skoro půl hodiny být.“

Na cvičišti mě čekali tři muži v uniformách. Praporčík se postavil do pozoru, zasalutoval a ohlásil nás. Zdálo se mi, že se trochu potí.

„Civilisti nespíchájí, že slečno.“ utrousil důstojník v uniformě plukovníka.

„Na vrátnici jsem byla přesně v osm. Můžete se podívat do knihy návštěv. Nemohu za to, že mě tam nikdo ve správný čas nečekal.“

Plukovník povytáhl obočí. „Tak to se budu muset podívat, kde se to zadrželo“ řekl plukovník, a já měla dojem, že slyším cvakat zuby. Ohlédla jsem se na praporčíka, který viditelně zbledl.

„Můžete odejít“ řekl mu plukovník.

Plukovník se na mě podíval přívětivěji a pak se věnoval Azorovi. Evidentně zjistil, že se jedná o křížence a usmál se.

„Kdepak jste k tomu psovi přišla, slečno?“

„Vypomáhala jsem v psím útulku a tam byla čtyři štěňata, která přišla na svět zřejmě nedopatřením ve vaší chovné stanici. Vlčák se podhrabal do kotce Labradorky a asi se činil. Dali jste je do útulku k osvojení. Azor si ale spíš vybral mě než já jeho. Za ty dva týdny, co jsem tam pracovala, ze mě nespustil oči, a když jsem ho pustila z kotce, už se ode mě nehnul ani na krok. Chodit u mé levé nohy se naučil sám podle vzoru velkých psů, které cvičili jejich pánové na psí louce. Tak jsem si ho osvojila. Teď bych ho ale už nedala za nic na světě. Stali se z nás nerozluční přátelé. Všude mě doprovází.“

„Takže vás poslouchá na slovo?“

„Na slova i na pokyny. Minulý týden jsme ukončili základní školení. Na poslušnost i sportovní kynologii máme osvědčení, figuranta vystopoval po den staré stopě. Nevím, jestli tady máte figuranta, na kterém bychom předvedli zadržení.“

„Není třeba. Už jsem mluvil s instruktorem.“

„Umí rozeznat i některé vlastnosti věcí.“ Vytáhla jsem z kapsy tenisák a gumovou kuličku a hodila je najednou asi dvacet metrů daleko. „Přines malou!“

Azor vyběhl, našel kuličku, položil ji k tenisáku, poodstoupil, pak uchopil kuličku a přinesl mi ji. Důstojníci koukali na psa, pak na mě, pak na tu kuličku.

„Tak tohle jsem ještě neviděl“ povídá plukovník a kroutí hlavou.

„Povely poslušnosti mu někdy předávám jen posunkem“ říkám a zkřížím ukazováček s prostředníkem. Azor vyběhl a schoval se za nejbližší křoví.

„Tohle je moc užitečné“ a vyprávěla jsem důstojníkům, jak jsme podvedli správce pořádku v Chorvatsku. Dost je to pobavilo.

„Umí i jiné věci. Třeba když mu řeknu, aby přinesl něco, co zná, tak to přinese.“

Všimnula jsem si, že plukovník nechal na cvičební lavici svoji čepici. Ležela tam mezi několika jinými věcmi.

„Azore, přines čepici“ řekla jsem tiše a ukázala správným směrem. Azor se hned rozeběhl, postavil se u lavice na zadní, vzal čepici jemně do zubů a přinesl ji. Nesedl si však přede mě, ale před plukovníka.

„Proč ji nedá vám“ divil se plukovník

„Protože podle čichu poznal, že je vaše.“ odpověděla jsem, jako by to bylo samozřejmé.

„To chcete říct, že v tom povelu je zakódováno, aby našel toho, komu ta věc patří?“ podivil se plukovník.

„Tak jsem ho to naučila. K čemu by mi byla vaše čepice? Mě ji přinese jenom když tu majitel nebude.“

„To je opravdu zvláštní“ vzal si čepici a pak povídá: „Azore přines sešit“

Azor se však postavil a otočil se na mě.

„Přines sešit.“ povídám a doufám jen, že tu věc Azor zná. Ale znal ji. Přinesl sešit a podává ho jinému muži v uniformě kapitána.

„Takže poslouchá jenom vás. Zkoušela jste ho naučit, aby poslechl někoho jiného?“

„Zkoušela, ale on si vyslechne povel, a pak se přijde přesvědčit ke mně, jestli to má udělat. Stačí když kývnu hlavou.“

„Takže bez vás je ten pes neovladatelný.“

Pokrčila jsem rameny. „Beze mě stejně nikam dobrovolně nepůjde. Myslím, že kdyby ho někdo násilím odvedl, nebude žrát, až pojde.“

Pes, jako kdyby rozuměl tomu, co říkám, si sedl vedle mě a otřel si o mě čumák. Podrbala jsem ho za ušima.

„Takže vlastně problém není ten pes, ale vy, slečno. Kdybychom toho psa chtěli využít, tak bez vás to asi nepůjde.“

„Asi ano. Ale já chci vystudovat stavařinu. Přijali mě už na ČVUT. Ale chci se také o Azora starat a umožnit mu, aby se naučil všechno, co odpovídá jeho schopnostem a inteligenci.“

„Ten pes je opravdu zvláštní a mohl by nám po pořádném výcviku pomoci v těch nejzapeklitějších situacích. Na civilních cvičištích ale takový výcvik nedostane. A u nás nesmí cvičit nikdo, kdo není u policie ve služebním poměru.“

„Je mi to líto, ale od té stavařiny necouvnu.“

„V mých očích vás to nijak nesnižuje, a i na velitele jste udělala dobrý dojem. A na tom, jak jste se zachovala v krizových situacích, kterým jste byla vystavena, je vidět, že máte hlavu i srdce na pravém místě. Promluvíme si o tom s velitelem a pokusíme se najít nějaké řešení. Určitě vám ještě zavoláme.“

„Děkuji vám a moc mě těší, že se vůbec se mnou a Azorem zabýváte. Slibuji vám, že se nad vašimi návrhy vážně zamyslím.“

Podali jsme si ruce a já jsem už bez doprovodu došla k vrátnici a odepsala se z knihy návštěv. Náměty k zamyšlení jsem určitě měla. Soustředila jsem se ale na řízení a bez nehody jsem nás dovezla domů.

5 Experiment

Ve čtvrtek jsem se rozjela do školy. Zjistila jsem, že studijní program je dost nabitý, ale v prvním ročníku je kladen důraz na matiku, fyziku a deskriptivu. Říká se, že absolventi průmyslovky mají proti gymnasistům v těchto předmětech slabší vědomosti, ale řešení matic a diferenciálních rovnic bylo mým koníčkem už při střední škole, protože jsem pomáhala mámě s řešením některých projektů a počítala jsem pro ni chování konstrukcí při zemětřesení, větru a nerovnoměrném oteplení. Máma řešila nějaké granty a mě to zaujalo natolik, že jsem matematické metody nastudovala pod máminým vedením vedle znalostí, kterým jsme se učili na průmyslovce. Takže jsem z některých obávaných zkoušek neměla strach.

Navštívila jsem také bazar skript, který se každoročně pořádá ve druhé polovině září a vybrala jsem si tam dost z toho, co budu ke studiu potřebovat. Další publikace má máma doma, ale něco jsem si přece jen zašla koupit do prodejny skript v Technické ulici.

Večer jsem se sešla s rodiči u večeře a svěřila jsem se jim s problémy kolem Azora. Politovali mě, ale žádnou dobrou radu pro mě neměli.

„Uvidíš, co ti navrhnou ti policajti. Třeba nebudou mít tak strašné podmínky.“ uklidňoval mě táta.

Jak se mi mlely v hlavě různorodé myšlenky, najednou mě přepadl stesk po Českém Ostrohu. Rozhodla jsem se rychle a než jsem šla spát, oznámila jsem rodičům, že se tam na dva dny zajedu podívat. Pátek a sobota bývá největší nápor návštěvníků, třeba holkám budu moct i pomoci.

Ráno jsem nemohla dospat. Skočili jsme s Azorem do auta a v devět hodin už jsme stoupali ke hradu. Brána byla ještě zavřená, ale našla jsem ještě v džínách klíček od branky, tak jsme s Azorem vešli. Brok nás přivítal jako staré známé, takže jsme se mohli vplížit holkám do zad.

Našli jsme je v kuchyňce, právě snídaly. Z chodby byl občas slyšet smích, takže bylo jasné, že jsou v pohodě. Když jsem otevřela dveře, málem jim zaskočilo. Vyskočily ze židlí a bouřlivě nás vítaly.

„Tak jak jste zvládli ten cvičák?“ ptá se Sára a hladí Azora.

„Úplně jsme je rozdrtili. Pak jsme jednali s velitelem policejní kynologie. Slíbili, že se zamyslí nad tím, jak bychom u nich s Azorem mohli cvičit. Civilové tam nemají přístup. A co vy tady, kolik je návštěvníků?“

„Tenhle týden moc“ povzdechla si Věra. „Ale zatím držíme. Sára je výborná, návštěvníci jsou spokojeni. Snad už to příští týden bude lepší.“

„Já bych tady mohla zůstat do zítřka a jestli bude nápor moc velký, tak vám trochu pomůžu. Snad si ještě komentář pamatuji.“

„Dávej ale pozor s těmi drby. Byl tady nějaký potomek hradních pánů a rozčiloval se, že je to znevažování českých šlechtických rodů.“

„Abych nezapomněla“ plácla se do čela Věra. „Mám tady tvoji výplatu. Chtěla jsem ti ji poslat, ale když jsi tady, tak ti ji dám. Aspoň si ušetřím cestu na poštu.“

„Prachy se vždycky hodí, díky.“

Návštěvníků bylo opravdu mnoho a když jsme nechtěly dělat moc velké skupiny, tak jsme skupiny vodily všechny tři. Dohromady jsme provedly čtrnáct skupin.

Na večeri jsme zašly do hospody i se psy. Místní byli rádi, že mě a Azora zase vidí a trochu jsme si povídali a zaspívali. Cesta na hrad proběhla příjemně a měly jsme dobrou náladu.

„Vezmeš nás Sáro na nocleh?“ zeptala jsem se, když jsme dopíjely „šlaftrunk“.

„Jasně, tvoje postýlka je volná a Azorův kobereček tam taky zůstal. Jenom jestli se tam vejde, nějak vyrostl a zesílil. Teď už je to skoro hotový pes a vzbuzuje respekt.“

Zhasli jsme světlo, ale ani jedna jsme hned neusnuly. Mě se honily hlavou myšlenky na policajty.

Po chvíli se Sára ozvala: „Šárko, spíš?“

„Ještě ne“

„A mohla bych si vlézt k tobě do postele“

Zatrnulo mi „Ale nebude to žádná sexuální divočina.“

„Nebude, neboj. Ale pořád mi ještě straší v hlavě myšlenky na toho nevlastního otce. Už ani ne kvůli mně, ale spíš kvůli mámě. Někdy nemůžu usnout.“

„Tak pojd'. Vejdeme se obě.“

Sára se mi vtiskla do klína a položila si hlavu na moji ruku „S tebou je mi dobře“.

Pak stiskla moji druhou ruku a položila si ji na levé prso. Začala zhluboka dýchat a usnula. I mě se klížila víčka a za chvíli jsme spaly obě.

Brzy ráno Sára přelezla na svoji postel. „Asi se chce v klidu dospat“ napadlo mě. Za chvíli ale začala prudčeji dýchat a tiše kníkat. Napadlo mě, že asi masturbuje. Za chvíli s sebou pod dekou cukla a vykvikla.

„Promiň, vzbudila jsem tě?“ zeptala se, když ji přešel milostný třas.

„Když já jsem dostala takovou chuť se s tebou pomilovat, ale věděla jsem, že ty o to nestojíš, tak jsem se radši odtáhla. Ale ten žár jsem v sobě už nedokázala uhasit a musela jsem se udělat.“

Sklonila jsem se nad Sáru a dala jí dlouhou milostnou pusu. Ona se ale začala zase chvět.

„Šárko, dej mi tam prosím ruku. Strašně mě vzrušuješ. Ty si nedovedeš představit co to je, vzpomínat na tebe každou noc, cítit tvoji vůni, i když už dávno vyvanula, představovat si tě na tvou postýlce, která celou dobu byla prázdná.“

„A teď jsi tady. Ten sen se na jednu noc naplnil, i když jen na jednu nádhernou noc. Jsi jako pramen čiré vody v poušti. Moje krev, která

prochází mým srdcem, aby naplnila každou moji žilku. Můj vzduch, který dýchám plnými doušky, když jsi tady.“

Vzepjala se a přisála se na moje ústa tím nejvášnivějším polibkem.

Položila jsem ruku na její Venušin pahorek a jemně jí obkroužila poštěváček. Byla mokrá. Jak jsem jí hladila poštěváček bříškem prstu, zmítala s sebou jako kapr na blátě. Pusu si zacpávala pěstí a její skelný pohled procházel až skrze mě. Prožívala jeden orgasmus za druhým. Vydržela tak asi deset minut, pak odpadla. Povolila jsem sevření ruky a projela jsem jí po bříšku až k ěadrům. Naposledy sebou trhla, pak se uvolnila a zavřela oči.

„Když odejdeš, tak už nebudu žít.“

Rázně jsem se vztyčila a zamračila se na ní. „Tak moment. Co to tady plácáš. Možná si dovedu představit, jak se cítíš, i když já jsem takhle zamilovaná dosud nebyla. Ale ten nesmysl, že bys kvůli tomu nechtěla žít, pusť z hlavy. Řekla jsem ti sice, že do holky se takhle zamilovat nedokážu, ale dovedu si představit, že se takhle zamiluju do kluka a on mě milovat nebude. Ale že bych kvůli tomu přemýšlela o sebevraždě, to teda ne. A jestli mě opravdu miluješ, tak ve jménu té lásky mi slib, že nic takového neuděláš. Když už pro nic jiného, tak proto, že celý život bych musela žít s představou, že kvůli mně jsi zbytečně umřela. To bys mi přece neudělala!“

Sára se trhaně nadechla a pak rychle několikrát přikývla a stiskla mi ruku.

„Snad právě proto tě miluju, že takhle koukáš na svět. Slibuju.“

Koukala na mě tak nějak, jako Azor. Ten pohled mě svíral duši a těžko se mi dýchalo. Pak zase promluvila:

„Slibuju a nechci se pro tebe trápit. Ale slib mi, že tě budu moct občas vídat. Jinak za čas uschnu jako kytky v květináči, kterou nikdo nezalévá. Pohled na tebe bude tou rosou, co mi nedá uschnout.“

„Nevím, Sáro, jestli to pro tebe nebude o to těžší. Ale mám tě ráda, i když to není láska milenecká. Budu tě ráda potkávat. ale zvaž si sama, co bude pro tebe lepší. Asi bych měla udělat něco, čím bych tě od sebe odpudila. Jak na tebe například působí představa, že se vášnivě miluji s tvým otčímem?“

Sára se otřásla. „Fuj, ty ale umíš člověka zchladit. Ale víš, že vášnivá láska se může změnit ve vášnivou nenávisť? Nebo spíš v cit, který je směsicí lásky

a nenávisti. To mi prosím tě nedělej. Miluj chlapy, z toho vyrážku nemám. Ale tohohle jediného si prosím tě odepři.“

„Rozerve mi to srdce, ale udělám to pro tebe.“

Sára se uvolněně zasmála. „Ty jsi teda číslo. Už je mi dobře. Ty víš, na kterou strunu zabrnkat, aby se člověk cítil dobře. Tak já si tu strunu napnu v sobě a když mě něco bude trápit, tak si na ní zabrnkám.“

Objala jsem Sáru a vytáhla jí z postele. „Už je čas, bez snídaně bychom ten zástup návštěvníků nezvládly.“

Věra už byla v kuchyňce. Když jsme tam rozesmáté se Sárrou vpadly, překvapeně se na nás podívala.

„To je dobře, že se na ty návštěvníky tak těšíte. Že jste to vy, tak si je dopoledne vezmete na starost všechny.“

Ale dopadlo to trochu jinak. Předposlední prázdninová sobota byla zřejmě ideálním časem pro návštěvu Českého Ostrohu. Už když Věra otvírala bránu, odstartovala dostihy, protože bylo evidentní, že všichni čekající se do první skupiny nevejdou. Takže jsme se jich ujaly všechny a penízky se do pokladny jen hruly. Když se v pět hodin zavírala brána, každá jsme měla na kontě sedm koleček a musely jsme brát skupiny po pětadvaceti lidech. Větší už by se nám při přesunech potkávaly.

Když závora brány zapadla, Věra si povzdechla. „Ještě že jsi Šárko přijela, jinak bychom musely vyvěsit červenou vlajku.“

„Ještě že jsi Šárko přijela“ opakovala po Věře Sára, ale vrhla na mě pohled, který mi řekl, že si pod tím představila něco jiného než Věra.

Když jsem ten pohled zachytila, tak se ve mě něco zlomilo.

„Víte co, holky, já na zítřek nemám žádný plán. Co kdybych tady zůstala? Dneska půjdeme do hospody a rozjedeme to tam. Zítra vám možná ještě pomůžu a pojedu do Prahy až večer.“

Dívala jsem se přitom na Věru, ale koutkem oka jsem pozorovala i Sáru. Ta na okamžik ztuhla a vyvalila oči. Pak ale honem začala něco upravovat na svých šatech, aby zakryla ten pocit, který jí cloumal.

Věra se usmála. „Jestli mě do té hospody donesete, tak tam půjdu. Zdá se mi, že moje nohy mě tam už nedonesou.“

„Sára ti dá masáž, a ono to půjde“ pronesla jsem žertem a vrhla jsem šibalský pohled na Sáru. Zamrzela se, když si uvědomila, že ji hecuju, ale pak se na oko vymlouvala: „Jestli to půjde vleže, tak prosím, ale moje nožičky si také žádají chvíle oddechu.“

V salonku jsme sedly do křesel a natáhly nohy, které si opravdu potřebovaly odpočinout. Já jsem zavolala mámě, že se tady zdržím, aby rodiče neměli strach.

„No jo, ale nezapomněla jsi klíče? Já jedu zítra na konferenci do Brna, mám tam v pondělí ráno přednášku, tak tam radši budu spát. A táta jede někam na Slovensko, tak jede zítra autem a vezme mě do Brna. V úterý pojede zpátky, tak mě zase večer vyzvedne.“

„No jo, tak já se nějak opatřím. Přeji vám šťastnou cestu.“

Pak jsem chvíli zadřímala, ale poloha v křesle nebyla tak pohodlná jako postel, takže jsem se vzbudila akorát včas, abych probudila ostatní k odchodu.

„Kdybych neměla hlad, tak mě do té hospody nedostanete“ protahovala se Věra. Pak jsme se šly převléknout do džínů a sešly se k odchodu. Sára mě v naší ložnici jen krátce objala: “Děkuju“.

Věra pustila na chvíli Broka z vodítka. Honili se pak s Azorem na louce pod hradem a vypadali šťastně. Pak ale Věra vzala Broka na vodítko a šli jsme do hospody.

Bylo skoro plno, ale místní se sesedli, a tak jsme se na lavici vešly. V přestávkách mezi písničkami jsem musela vyprávět, jaké to bylo na cvičáku a co se Azor naučil. Zaplatila jsem za parkování další metr piv. Kluci pak zavolali na harmonikáře, aby nám zahrál něco k tanci. Ne že by se nám po tom hradním maratónu moc chtělo, ale nebylo slušné odmítnout. Tak jsme každému z party věnovaly každá jednu polku, ale pak už jsme usedly zcela znavené. Když jsme klukům řekly, že každá máme za sebou sedm hradních okruhů, tak nám to odpustili.

Neodmítla jsem panáka na rozloučenou, ale místo rumu jsem požádala o becherovku. Holky to také přijaly a pak jsme se s celou partou rozloučili polibkem. Po očku jsem sledovala Sáru, co to s ní udělá, ale absolvovala to s úsměvem. Rozloučila jsem se i s hostinským a vydaly jsme se na cestu.

V lehkém alkoholovém opojení nám rychle uběhla. Na hradě jsme se rychle rozloučily a zamířily na kutě.

Když jsme se Sárou odkládaly oblečení, zašeptala:

„Ty’s to udělala kvůli mně! Já tě miluju!“ a objala mě.

Neříkala jsem na to nic a po chvíli jsem se zeptala: „Tak jak jsi si to užila s kluky?“

„A víš, že mě to docela bavilo? A i ty pusy byly příjemné. Ne, že by mě to rajcovalo, ale žádný špatný pocit jsem neměla.“

„Možná, že bys si to mohla užít i s nějakým klukem, kdyby s tebou zacházel jemně.“

„Nevím, ale asi nemám ty správné hormony. Ke klukům necítím odpor, ale nic mi to neříká.“

„A já jsem se Sáro rozhodla, že se s tebou dneska pomiluju. Hormony mi sice taky nic neříkají, ale udělám to proto, že tě mám ráda. Tak si ani neoblékej pyžamo.“

Sára se celá rozklepala. „Jestli by ti to ale nebylo příjemné, tak to radši nedělej!“

„Budu se s tebou ale milovat stejným způsobem, jako kdybych se milovala s klukem. Až tu závěrečnou fázi budeme muset nějak simulovat. Umělý penis tady nemáme.“

Stály jsme proti sobě nahé, noční lampička vrhala jen tlumené světlo a já cítila, že to bude stát za to. Únava z nás spadla a obě jsme byly plny očekávání.

Objala jsem Sáru kolem hrudníku. Tiskly jsme se k sobě ňadry a já jí začala zlehka líbat na krk, na ušní lalůčky i na oči. Jak jsme stály proti sobě, začala jsem se kolébat ze strany na stranu a zlehka se třela ňadry o ta její. Přitiskla se ke mně pánví a já cítila, jak mě její chloupky lechtají na mém Venušině pahorku. Docela se mi to líbilo.

„Máš krásné pružné tělo“ řekla jsem, ale trochu jsem jí uvolnila, abych jí mohla líbat na ramenou i pažích. Při každém polibku jsem jí lehce podráždila jazykem. Jen lehce, aby neměla cucfleky.

Sára se celá rozechvěla. Cítila jsem, že už má blízko k orgasmu. Tak jsem na chvíli přestala a pošeptal jí:

„Neboj se do toho vložit. Abys měla opravdový zážitek, tak to musíš dělat taky sama. Všímej si, jak to dělám a zkus to taky tak.“

Sára mě zprvu nesměle, ale pak odvážněji začala líbat a jak jsme ležely vedle sebe, cítila jsem, že chápe. Začalo to i na mě docela působit. I když mi ta vůně, která vychází z každého póru pořádného chlapa, chyběla, bylo mi to příjemné. I já jsem se pomalu vzrušovala a začala jsem do svých polibků vkládat víc náruživosti. Sára se rychle učila a brzy jsme si neměly co vyčítat. Líbala náruživě, ale jemně.

„Víš co, uděláme si letiště“ navrhla jsem a přisunula svoji postel k její. Takhle jsme se mohly volněji hýbat, měnit polohu a dotýkat se vzájemně i na místech, která by, dokud jsme ležely vedle sebe, nebyla dosažitelná pro obě současně. Dlouho jsme si líbaly prsní bradavky, které se při obkroužení jazykem hrdě vztyčovaly. Obě jsme se přitom smály a pozorovaly se navzájem při sporém světle noční lampičky. Bylo krásné pozorovat, jak se Sára rozechvěla při každém dlouhém políbení bradavky a Sára už to mohla pozorovat i na mě.

Byly jsme teď už obě blízko vrcholu, ale Sára pochopila, že si ten krásný pocit můžeme prodloužit, když nebudeme pospíchat. Za chvíli jsme se ale k sobě přitiskly pánví, řadry i ústy a krásně jsme vyvrcholily. Naše ústa vyzpívala do sebe tu krásnou árii nanebevzetí, kterou jsme nechtěli zburcovat Věru ani správce.

Na chvíli jsme se uvolnily, ale vzrušení neopadlo. Vzrušovaly jsme se polibky učních lalůčků a tepajících cév za nimi, hladily si paže a řadra a líbaly prsní bradavky. Pak jsem se ale posunula až na Sářin pupík, což ji mírně lechtalo, ale o to to bylo vzrušivější. Oplácela mi stejnou mincí, až jsme přes Venušin pahorek dospěly do míst, která jsou nejvzrušivější. Nejdříve jsem Sáře vysála poštěváček, až se hrdě vztyčil. Pak jsem ho obkroužila jazykem a když jsem ucítla, že se Sára blíží vyvrcholení, tak jsem přestala a jen jsem jí vždy po chvílce cvrnkla jazykem do špičky poštěváčku. Sářiným tělem přitom vždy projel záchvěv a lehce vyjekla.

Tak jsem si se Sárrou chvíli hrála, ale pak jsem vzala poštěvák do úst a rubala jsem ho jazykem. Přitom jsem jí zasunula prostředníček a ukazováček do vagíny a hledala její G-bod proti poštěváčku. To jsem dělala, dokud neodezněl Sářin dlouhatánský orgasmus. Zakousla se sice do pěsti, ale tlumené vzlyky jsem dobře slyšela. Trvalo to snad deset minut. Sára

s sebou šila jak pomínutá a já musela držet její pánev přitisknutou k lůžku, aby se mi nevytrhla. Nakonec zhluboka vydechla a ležela vláčná, úplně vysílená.

V té chvíli jsem pocítila, že i já jsem hodně vzrušená. Jak jsem se držela na loktech a na kolenou nad Sárou, cítila jsem, jak mi po pošťeváčku stéká moje vlastní šťáva. Obrátila jsem se na záda a chtěla si jí rukou setřít, když vtom jsem ucítila, jak mi Sára sevřela pošťevák ústy. Já jsem si jí přitiskla a líbala ji kolem pupíku, dokud i mnou neprojel bláznivý několikaminutový orgasmus. Tohle jsem s žádným klukem nezažila a pochopila jsem, v čem spočívá kouzlo lesbické lásky.

Sára se otočila hlavou ke mně. Hleděly jsme si do očí a mlčely.

„Nevěděla jsem Sáro, jak to může být krásné se ženou. Je to jiné, ale také krásné.“

Sára se rozplakala. Přikryla nás dekou a přitiskla obličej na moje ňadra. Tak jsme usnuly.

Vzbudil nás Azor, který z nás stahoval deku. Koukla jsem na mobil. Osm hodin. Trochu jsme zaspaly. Netušila jsem, kolik bylo hodin, když jsme usínaly – asi dost pozdě.

Rychle jsem oblékla včerejší oblečení a vyběhla s ním ven. Bylo pod mrakem, ale nepršelo.

Když jsme se vrátili, byla naše ložnice už uklizená. Nasypala jsem Azorovi granule a nalila vodu do misky. V noci jsme mu ji vylily. Chudák.

Sáru jsem našla s Věrou v kuchyňce. „Nechali jste mi taky něco?“

Věra mi přisunula hrnek s čajem a namazaný rohlík. Najedla jsem se s chutí a běžela do sprchy.

Do desáté hodiny jsme byly všechny převlečeny za krásné dámy. Dopoledne bylo návštěvníků hodně, ale odpoledne už to sláblo, i když tentokrát i na čtvrtou hodinu pár lidí přišlo. Poprchávalo a lidé byli rádi, že mohou čekat v hale. Když poslední návštěvníci odcházeli, vytahovali deštníky.

„Věro, já pojedu se Šárkou do Prahy. Chtěla bych se podívat, jaký bude rozvrh hodin a vůbec, co je ve škole nového. V úterý se ti zase vrátím, neboj.“

„Tak já si v klidu nakoupím, napíšu svodku a trochu se taky projdu. Ale nezapomeň na mě!“

Sára přikývla, „Neboj, můžeš se spolehnout.“

„Jak to budeš mít v říjnu. Možná ještě dva tři víkendy bude dost lidí. Nebudeš potřebovat, abych ti píchla?“

„Ale já už pro tebe nemám žádné peníze. Bylo by to zadarmo.“

„Tak já prodám načerno pár recyklovaných lístků a hned bude z čeho žít“ dělala jsem si legraci, ale Věra se moc nesmála. „Vůbec se netěším na dobu, kdy tady budu zase sama. Občas prohodit pár slov se správcem, dlouhé večery s televizí, nejradši bych to tady prodala.“

„A kolik bys za ten hrad chtěla?“

Věra se na mě podívala a radši už neříkala nic.

„Já uvidím, jak to bude ve škole, možná bych fakt mohla přijet. Zavolám ti, Věro.“

Cestou do Prahy bylo dlouho ticho. Pak se Sára tiše zeptala: „Necháš mě u sebe přespat, když jsou vaši pryč?“

„Jasně, s tím jsem přece počítala. Můžeš spát na gauči v obýváku.“

Dívala jsem se, jak Sára zareaguje. Když jsem uviděla její neutrální obličej, rozesmála jsem se.

„Ale mám ve svém pokoji dost širokou postel, takže kdyby ti nevadilo, že nebudeš mít na spaní klid, můžeš spát i tam.“

Sára se rozzářila. „Já tě jednou uškrtním. Za ty tvoje blbý vtipy.“

„Hele, nelíbej mě, nebo narazíme!“

I když rodiče nebyli doma, domov na mě teple dýchnul, jakmile jsem otevřela dveře. Azor také shledal vše v pořádku a čekal, že dostane nějakou lahůdku, ty granule byly i pro něj jednotvárné. V lednici se něco našlo pro nás i pro něj.

„Tak copak nám dávají v televizi?“ listovala jsem v programu. „Dala bych si něco akčního.“

„Já taky“ ozvala se Sára. „Nemá ten včerejší film nějaké pokračování?“

„Myslíš, že to je seriál? Ale jednotlivé díly seriálu bývají krátké. To mi moc nevyhovuje.“

„Mě vlastně taky ne. Tak bych radši pustila nějaké retro. Tam vždycky dávají více dílů za sebou.“

To mě rozesmálo. Sára je chytrá holka a je s ní sranda. Odešly jsme do mojí ložnice a spustily to včerejší retro. Sára už věděla co a jak, a tak to bylo od začátku naplno. Tady jsme si nemusely kousat do pěsti a árie nanebevzetí se krásně rozléhaly pokojem. I tohle umocnilo naše zážitky. A jak říkala Sára, při retu se dává více dílů. Takže jsme usnuly až k ránu.

Vzbudil mě telefon. Asistentka plukovníka Křemenáče mě upozornila, že podle zadání velitele zpracovala pro mě návrh písemně. Požádala mě o internetovou adresu.

„Já vám to dnes pošlu, abyste si to mohla v klidu přečíst a zamyslet se. Plukovník Křemenáč by ale chtěl mít vaši odpověď ve čtvrtek ráno na stole. Takže prosím odpovězte nejpozději ve středu večer.“

Rozbušilo se mi srdce. Tak už je to tady. Poděkovala jsem a slíbila, že odpovím včas.

Sára se telefonem také vzbudila. Už když jsem hovořila, začala mě něžně hladit. Já jsem to nejdřív nevnímala, ale když jsem zavěsila, tak jsem ucítila, že už mám zase lehké mravenčení mezi pysky.

„Já ale musím čůrat. Počůrala bych se v posteli, a to v žádném případě nechci“ namítala jsem.

„Já už to také sotva držím“ šeptla Sára

„A co kdybychom se šli spolu vysprchovat?“ navrhla Sára. „Tam můžeme obě najednou.“

Naštěstí máme velký sprchový kout, takže jsme se tam bez problémů vešly obě. Pustila jsem mírný proud vlažné vody. Obě jsme otevřely stavidla. Sára mě ale popadla za pipinu, opřela mi prst o poštěváček a špičkou prstu ucpávala ten pramínek. Smála jsem se a oplatila jí to. Pak jsme ale obě kmitajícím prsem přitlačily na poštěváček. V proudu teplé vody sprchy to bylo vzrušující. Sára vyvrcholila, ale tím víc mě tiskla a teď už mě tiskla všemi prsty. Já jsem ale zavrtěla hlavou.

„Takhle mě neuděláš.“ Odstrčila jsem její ruku a pokračovala sama. Chtěla jsem se Sáře předvést a soustředila jsem se na představu, jak se mi stahují svaly při orgasmu. Měla jsem to vyzkoušené. Asi za minutu jsem vyvrcholila.

„Ještě, že jsi to zvládla tak brzo. Ještě chvílku a já bych ti tu pipinu snad rozkousala“ pronesla Sára chraptivým hlasem. Uklidnila se až při snídani.

Po snídani jsme vyrazily na elektro fakultu, kde si Sára chtěla opsat rozvrh a nakoupit skripta. Bohužel, v bazaru už nic moc nebylo, tak jsme šly do prodejny v Technické. Sára si vybrala potřebná skripta a chtěla zaplatit debetní kartou. Platba ale neprošla. Třikrát to zkoušela a nic. Pak požádala prodavačku, aby jí ten balíček schovala, že se musí podívat do banky. Vyšly jsme ven a sedly na lavičku, Sára se přihlásila a zjistila, že na účtu má jen pár korun.

„Ale my máme společný účet s mámou a vím, že tam měla našetřeno asi padesát tisíc! Co se s nimi stalo?“

Sára se rozhodla, že mámě zavolá.

„Ahoj mami, co se stalo, že nemáš na účtu peníze?“

Na druhé straně bylo slyšet plačtivý hlas. Já jsem nerozuměla, Sára to nepustila nahlas. Po chvíli Sára zavěsila a zůstala úplně pať.

„Tak si představ, že ten bídák vybral máminy peníze a zmizel. Máma je trouba. Svěřila mu kartu a pin, když šel nakupovat. A on ty prachy vybral přes bankomat a zem se po něm slehla. Měla jsem mámě říct, co mi udělal a máma by si dala na něj pozor. Ale já jsem to nějak nemohla překousnout a vypadlo to ze mě až když jsem se svěřila tobě.“

„A už to máma hlásila na policii?“

„Ještě asi ne, ona to zjistila až dneska ráno, když šla nakoupit.“

„Tak jí hned zavolej a donuť jí, ať to ihned oznámí na policii. Třeba chlapa chytnou dřív, než ty prachy všechny utratí. Ale každá minuta je drahá. Stopy rychle chladnou.“

Sára znovu vytočila matčino číslo a důrazně jí promlouvala do duše. A nezavěsila, dokud jí matka neodpověděla, že už má boty a jde.

„No jo“ zarazila se Sára. „Ale z toho účtu byla taky nastavená platba za kolej. Když se to tenhle týden nezaplatí, tak mi zruší ubytování.“ upřela na mě zděšený zrak.

„Tak víš co, já jsem dostala dneska výplatu a ty peníze hned nepotřebuju. Je to po zdanění necelých třináct tisíců, ale snad s nimi nějak vystačíš, než se

máma nějak zmátoří. Když něco budu potřebovat já, tak si to můžu koupit na debetní kartu z tátova účtu.“

„Ale to si přece od tebe nemůžu vzít!“ zděsila se Sára.

„Já ti ty peníze přece nedávám. Ber to jako bezúročnou půjčku. Až vyřešíte krizi, tak mi je postupně vrátíš.“

„To mi teda hodně věříš.“

„Komu bych měla věřit jinému než své lásce. Nedělej si z toho těžkou hlavu. Máš jiných starostí dost.“

Sára se na mě podívala zase tím psím pohledem. „Tak já jsem tvoje láska... Myslíš to vážně?“

„Moc o tom neuvažuj. Mám tě ráda, momentálně spolu řádíme v posteli a jestli tě pak budu mít ráda jako sestru nebo jinak, to teď neřeš. Karpět diem!“

Sára mi stiskla ruku. „Myslím, že mě máš ráda jako sestru. Tohle by pro mě žádná milenka neudělala. A bude mi dobře, i když už pak nebudeme rádit v posteli a ty si najdeš kluka, kterého budeš mít taky ráda.“

Obejmula mě a dala mi pusu. Pusu jako sestře.

„Tak já jdu zaplatit ta skripta. Budu je potřebovat.“

Když Sára koupila skripta, zašly jsme ještě na kolej a zaplatily ubytování. Správcová jí rovnou řekla číslo pokoje.

„Do neděle se to používalo jako turistická ubytovna. V týdnu to tam vydesinfikujeme a uklidíme a v neděli se můžete nastěhovat. Můžete se tam zajít podívat, půjčím vám klíč, ale nastálo ho dostanete až v neděli.“

Pokojík byl pro dvě studentky, dosud to tam vypadalo neútně, holky si to budou muset nějak vyšperkovat. Pro Sáru to bude na dlouhou dobu domov, i když se teď asi na víkendy bude občas vracet k matce, když tam ten chlap už nebydlí.

Odpoledne se chtěla Sára ještě courat po městě a prosila mě, abych šla s ní. Nechtěla se ode mě odtrhnout. Já ale byla zvědavá, co mi poslali policajti, tak jsem ji táhla k nám. Otevřela jsem na počítači poštu a mezi desítkami reklam našla tu očekávanou zprávu. Její obsah byl ale k dlouhému zamyšlení.

Hned v úvodu jsem se dočetla, že na cvičišťě v Brýchorech opravdu nesmí nikdo, kromě zaměstnanců policie. Nemusí to ale být vždy jen profesionální psovodi.

U každého krajského ředitelství policie jsou zřízeny antikonfliktní týmy, jejichž úkolem je předcházet nebezpečným situacím a vlastně předvídat, co by se někde mohlo stát. V rámci těchto týmů je řada zaměstnanců, kteří mají volnější režim. Pohybují se mezi lidmi a plní svoje speciální úkoly. Tito „Tajní agenti“ samozřejmě podléhají velení antikonfliktního týmu, ale nechodí pravidelně na své pracoviště a o své činnosti sepisují hlášení, které mohou podávat třeba i po internetu zabezpečeným spojením.

Pro takové funkce je však předepsáno vysokoškolské policejní vzdělání na úrovni bakalář, pro některé funkce i magistr. Platí ovšem výjimka, že na místo, kde je předepsáno policejní vzdělání na úrovni bakaláře, může být přijat pracovník do 25 let, který má alespoň středoškolské vzdělání s maturitou a policejní vysokoškolské vzdělání si doplňuje kombinovanou formou studia.

Pro tento školní rok je ještě volné místo na studijním oboru kombinovaného studia B61 – Kriminalistika a další forenzní disciplíny. Mohla bych nastoupit k policii na místo forenzního specialisty za podmínky, že od prvního října začnu navštěvovat policejní akademii v tomto oboru. Plat bych ovšem dostala na nejnižším stupni platové stupnice pro toto místo, což je 25 000 měsíčně hrubého. Musela bych ale podepsat, že po dokončení školy zůstanu nějaký čas u policie.

Když jsem si to přečetla, udělalo se mi skoro špatně od žaludku. Copak bych mohla zvládnout studovat dvě vysoké školy najednou, cvičit k tomu psa, a ještě plnit některé speciální úkoly, které určitě přijdou? Nikdo mi přece nebude platit 25 000 korun jen tak, pro nic za nic.

Jestli bych to ale zvládla, měla bych ideální podmínky pro výcvik Azora a ty znalosti pro forenzní vyšetřování by mohly být užitečně i v praxi projektanta staveb. Mohla bych asi pracovat i na civilních projektech jako mamka, účastnit se třeba prací na vypsání grantech a být projektant na volné noze. A i práce vyšetřovatele nebo forenzního specialisty by mohla být docela zajímavá.

Ta nabídka už se mi nezdála tak nesmyslná. Ale kdybych to dokázala, tak bych mohla být i špičkou u policie. Po zkušenostech, které jsem nastrádala

o těch dlouhých prázdninách už se mi slovo „policie“ nezdálo tak hanlivé, jako dříve. Setkala jsem se se správnými lidmi, kteří byli opravdu platnými ochránci bezpečnosti lidí. Mohla bych být také taková?

Když jsem o nabídce dále přemýšlela, položila jsem si otázku: „Jde jim vlastně o Azora, nebo o mě?“

I když je Azor výjimečný pes, může sloužit tak deset let. Pak mu začnou slábnout smysly a možná i paměť. Ale já ve třiceti letech přece nebudu do základů přebudovávat svůj život. A třeba jako vyšetřovatel už nebudu psa ani potřebovat. Tu nabídku jsem asi dostala hlavně proto, že si někdo myslí, že policajtům budu užitečná já. Takže – bude mě práce pro policii zajímat? Uplatním tam i svojí stavařskou vysokou školu? Je to perspektiva pro mě?

Měla jsem v hlavě totální zmatek. Se Sárou o tom mluvit ani nebudu, ta by mi udělala v hlavě ještě větší zmatek. Potřebovala bych se poradit s rodiči. Ale ti přijedou až zítra večer. Pak budu mít na rozmyšlenou jeden den a jednu noc. Ale do té doby nic už nevymyslím. Tak se vrhnu do víru života. Mám na to ještě celý večer a celou noc.

Když jsem uvažovala nad tím, jak to dnes v noci bude, netoužila jsem už po novém retro ve stejném duchu jako včera. Sára je zamilovaná a má hormony na ženské. Pro ni je to lákavý sex. Já jsem ale udělala experiment a opakování už mě neláká. Chtělo by to opeřit.

V tom jsem dostala šílený nápad. Chtělo by to chlapa. Já jsem udělala experiment do lesbické lásky, tak proč by Sára nemohla udělat experiment na opačnou stranu? A když se jí to nebude líbit, no tak si to užiju já. Ale půjde to tak rychle zorganizovat?

Ještě, že mi Viktor dal telefon. Zkusím se ho zeptat, jaký má na večer program.

Vytočila jsem Viktorovo číslo. Moje číslo mu asi nic neřeklo, tak se ozval znuděným hlasem. Když jsem se ale ohlásila, tak trochu ožil.

„Ahoj Viktore. Jaký máš na dnešní večer program?“

„Chtěl jsem jít do hospody. Ale jestli máš něco atraktivnějšího, tak bych se nechal ukecat.“

Tak jsem mu sdělila, jaká je situace se Sárou a seznámila jsem ho se svým plánem na experiment.

„Takže trojka? No to už jsem dlouho nezažil. A ještě to tenkrát bylo naopak. Ale na tvoji režii si vsadím. Máš kde?“

„Naši jsou do zítřka pryč, takže mám bejvák. Ale pro Sáru to bude chtít hodně citlivý přístup. Před měsícem byla znásilněná a zatím se cítí spíš jako lesba.“

„No to vypadá jako napínavý příběh! Už se moc těším“

„A ještě jedna zajímavá informace. Obě očekáváme zítra mensky, takže zdraví jedinci mohou být připuštěni bez kondomu.“

Viktor se zasmál. „Minule to tak moc nevadilo a ty jsi sbírala čtyřlístky.“

„Jak budeš chtít. Ale mám už dost bohatou sbírku z minula. Tak hlavně přijď, já se jí pokusím ukecat.“ a poslala jsem mu adresu přes SMS.

Sára v kuchyni chystala večeři. Dala jsem jí totiž maso z mrazáku, seznámila ji s archivem koření a skladištěm těstovin. Večeře vypadala už být v pokročilém stadiu přípravy. Já jsem potají rozložila ve svém pokoji postel na dvojlůžko a dala nové povlečení.

„Bude dost pro tři?“ položila jsem nevtíravou otázku.

Sára znehybněla. „Kdo přijde?“

„Pamatuješ na ty kluky, co odjížděli, když ty jsi přijela na Ostroh?“

„Jo, pamatuju. Docela sympaťáci.“

„Tak jeden z nich se na nás přijde podívat. Nebude ti vadit, když nás bude v posteli víc?“

„No to mi asi bude vadit“ řekla Sára popuzeně. Mohla jsi to říct dřív a já mohla jet na Ostroh.

„Hele Sáro, víš, že já na holky nikdy nebyla. Ale udělala jsem s tebou experiment a poznala jsem, že i takhle to může být hezké. Proč bys ty nemohla udělat taky jeden experiment? Slibuju, že když se ti to nebude líbit, vezmu to na sebe. S Viktorem jsme si fakt rozuměli.“

„Když já mám pořád ten hnusný zážitek s tím máminým vošoustem.“ rozbřečela se Sára.

„Nebreč, uvidíš, že Viktor je prima kluk a slíbil mi, že na tobě nebude chtít nic, co by se ti nelíbilo. A ať se ti to nepřipálí, když už jsi si s tou večeří dala takovou práci. Víš co, jdi se vysprchovat. Já to na chvíli pohlídám za tebe.“

Sára se vrátila asi za půl hodiny, mírně nalíčená a méně nervózní. Tak jsem se ještě osprchovala já, ale stihla jsem to za patnáct minut. Pak jsem ještě vyvenčila Azora.

V sedm hodin se ozval zvonek. „Jdi prosím tě otevřít, Sáro, já se musím ještě učesat.“

Sára se rozklepala, ale otevřít šla. Viktor se na ní usmál a hned ve dveřích jí vrazil do ruky kytičku frézií. Druhou měl pro mě.

Na Sáře bylo vidět, že kytička ji potěšila. Trochu se uvolnila a pak nás pozvala ke stolu. Vykouznila hovězí na houbách se špagetami a moc se jí to povedlo.

Viktor všechno snědl a pochvaloval si kuchařku. „Až se budu ženit, tak bych chtěl dostat kuchařku, která takhle umí vařit.“

Viktor věděl, že taková pochvala musí každou ženu potěšit. A Sára pomalu tála. Nalila víno, které jsme spolu koupily a Viktor připil na zdraví krásných žen, a hlavně na skvělou kuchařku.

Pak začal vyprávět, co zažili na vodě a nenápadně vtáhnul do hovoru i Sáru, která vyprávěla, jak u nich slaví masopustní veselí. Víno jí stouplo do tváří a už na Viktora nekoukala s bázni. Nad třetí sklenkou už se začala usmívat a dala Viktorovi lehkou pusku za kytičku. Nebyla opilá, ale alkohol jí trochu vzal zábrany. Pak jsem navrhla, že bychom Viktorovi mohly předvést, jak se líbají holky. Sára na to přistoupila a docela jí to rozparádilo. Pak se jí Viktor zeptal, jestli by mu také dala pusku. Sára se zarazila, ale pak k němu přistoupila sedla si mu na klín a líbala ho.

„Když experiment, tak experiment. Ale Šárka mi slíbila, že na mě budeš hodný a když se mi to nebude líbit, tak přestaneš. Platí?“

Viktor si jí lehce přitáhl a políbil jí za ouško. Sára se zahihňala. „Tak už pojdte, jsem na to zvědavá.“

„Hele, ta postel nějak narostla“ podivila se, když vstoupila do mého pokoje. Sundala si džíny, ale spodní kalhotky a halenku si nechala. Pak se na posteli stočila do klubíčka. Viktor i já jsme rovněž odložili vrchní oděv. Viktor zůstal v nátělníku a trenkách a já si nechala halenku a kalhotky stejně jako Sára. Jediný rozdíl byl, že Sára měla podprsenku, kdežto já ne.

Když Viktor viděl Sáru stočenou do klubíčka, lehce jí vyhrnul halenku a začal jí líbat na boku. Sára se zahihňala „To lechtá“

Tak jí Viktor políbil na ouško, odhrnul jí vlasy a zlíbal jí celou šíji. Sára předla jako kočka. Já se k ní položila z druhé strany a rozepnula jsem jí halenku a podprsenku, která byla na zapínání vpředu. Viktor jí pak vyvlékl ruku z rukávu a sundal ramínko podprsenky. Líbal její ruku až po konečky prstů a po dlani zase zpět, až se dostal do podpaždí. Při každém polibku ji polaskal jazykem a Sára se pokaždé zachvěla. Nejdřív jen malinko, ale jak pokračoval, záchvěvy už procházely celým tělem. Když sklouzl na prsní bradavku a začal jí něžně sát, Sára se vypjala a lehce vyvrcholila.

Když pominulo poblouznění, sundala si halenku i podprsenku, lehla si na záda a řekla: „Experiment pokračuje“.

Usmála jsem se na Viktora, který už líbal Sáru na ústa. Rozehrál rty a potom jí jazykem polaskal její jazyk. To už jsem se z druhé strany přidala i já. Zakrátko jsme s Viktorem skončili každý na jedné prsní bradavce. Ale Sára najednou vychladla. Ztratila se atmosféra erotického vzrušení. Cítila jsem, že takhle to nepůjde. Sára se musí rozpálit sama. Ale jak to udělat?

„Chtěla bych vidět, jak to s Viktorem děláte“ zašeptala Sára. „Já se bojím, snad mě to uklidní.“

„Možná jí to uklidní“ pomyslela jsem si „ale těžko jí to vzruší, jestli je opravdu orientovaná jen na ženské. Ale co. Když nebude chtít, nutit jí nebudeme. Viktor se určitě těšil, že si něco užije a nechtěla jsem ho úplně zklamat.“

„Tak si Sáro ještě nalej víno a sedni si tady. Uvidíš, co to s tebou udělá. Nemá cenu, abys se do něčeho nutila.“

To, že v rohu seděla dívka netečně přihlížející, nám nemohlo přidat na náruživosti. Ale vzpomněli jsme si na hradní radovánky a brzy jsme se odvážali. Tak dlouho jsme to ale neprotahovali, takže jsme skončili za půl hodinky.

Sára seděla na židli a zádumčivě nás pozorovala. Když jsme se ale od sebe odtrhli a odpočívali, Sára vstala, shodila ze sebe všechno oblečení a skočila na mě. Začala mě prudce líbat, pak na mě nasedla obkročmo a třela se svým poštěvákem o můj Venušin pahorek. Přitom mi sála tu jednu, tu druhou prsní bradavku. Byla rozjetá jako Amazonka. Za chvíli vyvrcholila a volala na Viktora: „Teď mi ho tam zasuň!“ a vystrčila zadek.

Viktora naštěstí její řádění znovu vzrušilo. Přiskočil a opatrně si Sáru přitáhnul na svůj kolík.

„Mě to nebolííí“ zaječela Sára. „Pokračuj a pusť to do mě. Chci to.“

Bláznivě začala přirážet a Viktor se přizpůsobil. Pochopil, že se Sára chce co nejdříve udělat a chce, aby v tom jel s ní. Po výkonu se mnou mu to dalo dost soustředění. Dokázal ale, že vystříkl právě ve chvíli, kdy Sára pěla svoji árii nanebevzetí.

Sára sebou praštila na postel a prudce oddechovala.

„Já jsem to dokázala! Udělala jsem se s chlapem! Experiment se podařil. Jsem lesba, ale v téhle situaci to vyšlo.“

Když se uklidnila, obrátila se na Viktora „Díky kámo, potřebovala jsem si to dokázat. A hlavně: potřebovala jsem smazat tu děsnou vzpomínku. A tobě se to povedlo, líbilo se mi to s tebou. Ukaž mi ho, chci si s ním ještě hrát, dokud je tak mrňavý. Možná už nikdy nebudu stát o chlapa, ale dneska si to chci užít.“

Ale když se zase postavil, tak řekla: „Šárko, mám pro tebe dáreček! Zasloužíš si to, krásně jsi mě připravila.“

Všichni jsme se zasmáli a pohroužila jsem se opět do Viktorova náručí.

Ráno jsme se probudili a na prostěradle byla krev. Viktor se lekl, jestli některé z nás neublížil, ale já se zasmála:

„Říkala jsem ti, že v tomhle termínu máme dostat menstruaci. A už mě navštívila. Dneska si se mnou už hochu neužiješ.“

Sára se usmála a jen zakroutila hlavou. „Experiment je u konce. Jsi fajn kluk, ale dneska už mě asi nevzrušíš.“

Viktor nevypadal, že by mu to vadilo. „Včera jste mě vycucaly dost. Teď jedu domů odpočívat. Bylo to krásné. Šárko, až zase nebudou vaši doma, tak se ozvi.“ Dala jsem mu kamarádkou pusku a byl pryč. Já jsem šla vyvenčit Azora. Už dorážel, asi na něj bylo pozdě.

Když jsme se s Azorem vrátili, Sára už se také balila. Zvedla hlavu a zaševelila: „Šárko, vím, že jsi to udělala kvůli mně. Bylo to fajn, ale něco jsem pochopila. Experimentální víkend se vydařil, ale teď chápu, že pro tebe to bylo hezké, dokud to byl jen experiment. Teď už by se ti to nelíbilo a mě s nějakým klukem taky ne. Miluju tě, chci tě vídat, ale na sex si budu

hledat partnerku, která je stejně orientovaná, jako já. Ale zůstaneš moje milovaná sestra.“

„Tak ségra hodně štěstí. Nebudeš se zlobit, když tě nepůjdu vyprovodit? Nějak se mi těžko chodí a musím tady uklidit.“

Daly jsme si kamarádkou pusu a Sára odkvačila na metro.

6 Škola

Šouravým krokem jsem poklidila svůj pokoj, složila postel a dala prádlo do pračky. Pak jsem ještě načančala polštářky v obýváku a pustila se do vaření večeře. Nemůžu přece nechat rodiče o hladu.

Když naši přijeli, bylo sedm hodin a já právě dovařila. Naši to ocenili a vyprávěli, co na cestách zažili. Já jsem to ale moc neposlouchala a asi to na mě bylo vidět, protože brzy přestali.

„Tak to vyklop, co tě trápí?“ zeptal se táta.

„Tak se to nedá říct. Ale mám do zítřka udělat dost závažné rozhodnutí.“

„A copak? Snad se nám nechceš vdávat?“ ustaraně na mě pohlédla mamka.

Rozesmála jsem se. „To nehrozí, říkala jsem vám, že si dávám pozor. A velká láska mě taky ještě nepotkala. Mám tady ale nabídku, a jestli ji přijmu, tak se dost podstatně změní můj denní rozvrh.“

„Copak, snad jsi se nerozhodla dát se k armádě spásy?“ otázal se táta

„Právě, že jsem se zatím nerozhodla. Ale o armádu spásy se nejedná. Spíš o armádu policajtů.“

„Snad si něco neprovedla, nebo někdo něco udělal tobě?“ prohlíží si mě mamka.

„Udělal mi nabídku. Ale co budu vykládat, přečtěte si to sami.“

Zavedla jsem rodiče ke svému počítači a zobrazila mail od asistentky plukovníka Křemenáče.

„A ty o tom vážně uvažuješ?“ podivila se mamka.

„Nejdřív jsem to pokládala za úplnou blbost, když to naznačoval už ten vyšetřovatel v psinci. Když si ale přečtu, co se v té policejní akademii učí, tak by se mi to docela líbilo.“

„Neblázni, k čemu by ti to bylo?“

„Vám by se nelíbilo, kdyby ze mě byla policejní vyšetřovatelka nebo forenzní specialista v útvaru krizového managementu?“

Rodiče se po sobě podívali: „A tobě jo?“

Odpověděla jsem otázkou: „Řekni mi, mami, kdy ty jsi se dostala ke zpracování odborných posudků na stavby a jejich problémy?“

„No, na to nepustí žádného zelenáče. To jsem už měla patnáct let praxe.“

„A teď si představ, že já bych vyšetřovala tyhle problémy ještě při škole. Samozřejmě bych hned nedělala sama odborné posudky, ale objednávala bych je, zpracovávala, porovnávala. Víš, co by mi prošlo rukama informací od zkušených odborníků? A kdybych se v nich rychle orientovala, taky bych je rychle vstřebala. Pak bych takovou práci mohla dělat během několika málo let. A je fakt, že závazek k policii bych měla asi na deset let, z toho budu pět let studovat a až mi bude třicet, budu se moct rozhodnout, jestli u policie zůstanu, nebo se s těmi zkušenostmi stanu uznávanou odbornicí ve kterémkoli projektáku.“

„A nepředstavuješ si to moc růžově? Co když se k takové činnosti vůbec nedostaneš?“

„Každý svého osudu strůjcem. Musela bych se tlačit tam, kde to bude zajímavé. S Azorem by to nemělo být tak těžké. A kromě toho bych mohla v rámci studia získat základy sebeobranu, vysloužit si zbrojní pas a podobně. V souběžném pracovním poměru u policie bych si jednak vydělala nějakou korunu a docela by mě vzrušovaly zahraniční mise. Co mi dělá starosti, jestli se to dá zvládnout včetně výcviku psa. Ale když to nezvládnou, nemůže se mi nic jiného stát, než že mě vyhodí.“

„To si to maluješ. Když se upíšeš na deset let a nesplníš kvalifikační předpoklady, tak budeš pak třeba policajtům čistit boty“ varoval mě táta.

„Pořádně si zítra prostuduj všechny přílohy té zprávy a zítra večer se o tom ještě pobavíme. Hlavní je ale to, že to znamená obrovskou spoustu informací, které se budeš muset naučit a řadu souvisejících činností, které budeš muset zvládnout. Tak si rozmysli, jestli se to vůbec dá zvládnout a když, jestli si budeš umět odříct většinu zábavy a koníčky. Zítra se o tom ještě pobavíme a pak jim napíšeš.“

„Dobře, tak zítra.“

Podstatné bylo, že policejní akademie je v Praze. Přejíždění mezi městy by se nedalo zvládnout. Z Kamýku do Dejvic to je taky štreka, ale za hodinu se to dá, případně budu na akademii jezdit autem. Sedm hodin týdně na akademii není tak moc, ale se 40 hodinami týdně na fakultě to bude honička. Ještě, že většina přednášek není povinných. Ale vypustit nějaké přednášky úplně, to asi není dobrý nápad. Spíš jde o kolize termínů. Snad se to ale u kombinované formy studia na akademii dá nějak řešit.

Normální pracovní týden má 40 hodin. U funkce, kterou mi nabízejí, to ale neznamená hodiny v kanceláři. Jestli se do toho započítá studijní volno a hodiny strávené na cvičáku se psem, tak to je tak dvacet hodin týdně, které se budu muset věnovat pomoci při pátrání, nebo sbírání faktů pro forenzní posudky. Takže to dohromady dělá tak šedesát hodin týdně plus čas strávený dopravou. No, potěš pánbůh. To je dvanáct hodin denně v pracovních dnech. Nebo osm a půl, když započítám víkendy. A k tomu ještě čas na učení a zpracování výkresů protokolů ze cvičení na ČVUT.

Na druhé straně by to hodilo tak dvacet táců čistého měsíčně, takže na benzin a stravu to úplně stačí. S Azorem bychom mohli cvičit mezi profesionálními psovody, takže nepochybuji, že by dostal osvědčení nejvyšší třídy. Já bych se pocvičila v sebeobraně i střelbě, a některé kurzy akademie bych mohla splnit s vědomostmi z ČVUT.

„Do toho by šel jenom blázen“ napadlo mě. A já jsem blázen byla. Když jsem svoje propočty a plány předestřela rodičům, tak mi moje rozvahy potvrdili, ale nevěřili, že to zvládnou. A já se zabezčila. „A just, že to zvládnou“.

Nakonec se ukázalo, že jsem dostala ještě nějaké úlevy z účasti na seminářích ČVUT při zahraničních misích, a tak to bylo přece jen schůdné. Stejně to ale byla honička. Praktická cvičení na ČVUT byla povinná a jen neradi mi odpouštěli absence. Na místo randění jsem o víkendech vytvářela doma výkresy s různými metodami promítání, kreslením otočených a sklopených konstrukcí, řezů a výztuží. Ještě, že už se tohle nemusí kreslit tuší na rýsovacím prkně. S dobrým počítačem to jde rychleji.

Návrh a výpočty konstrukcí mě docela bavily a po přípravě, kterou jsem již dříve absolvovala s mamkou, to pro mě nebylo obtížné. Více mi daly zabrat různé materiály a jejich vlastnosti, postupy zpracování, lhůty zrání a podobně.

Ve studijním kruhu mě měli za suchara, protože jsem se málokdy účastnila společných návštěv hospod a vináren, i kolektivní sporty jsem většinou ostrouhala. Necháпали, že jakmile skončí cvičko, okamžitě prchám a nikdy neprobírám drby s kamarádkami. Některé přednášky vynechávali i ostatní, ale ze zcela jiných důvodů než já.

Ještě že u fakulty v Dejvicích vybudovali veliké parkoviště. Smíchovskými tunely to na Kamýk většinou trvalo míň než půl hodiny, a to byla doba, kterou jsem měla k dispozici mezi cvičeními na stavárně a na Akademii, nebo naopak. Veřejnou dopravou bych to nestihla ani za tu hodinu, se kterou jsem při svém rozhodování o studiu na Akademii počítala.

Na studijním oboru Kriminalistika a další forenzní disciplíny jsme byly jen čtyři ženské na šedesát chlapů, takže bylo z čeho vybírat. Někteří byli docela fajn, se čtyřmi jsem se seznámila i důvěrně, ale nebylo to nic natrvalo. Ty ostatní ženy už měly vysezené místečko v kanceláři a více méně stálé partnery. Všichni se divili, že já po takové práci a životě zatím netoužím. Mezi volitelnými předměty jsem proto vybírala spíše ty, které se vážou k práci v terénu, pilně jsem navštěvovala i kurs sebeobranu a získala zbrojní pas na krátkou zbraň.

Do Brýchor jsem jezdila s Azorem dvakrát týdně na dvě hodiny. Nejdříve jsme zdokonalovali pachové a obranářské práce s ohledem na přesnost a rychlost provedení. Azor by mě lehko uhнал, musela jsem mu dát vědět, kolik toho snesu, abychom na zkouškách nepůsobili dojmem nesehraného páru.

V oboru obrany se Azor nebál ničeho, když šlo o to ubránit moji osobu. Musela jsem ho naučit, že odvaha neznamena zbrklost. Když měl pronásledovaný předmět, kterým se bránil, učila jsem Azora opatrnosti. Uměl například fingovat útok tak, aby pronásledovaný promáchnul úder klackem nebo pálkou, a tak se vystavil Azorovu skutečnému útoku. I pokusu o chycení do sítě se dovedl vyhnout a zaútočit v momentě, kdy pronásledovaný sít nemohl použít.

Naučila jsem ho poznávat střelné zbraně. Věděl, že musí pronásledovanému znemožnit míření a snažit se ho pak kousnout tak, aby zbraň pustil. Když se to stalo, zbraň uchopil a přinesl mi ji.

Azor přesně sledoval, v jaké vzdálenosti od něj se nacházím a udržoval potřebnou vzdálenost i bez vodítka. Naší specialitou bylo, že povely jsem

Azorovi mohla dát hlasem nebo posunkem, hlavně když bylo nutné zachovat ticho. Posunek také někdy dokáže přesněji vyjádřit, co vlastně od psa chci.

Na cvičišti v Brýchorech jsme se potkávali s profesionálními policejními psovody. Nejdřív se usmívali nad Azorovým vzhledem, byl jediným křížencem, který tam cvičil. Brzy však zjistili, že Azor umí věci, které oni nebyli své psy schopni naučit. Nejdříve vyzvídali, jakými metodami jsem ho to naučila. Nedovedli pochopit, že na to žádnou zvláštní metodu nemám. Takový zvláštní vztah, jaký je mezi mnou a Azorem, se nikomu z nich nepodařilo navázat.

Když jsme nacvičili všechny finesy z oboru obrany a vyhledávání, učila jsem Azora vyhledávat podle pachu i výbušniny, zbraně nebo drogy. Odmítala jsem metodu, kdy ze psa udělají narkomana, aby vyhledával drogy z touhy si „prásknout“. Stačilo dát Azorovi čichnout toho, co měl hledat a on to našel. Azor nebyl ale vhodný pro obecné vyhledávání drog, protože vyhledal vždy jen to, čeho jsem mu dala čichnout.

Na výjezdech a misích jsme pracovali s Azorem jako ostatní psovodi, ale moje práce jako členky antikonfliktního týmu a studentky forenzních disciplín nespočívala jen v tom najít zavalené, zasypané nebo ukryté osoby, ale také o tom napsat zprávu, vyšetřovat příčiny a navrhnout opatření, aby se nic podobného už nestávalo. Jako pohledná dívčina jsem často slyšela i věci, které starším vyšetřovatelům nikdo nesvěřil, a proto jsem měla překvapivě dobré výsledky jako forenzní vyšetřovatelka. Splnil se mi také záměr spolupracovat se zkušenými specialisty – znalci.

Do bojových akcí jsme se na zahraničních misích nemíchali. Stávalo se ale, že při záchranných akcích se ve zříceninách skrývali záškodníci. Při střetu s nimi byla neocenitelná Azorova schopnost rozeznávat střelné zbraně. Psí kusy, které předváděl ve snaze znemožnit záškodníkovi míření, uváděly mé kolegy v úžas. Před dávkou ze samopalů se mu vždy podařilo skrýt se. Naše spolupráce často proběhla tak, že pes upoutal pozornost záškodníka takovou měrou, že se odkryl, a pak jsem ho mohla zneškodnit já. V jiných situacích se Azor k nepříteli připlížil nepozorovaně, kousnul ho do zápěstí a pistoli mu odebral.

Na svá milostná dobrodružství při zahraničních misích si ani moc nepamatuji. Byla to spíš náhodná krátká setkání se sympatickými muži,

někdy na dost zvláštních místech. V přírodě, v rozvalinách zříceného objektu, v úkrytu při náhle vzplanuvší přestřelce, na lůžku v opuštěném nevěstinci. Ty zvláštní podmínky mě vzrušovaly a nevadilo mi ani, když to celé skončilo během deseti minut.

V Praze na milostná dobrodružství většinou nebyl čas a ani vhodné prostředí. Bydlela jsem stále u rodičů a tam jsem si milence vodila jen výjimečně. Tak jednou do roka jsem vyrazila na víkend za Věrou, někdy jsem jen tak ze sportu provedla návštěvníky hradu, v sobotu večer jsme zašly do hospody. Dědečkova Felda věrně sloužila mě i Azorovi, nikam jsem bez něj nejezdila.

Se Sárrou jsem se viděla jen párkrát v menze, později už jsme si jen občas telefonovali. Peníze mi po malých částkách vracela přímo na účet. S kolegy ze svého studijního kruhu chodila občas do hospody, ale jinak se s nimi moc nestýkala. Svěřila se mi, že si našla na koleji kamarádku stejného založení a brzo se jí podařilo přestěhovat se k ní na pokoj. V Praze dokončila bakalářská studia a pak pokračovala na VUT Brno. Od té doby se mi už neozvala.

Bakalářská studia na ČVUT i na Policejní akademii jsem úspěšně dokončila s nadprůměrným prospěchem, takže jsem získala doporučení pro pokračování studia v magisterském studijním programu na obou školách. Na ČVUT jsem tak získala titul inženýra, dokončením programu Policejní management a kriminalistika jsem splnila formální předpoklady pro samostatné vedení policejního pátrání.

7 Kancelář

„Gratuluji vám také k získání titulu Ing. Je to u nás sice trochu nad plán, ale získané vědomosti se vám určitě hodí i tady“ přivítal mě po poslední složené státní zkoušce na Policejní akademii můj vedoucí, major Langmajer. „Zároveň vám sděluji, že vám, vzhledem k vynikajícím studijním výsledkům, byla udělena hodnost nadporučíka, kterou obdržíte na slavnostním nástupu příští týden. Přeřazuji vás do funkce samostatného vyšetřovatele s odpovídajícím platem. A teď mi řekněte, jaká je vaše představa o dalším působení u policie.“

„Ráda bych pracovala v terénu. Nechci, aby se ze mě stala kancelářská myš, nebo dokonce krysa. Netoužím po získání funkce vedoucí oddělení

nebo jiného útvaru. Vyhovují mi pátrací a forenzní mise, ale ty jsou jen občas a jako horká rezerva bych se asi nevyplatila. Ale víte, že i v našem státě jsou lidé nebo skupiny zabývající se nezákonnou činností, kterou není jednoduché vypátrat. Jednorázové akce, které následují po objevení nějakého konkrétního podvodu nebo i jiného zločinu většinou nevedou k odhalení a vymýcení kořenových příčin.“

„A co byste s tím jiného chtěla dělat?“

„Napadlo mě, že ucelené informace o takových lidech nebo skupinách by mohl získat člověk, který má práci, při níž není podezřelý, že chodí z místa na místo a vyzvídá možné i nemožné informace o lidech i jejich majetku.“

„Takový agent by ale byl brzy podezřelý a lidé by mu nic neříkali, nebo, a to by bylo horší, by se ho rychle zbavili.“

„Možná ne, kdyby měl vhodné krycí zaměstnání. Nevěřil byste, na co všechno se vás vyptá realitní agent, když pase po nemovitosti, jejíž prodej a koupi by mohl výhodně zprostředkovat. Zároveň takový realitní agent není podezřelý, když na nějaký čas zmizí, protože má rozlehlé pole působnosti. Takže by se dalo jezdit i na nějaké mise, kdyby bylo potřeba.“

„A máte někoho takového?“

„Mám. Sebe. Mám vzdělání, na které bez problémů dostanu živnostenský list pro zprostředkování prodeje realit a, kdybyste mi dovolili k tomu použít některé mé zprávy z forenzního vyšetřování, nebyl by ani problém obdržet autorizaci pro zpracování odhadů, projektů a znaleckých posudků staveb.“

„Takže byste chtěla chodit po kraji a zjišťovat, co je kde ke koupi, a přitom nenápadně zjišťovat i informace o vlastnících a třeba i jak k tomu majetku přišli. Abyste ale nebyla podezřelá, musela byste vyvíjet i reálnou činnost v koupi a prodeji nemovitostí.“

„Asi bych do toho šla s někým, kdo by ty kšefty zůřadoval. Snad bychom si vydělali na jeho mzdu. Celá věc by oficiálně byla mimo policejní agendu. Já bych jenom podávala hlášení, kdybych narazila na podezřelou informaci. Mimo to bych jezdila po vyšetřovacích misích, jako dosud. Potřebovala bych jen povolení zaměstnavatele k vedlejší pracovní činnosti. Tu kancelář by samozřejmě založil někdo jiný, já bych byla jen zaměstnancem.“

„Je to zajímavá myšlenka. Tímhle způsobem by se opravdu dala získat spousta informací, zejména o majetkové trestné činnosti, ale možná i o nečistých praktikách konkurenčního boje. Vás bychom mohli vést z důvodu utajení jako agenta se speciálními úkoly, třeba sledování účinnosti opatření k zajištění plynulosti dopravy nebo posuzování bezpečnosti staveb určených k obývání nebo něco podobného. Takové posudky byste snad zvládla občas vyrobit. Vaše schopnost najednou vystudovat dvě vysoké školy tak odlišného zaměření svědčí o vaší velké výkonnosti i flexibilitě.“

Kupodivu, myšlenka se hlavnímu koordinátorovi antikonfliktního týmu zalíbila. Povolení k vedlejší pracovní činnosti jsem dostala a autorizaci jsem získala s pomocí zaměstnavatele jako potřebný nástroj pro moji práci u policie. Autorizační komise uznala předložené forenzní posudky, které jsem zpracovala, jako dostatečný důkaz mojí praxe i odborné způsobilosti.

Za vhodnou oblast pro moji činnost byl zvolen jihovýchod středočeského kraje. Nechtěla jsem vstoupit do služeb nějaké existující kanceláře, protože jsem se bála, že by mě omezovali a strkali nos do mých věcí. Přemýšlela jsem, kde by měla sídlit moje realitní kancelář. Asi by bylo lepší, kdybychom nebyli zrovna ve středu pozornosti. Na druhé straně sídlo společnosti by nemělo být na úplném vystrkově, to nebudí důvěru klientů. A ty klienty my budeme v každém případě potřebovat. Jestli někoho oslovím, neměla by ho odradit nevhodná poloha naší kanceláře, která by signalizovala chudobu. V každém případě by měla kancelář mít alespoň malou výkladní skříň, nebo alespoň vitrínu.

Projížděla jsem Feldou ulice v Říčanech a hledala opuštěný krámeček, který by se hodil. Žádný jsem ale nenašla. Buď byl pro nás moc velký, nebo byl na místě, které se mi nelíbilo. Znáte to. Přijdete na místo, které se ničím podstatným neliší od stovky jiných, ale vy se tam cítíte dobře, nebo naopak, nejraději byste odtud rychle vypadli. Takže v Říčanech ne.

Menší vesnice jsem rovnou vyloučila. Můj zrak padl na prázdnou výlohu malého krámků na náměstí v Klášternicích. Cedula na dveřích nabízela tento prostor k pronajmutí. Prostředí na náměstí mi připadalo přátelské.

Majitel domku byl docela sympatický a prostor mi ochotně ukázal. Jednalo se o krámeček, který bude vhodný pro jednání, jednu menší místnost s oknem do dvora, tak akorát pro pracovnu dvou lidí, a záchod s menším umyvadlem. Když jsem zjistila, že v zadní místnosti je poklop pro přístup na

půdu, dohodla jsem, že si na půdě smíme nechat pár věcí, které by nám v pracovně nebo krámku překážely. Dáme si tam rozkládací schody.

Nájem byl sice dost vysoký, ale dohodli jsme se rychle. Dalo se to uhradit i z mého platu, než bude nějaký zisk. Kromě toho jsem si našetřila v době studií z mého platu pár set tisíc do začátku.

Potřebovala jsem někoho, komu bych mohla věřit a zároveň aby uměl jednat s lidmi a byl schopen zúřadovat činnost malé realitní kanceláře. Napadla mě vhodná osoba, a protože byla neděle, vytočila jsem rovnou telefonní číslo mobilu.

„Ahoj Věro, už si prodala ten hrad?“

„Jé, ahoj Šárko, žiješ ještě, od minulých prázdnin jsi nedala nic vědět. Jak si dopadla ve škole?“

„Můžeš mi říkat paní inženýrko.“

„No tak to gratuluju. A kde budeš pracovat?“

„Chtěla bych se udělat pro sebe, ale sháním parťáka. Neměla bys zájem?“

„Nedělej si srandu. Chceš konkurovat Pražskému projektovému ústavu, nebo jak si to představuješ?“

„Uvažovala jsem o založení realitní kanceláře.“

„Prosím tě, těch už je. Nemáš něco originálnějšího?“

„Já ti to někdy vysvětlím. Ale s tou nabídkou jsem to myslela vážně. Nebo už si zakotvila doživotně na hradě?“

„Nějak nevím, kam bych šla. Mám to tady ráda, ale pomalu tady obrůstám hloží a připadám si osamocená.“

„A kolik chlapů tam v průměru obšťastníš měsíčně.“

„No v průměru tak nula celá nula dva. Nemám tady nikoho jako ty. Já ty chlapy tak balit neumím.“

„Jenže mě připadá, že už bys měla léta, abys si pořídila nějakého sviště. Takové chlapy já dosud nebalím. A je pravda, že někoho, kdo by chtěl dělat hradního pána bez hradu, těžko najdeš.“

„Tak mi porad.“

„Kolik tam máš průvodkyň?“

„Jsou tady dvě studentky. Ale taková sranda jako s tebou tu není.“

„Takže volná postýlka na přespání tam není. A co ty, máš ještě tu širokou postel? Přijela bych večer.“

„Na jednu noc se vejde, stejně ji asi skoro celou prokecáme, jak tě znám.“

„Tak kup něco k večeři, do hospody nepůjdeme. Přijedu tak na pátou. Ale klíček k brance už nemám, tak mi budeš muset otevřít.“

V neděli odpoledne jsem nastartovala Feldu a rozjela se na Český Ostroh. Věra rozdělala v salonku oheň a vyprávěly jsme si, co jsme za minulé léta prožily. Teda, jako obvykle jsem víc vyprávěla já. Hlavně o studiu na technice, cvičení Azora a milostných dobrodružstvích. O tom, že jsem také vystudovala policejní akademii a nosím na rameni tři hvězdy jsem se zatím nezmiňovala.

„A co jsi to teda říkala o té realitní kanceláři?“

„Opatřila jsem si autorizaci znalce pro posuzování staveb a taky živnostenský list pro zprostředkování prodeje a koupě realit. Na tyhle doklady by šlo založit realitní kancelář jako SRO. Možná bych přemluvila mamku, aby do toho šla alespoň pro forma s námi. Já jsem ale technik a potřebovala bych partáka, který umí jednat s lidmi a dovedl by to zúřadovat. Ty jsi přece maturovala na ekonomce, ne?“

„To jsem ti někdy řekla? Už ani nevím. Ale to už je deset let. Vzpomínky dost matné.“

Že mám tuhle informaci z tajného registru osobních dat, to jsem Věře samozřejmě neřekla.

„Určitě bys si to rychle osvěžila. Přišla bys ale mezi lidi. Tedy myslím ne jako průvodkyně, ale jako členka nějaké stálé komunity. A tam by snad bylo snazší založit si třeba normální rodinu.“

Věra se na chvíli odmlčela.

„Když jsi mi to řekla do telefonu, tak jsem to považovala za vtip. Ale jak se mi to rozleželo v hlavě, tak to pro mě zase tak špatně nevypadá. Znamenalo by to otočit úplně naruby to, jak žiju. Ale došlo mi, že je nejvyšší čas to udělat. Když budu ještě pár let váhat, tak už nebude cesty zpátky. Stane se ze mě protivná bába, jako Nosková. Takže o tvé nabídce vážně uvažuju. Ale udivuje mě, že ty, se svým vzděláním, se chceš zahrabat jako koupím-prodám-vyměním.“

„Mám k tomu i jiné důvody. Ale to je dost tajný projekt a kdybych ti to měla vysvětlit, tak mi nejdřív musíš slíbit, že zachováš mlčení. Ale nejen takový babský slib, že se to jenom šeptá, ale jako na vojně. Za porušení tajemství šibenice.“

Věra se zarazila. „Tak to už asi není žádná sranda. To abychom radši vlezly ke mně do ložnice. Tady by to mohl kdekdo slyšet. Na mě se můžeš spolehnout. Slibuji, že nikomu nic neřeknu.“

Zalezly jsme do postele a já jsem jí potichu všechno vysvětlila. Když jsem vyprávění uzavřela, tak Věra na mě koukala trochu v rozpacích.

„Takže ty jsi teď vlastně policajtko. A ta realitka, to by byla vlastně jen zástěrka.“

„Ne tak docela. Aby to nebylo podezřelé, musíme vyvíjet nějakou obchodní činnost. A ne jen tak, naoko. To by se brzo provalilo. Budeme se opravdu snažit být úspěšné. A když to vyjde, tak si přijdeš i na slušné peníze.“

Chvíli jsem nechala Věru přemýšlet.

„Jestli to odmítneš, budu muset hledat někoho jiného. A můžu ti říct, že teď vůbec nevím, koho bych oslovila. Těch minulých pět let jako bych prožila pod poklopem. Spolužáky ze školy bych na to asi nenalákala, nehledě k tomu, že žádný nemá ekonomické vzdělání. A svoje milence ani ty spolužáky neznám natolik dobře, abych jim svěřila takové tajemství.“

„A mě znáš tak dobře? Vždyť jsi tady strávila jen pár týdnů.“

„Pamatuješ, jak jsi mi řekla, že mě znáš jen pár týdnů, ale věříš mi? Tak já to cítím zrovna tak. Prostě jsi pro mě důvěryhodná osoba.“

„Nech mi čas na rozmyšlení do zítřka, je to fakt velký skok. Musím zvážit všechna pro i proti.“

Cítila jsem, že se moc nevyspíme. Věra musí zhodnotit svá aktiva a pasiva a já jsem napnutá, jak to dopadne. Pomyslela jsem si, že bych si dala pořádné číslo. Kdyby tady tak místo Věry ležel Viktor! Ponořila jsem se do dávných vzpomínek. V té představě jsem se přitiskla k polštáři, a přece jen jsem usnula.

Vzbudila jsem se záhy, ale Věra v posteli už nebyla. Seděla v kuchyňce, srkala kafe a hleděla do prázdna.

„Ani se tě nebudu ptát, jak jsi se vyspala“ povídám jí. „Ještě hodnotíš, nebo už děláš součet?“

„Dělám součet. Nemůžu to tady opustit uprostřed sezóny. Když teď podám výpověď, měli by mě pustit koncem září. Myslím ale, že by bylo solidní, kdybych tady vydržela do konce sezóny, to je do konce října. Nepospícháš na to?“

„Dřív stejně nezahájíme, ale byla bych ráda, kdybys mohla věnovat pondělky a úterky přípravám. Musíme založit SRO, zařídit kancelář, nechat natisknout nějaké prospekty a vizitky a upravit výlohu. Napadlo mě taky, že bychom mohli nabídnout nějaké cestovní kanceláři zprostředkování zájezdů za malou provizi. Moc peněz z toho sice nebude, ale kráček by tím oživil a než budeme mít klienty, naplnily bychom výlohu prospekty cestovní kanceláře.“

„A kolik mi budeš platit?“

„Budeš přece mít podíl na SRO, asi třetinový. Takže třetina zisku bude tvoje. Než se rozjedeme, tak ti budu dávat dvacet pět tisíc hrubého měsíčně. Stačí ti to?“

„Snad jo. Tady taky víc nemám. Musela bych si pronajmout nějaký malý byt. Ale snad v Klášternicích nebudou moc vysoké nájem.“

„Já myslím, že bych taky nechtěla denně dojíždět z Prahy. Tak se podíváme po nějakém bytě 2+1. Co říkáš?“

„Tak jo, já do toho jdu. Můžeš se mnou počítat. Zítra zajdu na centrálu hradů a zámků a vyřídím to.“

V pondělí večer se Věra ozvala telefonem.

„Tak je to vyřízeno, od prvního listopadu jsem volná. Ale můžu ti říct, že jsem moc ráda, že jsem se tak rozhodla. Představ si: dřívější majitelé Český Ostroh zrestitulovali. Já jsem o tom dohromady nic nevěděla. Jednání o předání se dlouho táhla, ale teď už je vše dohodnuto, od Nového roku si ten hrad převezmou. A nevím, jestli bych se s nimi dohodla. Asi kastelánku potřebovat nebudou, když tady budou bydlet sami. Tak řekni také tátovi, ať si koncem října odvezou ty automaty na vstupenky. Pronájem bude končit.“

Nastal čas, abych se se svými plány svěřila rodičům. Po večeři jsem jim zabavila ovladač televize a vysvětlila jsem jim současný stav věcí. Zabralo to dvě hodiny, protože oba se ptali na hodně souvisejících věcí.

„Tak ty mi nabízíš, abych tu tvoji zástěrku založila já?“ špičkovala mamka.

„Víš, že u nás se nic nedá utajit, a nebylo by vhodné, kdybych byla podílníkem na SRO. Za druhé máš přece jen mnohem víc zkušeností než já a tvůj názor na ocenění staveb a pozemků bude cenný. A zatřetí, jsi moje mamka a já pořád potřebuji tvoji podporu, i když jsem možná mezi ambiciózní mládeží trochu výjimka.“

Máma mě obejmula a měla slzy na krajíčku.

„Tak dobře, dohodnu svoji účast se svým zaměstnavatelem. Takových je tam víc, tak snad nebudou potíže.“

„Já bych navrhol,“ vložil se do diskuse táta, „abyste si do předmětu činnosti dali kromě zprostředkovatelské činnosti i stavební a expertní činnost. Nemovitosti jdou nahoru a kdyby se naskytl nějaký objekt, který vypadá zchátrale, ale jde opravit, tak byste ho mohli koupit, opravit a prodat za mnohem vyšší cenu. Zrovna tak když koupíte velký pozemek a necháte ho zasítovat, lze ho prodat za mnohonásobně vyšší cenu. Mamka sice žádné takové podnikání zatím neprovozuje, ale už jich pár viděla. Obě můžete a umíte projektovat, tak možná to někdy vyjde.“

„Nějaké peníze jsme si našetřili, tak bychom je do nějaké rozumné nemovitosti mohli investovat“ nabídla mamka. „Mám u stavebních firem dost známostí, tak by se to třeba dalo taky využít.“

Následující neděli odpoledne přijela Věra do Prahy, aby se seznámila s mými rodiči. Padli si do oka a rovnou si plácli. Založení SRO si vzala na starost mamka. Pojmenovala ji ROSAVA. Napadlo ji to jako zkratka Rodiče Šárky a Věra. Táta nám založil a nakonfiguroval internetovou stránku. Věra si vzala na starost vybavení kanceláře a já jsem se poptávala, která cestovní kancelář by chtěla mít v Klášternicích zastoupení. Samozřejmě jsem vystupovala jako zaměstnankyně ROSAVA, ne jako policistka.

Když jsem v cestovních kancelářích nabídla, že bychom koupí zájezdu zprostředkovali za jedno procento ceny, mohla jsem si vybrat. Vybírala jsem tedy podle svého názoru na cestovku a její služby. Rychle jsme se pak dohodli. Vyfasovala jsem několik výtisků katalogů i prospekty cestovky, které určitě upoutají kolemjdoucí na výlohu naší společnosti. S Věrou jsme pak navrhli uspořádání výkladní skříně, které mamka schválila.

V té době jsem byla vyslána na zahraniční misi. Potěšilo mě, že jsme našli několik zasypaných lidí i živých domácích zvířat a Azor vystopoval a zadržel několik výtečníků, kteří chtěli využít zmatku a ukrást co se dalo. Forenzní zprávu jsem tentokrát nedělala, zjevnou příčinou byl výbuch nálože v suterénu budovy. Nicméně zprávu o zadržení zlodějů a jejich prohřešcích jsem pro místní policii sestavila. Služeb Azora si vysoce cenili, protože když zloději zjistili, že nám neuniknou, brzy toho nechali a na místě katastrofy byl alespoň pořádek.

I po návratu jsme museli s Azorem často vyjíždět, třeba jen na jeden den, takže jsem se musela věnovat víc svojí práci a většina drobného zařizování zbyla na Věru. V září a říjnu nechala předělat elektrickou instalaci, nechala přidělat rozkládací schody na půdu a opatřila do krámku i do kanceláře pěkný nábytek. Dali jsme tam i rozkládací gauč, kdyby tam někdo musel přespat. Okna i dveře do dvora vybavila mřížemi ukotvenými skrz stěnu. Nechali jsme také vyměnit vstupní dveře. Nové byly zapojené na zabezpečovací zařízení a měly neprůstřelné sklo.

Protože jsme očekávaly, že svojí nabídkou budeme provokovat, dohodla jsem dokonalý policejní monitorovací systém s mnoha kamerami, záznamovým a zabezpečovacím zařízením a rychlým internetovým připojením. Mohli jsme se na něj napojit na dálku třeba i mobilem. Systém navíc dovozoval porovnáním s policejní databází identifikovat podle vzhledu, chůze i řeči návštěvníky, kteří měli nějaký záznam v policejní databázi. Otisky prstů jsme mohly sejmout ze skleněných ploch pultu v našem krámku. Centrálu monitoru jsme umístily v pracovně, vypadala jako docela obyčejný počítač.

Abychom učinily za dost předpisům, daly jsme na dveře nálepku, že objekt je sledován kamerovým systémem a nad dveře do kanceláře jsme umístily nápadnou kameru, kterou jsem koupila za pár stovek v OBI. Policejní systém byl ovšem zraku návštěvníka skryt.

Věra měla za úkol orientovat se v katalogu cestovní kanceláře a naučit se i základní informace o cestovní kanceláři samé. „Máš to skoro jako když provázíš na hradě“ dělala jsem si z ní legraci.

O posledním víkendu v říjnu mamka s Věrou upravily výlohu a mohly jsme začít.

I když jsem měla v nové kanceláři pěkné pracovní místo, nepočítala jsem s tím, že tam budu moc dlouho vysedávat. Také Věra se přes den měla zdržovat spíš v krámku. V listopadu moc lidí kolem krámku neprocházelo, ale prospekty cestovní kanceláře přesto pár chodců přilákaly. Věra měla příjemné vystupování, a tak si s ní lidé většinou rádi povídali. Už v prvním týdnu prodala několik zimních zájezdů.

Já jsem si dala za úkol postupně obcházet místní úřady a zjišťovat, jestli neuvolní k prodeji nějaké obecní nemovitosti nebo pozemky. Vymyslela jsem si pohádku, že plánuji svatbu a že bychom chtěli najít nebo postavit nějaký rodinný domek, případně se informovat o firmě, která takovou výstavbu v obci plánuje.

Ukázalo se, že na většině úřadů mladé ženě informace docela rádi poskytnou, někdy i dávali tip, kdo by mohl domek nebo pozemek prodat. Občas jsem se někde zastavila, poptala se, zda by prodali a za jakou cenu, někde mi i ukázali, jak domek uvnitř vypadá. Dělal jsem si poznámky, ale nabídku služeb naší realitní kanceláře roznášela až za několik dní do příslušných schránek najatá brigádnice – středoškolačka, každý týden jiná. Nabídka obsahovala naši internetovou adresu a přehled služeb, které nabízíme za nízkou provizi.

Ukázalo se, že naše kancelář je na docela příhodném místě. V okolí Klášternic se nalézají mnoho chat, většinou postavených ještě v době, kdy Klášternice byly strašně daleko za Prahou. Teď, když se Praha rozrůstala, a dálnice zkrátila dopravu k okraji města na pár minut, se z Klášternic stávalo satelitní městečko. Z dřívějších rekreačních zahrádek se stávaly lukrativní stavební parcely s cenou, která mohla podstatně zvýšit životní úroveň stávajících majitelů chat, když parcelu výhodně prodají. Kromě toho, naše poměrně nízké poplatky přilákaly i řadu zájemců z jiných oblastí Posázaví, Jílového i Benešovska. Naše letáčky nezůstaly bez odezvy.

Protože většina zájemců o parcely nebo chaty je z Prahy, pronajali jsme si část inzertní skříně v pražské Lucerně. Nabídky, které jsme vyvěsili v našem výkladu jsme ve zkrácené formě vyvěšovali i v pasáži Lucerna s odkazem na naši internetovou stránku. Zájemci o koupi se brzy ozvali. První uskutečněnou transakcí jsme oslavili s mými rodiči v našem bytě v Praze.

Věrna své funkci policejního vyšetřovatele jsem měla v hledáčku i honosné nemovitosti, které často neodpovídaly přiznaným příjmům jejich

majitelů. Lidé, kteří se odhodlali nabídnout něco k prodeji, často sbírali neověřené informace o těch, kterým se od pohledu dařilo lépe. Když jsem se s nimi dávala do řeči, nebylo tak těžké tyto informace vyslechnout. Porovnáním různých zdrojů jsem se snažila najít ty informace, které by mohly být pravdivé. Předávala jsem je pak na Úřad pro dohledávání majetku z trestné činnosti. Často se stávalo, že takto byly objeveny nové souvislosti, díky kterým se kolegové dostali na stopu nezákonné, někdy i zločinné činnosti.

Snažila jsem se navázat s kolegy z úřadu bližší pracovní vztah. Občas mě požádali o vyhledání dalších informací, a tak se na základě tohoto spojení znatelně zvyšovala účinnost pátrání. Hospodářská kriminálka slavila úspěchy.

8 Hydra

Koncem března se dostavil důsledek otevření nového podnikání v Klášternicích. V době, kdy už se Věra chystala náš krámk zavřít, vešel do krámků hřmotný chlap, který se sháněl po vedoucím. Věra odpověděla, že tam není. Na to chlap odpověděl, aby se vedoucí dostavil zítra večer, že s ním potřebuje něco nutného projednat.

Identitu návštěvníka jsme s kolegy snadno zjistili. Požádala jsem kolegu z našeho oddělení, aby nám v civilu sehrál roli vedoucího. Samozřejmě se jednalo o výpalné, které ale „pan vedoucí“ striktně odmítl platit. Od toho dne jsem se zdržovala v naší kanceláři i s Azorem, protože jsem očekávala, že si to „návštěvníci“ nenechají líbit. Za tři dny se dostavili do prodejny dva lamželezové, kteří začali ničit náš nábytek. Věra stiskla poplašné tlačítko, kterým mi dala signál, že je čas zakročit.

Vyšla jsem do krámků a vypustila jsem na ně Azora, který jednoho lamželeza zneškodnil tím, že mu prokousl obě zápěstí a druhého porazil, roztrhl mu košili a cenil mu zuby do obličeje. „Tak vás tady vítám pánové. Přáli byste si zakoupit nějaký zájezd, nebo máte na prodej nějakou nemovitost?“

Pánům nebylo do řeči.

„Jestli ne, tak tady nechte všechny své nástroje,“ přitom jsem je prošacovala a vzala jim pistole, nože i boxery z kapes „a pozdravujte svoje šéfy, že se na ně upřímně těšíme.“

Pak jsem dala Azorovi pokyn, aby ležícího útočníka pustil. Ten vyskočil a chtěl se na mě vrhnout. Zneškodnila jsem ho kopem do obvyklého místa. Tentokrát jsem ale měla pořádné křusky. Pak jsem oba svíjející se hrdiny vystrčila ze dveří a stáhla rolety. Odnesla jsem zbraně do kanceláře a zavřela je do trezoru.

Věra seděla na gauči v kanceláři tiše jako pěna. Já jsem se vydýchala a pak jsem jí řekla:

„Věro, od nynějška budeš sice přes den normálně v krámku, ale venkovní dveře budou zavřené a zákazníci si budou zvonit. Když uvidíš, že přišel někdo podezřelý, schováš se do kanceláře a necháš jednat mě. Když to nebude žádný agresor, tak ho normálně obsloužím, s agresorem to vyřídím jinak. Ty dva, co nás přepadli, nechám sledovat, abychom se dozvěděli, kdo je poslal. Ten pokousaný půjde určitě do nemocnice, takže tam se na něj může agent přilepit. Očekávám, že nás navštíví místní policie, aby prošetřila udání, že v našem krámku pes pokousal zákazníky. Musíme si pro ně připravit perfektní video. Já se ráno půjdu poptat sousedů, kdo co viděl, jestli ty chlapy znají a co jsou jim ochotni dosvědčit.“

Uklidnily jsme se, srovnaly povalenou skříňku a rozsypané prospekty a vyšly z krámku ven. Naši návštěvníci už byli pryč. Došly jsme domů, navečeřely se a šly spát. Za celý večer jsme nepromluvily ani slovo.

Ráno svítilo sluníčko a svěží vítr jakoby odvál včerejší chmury. Cestou do kanceláře jsme mluvily o zákaznících a zájemcích o nabízené nemovitosti. Věra otevřela krámek a já jsem vyšla na obchůzku.

Nejprve jsem se zastavila u pana domácího. Vpustil mě hned dovnitř a jen polohlasně se zeptal: „Co se to tam prosím vás dělo? Nejdřív jsem slyšel nějaký hluk a pak za chvíli vyklopýtali z krámku ti dva chlapi. Jeden se držel za přirození a ten druhý měl křížem ruce, z nichž mu kapala krev. Co jste tam s nimi prosím vás udělali?“

„Znáte ty chlapy?“ ptám se.

„Myslím, že tady jsou dost známí. Ti, co měli ten krámek pronajatý před vámi, se kvůli nim asi odstěhovali. Dejte si na ně pozor. Ti se tak lehkou nevzdají.“

„My si pozor dáme, nebojte se. Kdyby tady chtěli něco rozbít, tak vás ujišťuju, že jsme pojištění i proti vandalismu a přepadení. Mám otázku.“

Jestli vás někdo bude žádat o svědectví, které jste teď řekl mě, budete svědčit?“

„Pánbůh chraň, nic jsem neviděl, ani neslyšel. Ještě pomáhat takovým darebákům. Od nich raději dál!“

Vedle našeho krámku byla z jedné strany cukrárna a z druhé strany prodejna oděvů. Navštívila jsem je také. Znali mě od vidění, i když jsem se venku moc neukazovala.

V cukrárně několik lidí snídalo. Když mě prodavač uviděl, nic neřekl, hned mě zavedl dozadu a zavřel dveře. „Tak vás včera navštívili ti pochopové, co? Ale zdálo se mi, že moc nepořídili. Holky, jste asi první, kdo se jim postavil, ale určitě vám to neodpustí. Bude vás škoda.“

„Naštěstí mám cvičeného psa a ten si s nimi poradil sám. Pak se sice na mě jeden chtěl vrhnout, ale udělala jsem mu šokové ošetření gonád. Myslím, že pak už nebyli moc akceschopní, že?“

„No teda, nešťastný šafářův dvoreček by proti nim vypadal jako pokladnice štěstí.“

„Myslím, že na nás budou žalovat, že je u nás napadl pes. Budou určitě shánět svědky.“

„Kdepak, já jsem nic neviděl a v krámku už taky nikdo nebyl. Měl jsem vlastně už zamčeno a byl jsem vzadu.“

Usmála jsem se na něj: „Nám by vaše svědectví neuškodilo, máme perfektní video. Ale dělejte, jak chcete.“

„Teda holky, vy jste na ně byly připravené! Ani se nedivím, dneska je to všude samá levota, poctivý podnikatel nakonec jen tře bídu s nouzí.“

„A můžete mi říct, jestli k vám chodili pro výpalné ti tíž chlapi? Nebo pokaždé někdo jiný?“

„Ten, co jste mu pomuchlala kulečník, sem chodil vždycky. Toho pokousaného jsem tady ještě neviděl.“

„Tak dík, někdy si k vám budeme muset zajít na dortík. Vypadá to tady moc hezky.“

„Jen přijďte, když nebude nával, tak pokecáme. Hezky se s vámi mluví.“

Vyvedl mě do prodejny a já se rozloučila. Jestlipak by se mnou takhle hezky mluvil, kdybych měla svoji tříhvězdičkovou uniformu? Asi těžko.

V prodejně oděvů nebyli zákazníci, ale jenom prodavačka, asi také zároveň majitelka nebo spolumajitelka obchodu. Když mě poznala, na tváři se jí rozlil úsměv. „Co jste to tam s těmi chlapy včera vyváděly. Na sex to moc nevypadalo. Vyřídily jste je natotata. Jeden byl vorvanej jak samice a ten druhý krvácel z obou rukou.“

„Asi si spletli adresu, jestli šli za holkama na sex. Nějak jsme se na to zrovna necítily.“

„Takoví pěkní kluci, a nebyli vám recht?“ smála se prodavačka. Pak ale zvažněla.

„Oni vám to nedarují. Asi vám ten krámeček rozsekají.“

„Máme tam kamery a jestli něco provedou, tak je to přijde draho.“

„Cha, myslíte, že ti zdejší policajti něco vypátrají? Akorát otravují s výsledkem a pak kde nic tu nic. Chtělo by to, aby se jim věnovali pořádný agenti.“

V tu chvíli jí ale zmrzl úsměv na rtech a vyvalila oči. Pak nasucho polkla. „Ale vy tak nevypadáte.“

„A vy byste mě tipovala na agentku?“

„Na mou duši ne. Ale vypadáte, že máte pro strach uděláno. Tak nevím.“

„Byla bych ráda, kdybyste se se svým nápadem nikomu nesvěřovala. Ale jestli policie chytí kořeny téhle masožravé rostliny, tak bude potřeba, aby lidi dosvědčili, co jim dělali. To ale nikdo neudělá, dokud hlavy té hydry sedí na krku. Že jo?“

„To máte pravdu. A vy hledáte hlavu?“

„Já jsem nic neřekla. Na hydru musí přijít Herkules. Připadám vám tak?“

Prodavačka se rozesmála. „To teda ne. Ale i ten Herkules to vlastně také dělal pro ženskou. Chercher la Femme“.

„Ale kdyby tu ženu prozradil, asi by mu jí zabili. Tak prosím vás, neříkejte nikomu to, co si myslíte. Mohlo by to té hydře pomoci vyklouznout.“

Prodavačka vážně pokývala hlavou. „Nejsem ukecaná bába a vím, jaká je cena tajemství. A nepotřebujete něco na sebe?“

„Zahalím se v závoj mlhy. Jen málo mě vidíte, jen málo a mě nespatříte.“

Se smíchem jsme se rozloučily.

Netrvalo dlouho a dostavil se nadpraporčík od místní policie.

„Včera večer ošetřovali v nemocnici muže vážně pokousaného psem. Uvedl, že ho pokousal pes ve vaší prodejně. Co mi k tomu můžete říct?“

„Že je to pravda. Poštvala jsem na něj psa, když nám začal rozbíjet nábytek v naší prodejně.“

„Můžete to nějak dokázat?“

„Máme video záznam z naší kamery. Můžeme vám ho ukázat. Pojdte prosím do naší kanceláře.“

Když policista viděl, jak se to seběhlo, podíval se na Azora s uznáním. „Takhle cvičeného psa bych chtěl mít. Vypadá, že má policejní výcvik. Ale i tak musím uznat, že triky, které na ně uplatnil, jsou dost rafinované a nevídané. Kdopak vám toho psa cvičil?“

„Já jsem si ho vycvičila sama. Totiž on se někdy věci učil i sám podle toho, jak to odkoukal u druhých psů. Poslušnost mi nedala skoro žádnou práci. Více času zabraly ty, jak vy říkáte, rafinované a nevídané triky.“

„To bych do toho čokla nikdy neřekl. Vždyť to ani není čistá rasa.“

Po chvíli dodal: „Ten váš kop byl také mistrovský. Tenhle film bych mohl prezentovat jako perfektní ukázkou likvidace napadení. Takže mi prosím předejte ty zabavené zbraně a my si na ty výtečníky posvítíme.“

To mě trochu zneklidnilo. „Asi vám připadá neobvyklé, že jsme to přepadení ani neohlásily, že?“

„To jo, ale asi byste to udělaly dnes?“

„Asi ano. Ale prosím vás, nezavírejte ty výtržníky. V současnosti je již sledují agenti, kteří mají za úkol vypátrat jejich zapojení do zločinecké struktury.“

Nadpraporčík se na mě podíval udiveným pohledem. Tak jsem se mu legitimovala. Okamžitě se postavil do pozoru a zasalutoval.

„Klidně se zase posaďte, my si nepotrpíme na formality. Chci s vámi spolupracovat, a to znamená spíš přátelský vztah než přísnou subordinaci. Uvařím vám kafe a budeme kout pikle.“

Nadpraporčík se trochu nervózně posadil. Kávu nám připravila Věra a my jsme klidně diskutovali.

„Víme, že v téhle krajině řádí česká mafie. Možná těch zločineckých struktur je i víc. Ptala jsem se prodavačů v sousedních krámcích. Všichni

musí platit výpalné, ale nikdo nemá odvalu se proti tomu postavit. To je samo o sobě dost zlé, ale my se domníváme, že výpalné není zdaleka všechno, čím tahle organizace získává prostředky. Naším cílem je dostat se k hlavám té hydry.“

Napila jsem se kávy a pak trochu ztišila hlas. „Nemusíte s vyšetřováním pospíchat. Volejte si k výsledku je, pak zase mě a tak dále. Na venek se mnou jedněte jako s civilní osobou. Bude jim to asi divné, že se nic neděje, ale nejistota zločinců je naším největším spojencem. Pokud se objeví právníci, naznačujte jim, že nás trest nemine, ale že se musí shromáždit více důkazů. To video, které jste viděl, vlastně vůbec nemusí existovat nebo se objeví později. Nakonec byste to měli uzavřít jako případ přiměřené sebeobrany s tím, že nás třeba chtěli okrást nebo znásilnit. Výsledek by v této fázi neměl směřovat k organizovanému zločinu.“

„Rozumím, nechcete je vyplašit. Nakonec postižené jste jenom vy, a pokud nevznesete obvinění, nebude se nic řešit a vyšetřování půjde do ztracena. Pochybuji, že by vás žaloval někdo z nich. Zprávu z nemocnice založíme s tím, že pes je očkovan proti vzteklině.“

„Jsem ráda, že si rozumíme. Prosím vás ale, o skutečném stavu věci informujte jen svého velitele s tím, že je to tajné. Řekněte mu moje jméno, aby věděl, s kým jedná, kdybych mu musela třebaš volat telefonem. Ostatním kolegům nic neříkejte. Víte, že šídlo v pytli neutajíš.“

Vyfotila jsem si ještě zabavené zbraně. Pak policista odešel a my jsme pokračovaly v normální činnosti. Věra prodala další dva zájezdy a pak se na nás telefonicky obrátil jeden zájemce o zprostředkování prodeje. Věra ho pozvala k návštěvě a já jsem dál seděla u obrázků kamer a sledovala cvrkot.

Odpoledne dorazili před náš krámeček dva pracovníci od komunikací s hledačkou kabelů. Odložili brašnu pod naší výlohou a pokračovali v chůzi. Zavolala jsem na Věru, aby šla do kanceláře, rychle jsem vyběhla a volám na ty podezřelé chlapy. Oni se ale dali na útěk. Azor je však lehce dostihl a jednoho z nich zadržel. Já jsem prosila chodce, aby se od brašny drželi co nejdál. Z vedlejších krámků vyběhli majitelé a ujišťovali je, že to vážně není žádná sranda.

Najednou to bouchlo. Nálož nebyla tak veliká, aby poškodila dům, ale vysklila nám výlohu a prospekty cestovní kanceláře se rozletěly do okolí.

Na náměstí vznikl zmatek. Já jsem vzala provaz se smyčkou a utíkala za Azorem, který stále držel v šachu jednoho z těch lumpů, co nálož položili. Navlékla jsem mu smyčku kolem krku a táhla jsem ho k našemu krámku. Byla to poněkud směšná scénka a někteří lidé se smáli. Někteří mě považovali za blázna a chtěli tomu ubohému muži pomoci. Azor je však od toho odradil.

„Jakmile to bouchlo, ozval se telefon.“ sdělila mi Věra. „Já jsem to zvedla. Než jsem se stačila ohlásit, tak se ze sluchátka ozval zkreslovaný mužský hlas: ‘To bylo poslední varování. Nehrajte si s námi.’ Pak hned zavěsil.“

Nahrávku jsem později poslala k rozklíčování. Ukázalo se, že je to dobře situovaný obyvatel Klášternic, na kterého už ale padlo několik podezření, tak že jeho hlas byl v našem registru.

Uvázala jsem chlapa, kterého chytil Azor, natěsno ke sloupku naší vysklené výlohy. Stál, ani se nehnul. K němu jsem připnula cedulku: „Muž, který položil nálož“. Lidé se začali srocovat. Někteří mu nadávali, jiní se smáli nebo házeli po něm potravinami třetí jakostní třídy.

Ozvala se siréna policejního auta, které přijelo k našemu krámku.

„Co je to tady za cirkus!“ zvolala praporčík, která vyskočila z auta. Na lidi, kteří se mezi tím shlukli kolem našeho krámku, volala „ustupte“ a spolu s mladým kolegou je rozpaženýma rukama zatlačovali dále od rozbité výlohy.

„A vy taky, nepřekážejte tady“ osopila se na mě praporčíce.

Chtěla jsem vejít do krámku, ale zahнала mě mezi dav přihlížejících nehledíc na mé protesty.

„Proč jste tady takhle uvázaný?“ položila rafinovanou otázku. „Prosím tě odvaž ho“ požádala pak svého kolegu.

„Tak kdo mi poví, co se tady vlastně stalo?“ obrátila se na dav čumilů.

Mezi tím její kolega odvázal chlapa, kterého jsem zadržela. Ten však nelenil a začal prchat. K pobavení davu zmizel za nejbližším rohem. Litovala jsem jen, že nemám kameru, abych natočila klip „nesprávný postup při vyšetřování terorismu“. Ale pak jsem si vzpomněla, že naše záznamové zařízení to určitě udělá líp.

Rozhodla jsem se neulehčovat té praporčíci situaci, když ke mně byla tak milá. Pokazila, co se dalo, tak ať si to dotáhne. Naštěstí náš identifikační

system zjistil identitu obou poslíčků přízně české mafie ještě když pokládali výbušninu.

Lidé se tlačili blíž k rozbité výloze, zatím co já jsem se nechala vytěsnit na okraj davu. Pak jsem vklouzla do krámků s oděvy.

„Tak se posaďte“ řekla prodavačka s kyselým úsměvem. „Takové trdlo aby člověk lucerničkou pohledal. Ale asi to hraje do vašich plánů. Jinak byste se tomu určitě postavila.“

„Máte fakt vynikající odhad.“ řekla jsem. „Budu si muset u vás přece jenom něco koupit.“

„Tak si něco vyberte, dneska už stejně nic neprodám, tenhle dav sem nenalákám.“

Podala jsem jí ruku. „Já jsem Šárka.“

Ruku neodmítla. „Já jsem Gisela.“

Hlavou mi bleskla záludná myšlenka: „A co kdybych ti naopak půjčila nějaký oděv já? Máme podobné postavy, moje uniforma by ti sekla.“

„Myslíš... ale to je přece trestný čin.“

„Já si to zodpovím. Nechci se tady ukazovat jako policajt. Potřebovala bych odvést tuhle krávu, abych se mohla podívat, jestli tam nezbyly nějaké stopy. Ona není schopná dělat nic jiného než křičet na lidi.“

Protáhla jsem se zadem do naší kanceláře a vytáhla svoji uniformu ze skříně. Gisela si ji navlékla. Docela jí sekla. Vzala si k ní tmavé sluneční brýle a blond paruku s vlasy do čela.

„Vezmi tenhle sešit a na prvním člověku z davu chtěj osobní doklady. Zapiš si jméno a číslo občanky a pak mu řekni, že si ho zavoláš ke svědecké výpovědi. A říkej to hodně nahlas. Uvidíš, co se bude dít.“

„Haha, to je dobrý. Dovedla bych si to tipnout.“

„Pak se těch policajtů zeptej, jaké už zajistili stopy. Když budou blbě čumět, tak se zeptej, kde mají toho pachatele, který tu byl přivázán. Pak je vyšli, aby se šli aspoň zeptat, jestli za tím rohem někdo neviděl, kam utíká.“

„Myslíš, že odejdou oba?“

„Jestli ne, tak toho druhého pošli ať najde a přinese tu hledačku kabelů, ale ať si vezme z auta rukavice kvůli otiskům prstů. Určitě mu to chvíli potrvá. Pak zalez k nám do krámků a sundej tu uniformu. Já ti tam přinesu

zadem tvoje hadry a půjdu aspoň setřít nálet té výbušniny a seberu, co zbylo z té tašky.

Plán vyšel bezvadně. Když se praporčíci vrátili, nikde nikdo. Tak vlezli do auta a podali hlášení veliteli. Ten už od nadpraporčíka, který se mnou jednal včera, věděl, která bije. Mezi tím jsem mu volala, ať hlídku odvolá s tím, že se to došetří ráno. Protože jsem už věděla, kdo ti výtečníci, kteří nám přinesli výbušninu, jsou, požádala jsem důstojníka na hotovosti, aby poslal zásahovou jednotku, aby se po nich podívali doma.

„A teď se na to tykání můžeme napít, Giselo.“ Vytáhla jsem koňak a ťukli jsme si i s Věrou. „Jsem ráda, že máme tak dobrou sousedku.“

„A ty jsi taky od policajtů?“ zeptala se Gisela Věry.

„Nejsem. Šárka mě vtáhla do tohoto dobrodružství a já nestačím koukat. Trochu to s ní prožívám, ale dost se bojím. Snad to přežiju. Bylo by mi ale dost líto, kdyby to odnesla Šárka nebo ten její čokl. Mám je oba ráda.“

Azor vnímal, že se o něm mluví, zvedl se ze země a koukal na Věru.

„Mě docela chytlo, že se tu něco děje.“ rozkládala Gisela. „Jsem ráda, že se na tom můžu taky trochu podílet. Ti gauneři konečně dostali to, o co už si dávno koledovali.“

Pak se trochu zasmušila. „Jinak tady chcípnul pes. Doba se změnila. Dneska už ke mně málo kdo zajde, lidi mají auta a koupit si šaty jedou do některého velkého obchodáku. Asi to budu muset zavřít a sehnat si nějaké jiné zaměstnání.“

Zásahová jednotka byla úspěšná. Oba fingované pracovníky komunikací zastihla doma. Byli podělaní až za ušima a doufali, že se schovají pod peřinou. Museli se ale spokojit s daleko tenčí dekou v cele vyšetřovací vazby.

Výbuch způsobil vysklení výlohy a mírné poškození rámu. Ráno už se před naší kanceláří nesrocoval dav, ale lidé přicházeli a odcházeli, kroutili hlavou.

„Já vám ten rám opravím“ přihlásil se místní zámečnick. „Máte tady třífázovou elektriku?“

Ta sice v krámku nebyla zavedená, ale měl ji pan domácí na dvorku. Zámečnick přivezl brusku a svářečku a za hodinku byl rám v pořádku. Jen

barva opravené části rámu byla trochu jiná než původně. Sklenář vzal míru na sklo a do oběda byla výloha zase jako nová. Pan domácí přinesl kbelík opravářské malty a zahladil šrámy na omítce. My jsme s Věrou naaranžovali prospekty cestovní kanceláře a inzeráty, a bylo vymalováno. Všechny, kteří nám pomohli, jsme pozvali navečer do hospody.

Ten výbuch k nám přilákal řadu zvědavců a prodali jsme další zájezdy. Dobré pověsti realitní kanceláře to ale moc neprospělo. Zato sledování chapadel hydry se rozjelo, aniž by sledovaní tušili, že se nad nimi stahují mraky. Proto pro ně zůstávalo hlavní otázkou, jak potrestat nás, kteří jsme odmítli platit výpalné. Tlačili na cestovku, aby nám zarazila prodávání zájezdů.

Vypovězení smlouvy na sebe nedalo dlouho čekat. Ztráta tohohle podnikání nás nemrzela, už jsme měli dost starostí s realitkou a jedno procento ceny zájezdu byl opravdu malý zisk. Tak jsme zase ty prospekty sundaly a do výlohy daly místo nich fotky těch, kteří nás poctili nečekanou návštěvou z přízně Hydry. Chtěla jsem mezi ně dát i fotku pána, který nám telefonoval s poslední výstrahou, ale pak jsem si uvědomila, že by to zbytečně vyplašilo místní chapadlo Hydry. Tak jsem tam dala jen symbolickou siluetu, aby si mysleli, že nevíme, o koho jde.

Večer jsme upevnily mříže na zadním vchodu a oknu, stáhly rolety a odešly i s Azorem do hospody. Bylo dosud málo hostů, tak jsme snadno našly volný stůl, k němuž si pak postupně přisedali ti, které jsme pozvaly. Hostinský měl nejdřív námitky proti psovi, ale když jsme mu řekli, že to je hlavní hrdina, který ty gangstery přemohl, tak přimhouřil oko.

Do hospody ale v pátek přicházeli i další lidé, kteří chtěli u piva prodebatovat včerejší události. Hospodou šel jeden hlas, že už nikomu žádné výpalné taky platit nebudou. A všichni nám připíjeli, že se konečně našel někdo, kdo se jim odvážil postavit. Ptali se nás, co si o tom myslíme.

„Já bych vám radila, abyste byli opatrní. Rozhodně se s nimi neperte. To byste viděli, jak dobře byli vyzbrojení. Každý měl boxera, dýku i pistoli. Kdybychom neměli tady Azora, byli by nám pěkně zatopili.“

Následoval přípitek na Azora.

„A kdo myslíte, že ty lumpy vede. Určitě jsou to ti přistěhovalci z východu, že jo“ mínil soused, který vedl nejstatečnější řeč.

„Myslím, že se mýlíte. Vsadila bych se, že ti lidé žijí mezi námi.“ přitom jsem jako by bezděčně zavádila pohledem o člověka, který nám telefonoval. Seděl u vedlejšího stolu a horlivě se účastnil debaty.

„Já, kdybych na někoho takového přišel, tak bych mu rozbil hubu, že by nevstal“ pokračoval ten statečný soused.

Věře se rozlil po tváři široký úsměv, když si představila toho subtilního staršího pána, jak se pere s nějakým gangsterem.

Všimla jsem si, že ten pán, co nám telefonoval, od doby, co jsem se na něj zadívala, přestal debatovat. Za chvíli zaplatil a odešel. Začínala jsem mít zlé tušení, které mi kolegové z odposlechů později potvrdili. Náš člověk tentokrát nevyhrožoval, ale komunikoval se svým nadřazeným v mafii. Výhodou bylo, že jsme objevili další spojení Hydry. Kolegové se na příslušné číslo napojili odposlechem. Mafiáni se sice bavili v náznacích, ale pravděpodobným výsledkem bylo trestné komando. Bossové Hydry si nemohli dovolit nechat bez trestu takový precedens.

„Věro, od zítřka máš nařízenou dovolenou“ pošeptala jsem jí, když jsem zprávu obdržela. „Pojedeš na ten týdenní zájezd na Slovensko, co jsme měli v portfoliu.“

Věra se vykulila „Co blbneš, ty tu chceš být sama?“

„Budu tady s Azorem. Cítím v zádech nepříjemnosti a obávám se, že bys mohla lehko přijít k úrazu. Já ráno zavolám do cestovky, že objednávám ten zájezd, který odjíždí večer do Slovenských kúpeľov. Ty se teď sbalíš a odjedeš hned ranním autobusem do Prahy. Já budu mít dost co dělat se sebou a nemohla bych tě chránit.“

Věra se celá rozklepala. „Já se o vás budu strašně bát. Nemůžeš taky prásknout do bot?“

„Ne, to nemůžu. Ale já už si s nimi poradím. Jestli něco rozjedou, tak na ně vtrhne zásahová jednotka a budou se divit.“

„No jo, ale co ty?“

„A já sa udělám malú veveričkú a uskočím tobě z dubu na jedličku“ zanotovala jsem známou píseň od Čechomorů.

„Jenom aby tu jedličku nepokáceli, než na ní skočíš“ hořekovala Věra. „Co já bych si bez tebe počala.“

„No co, najdeš si chlapa a uděláte si spoustu dětí. Už nebreč a jdi se sbalit.“

V sobotu dopoledne měla cestovka otevřeno. Zavolala jsem tam a chtěla koupit zájezd pro Věru. Chvilku trvalo, než jsem jim vysvětlila, že ten zájezd nikomu neprodávám, ale že ho chci pro sebe, respektive pro kolegyni. Pak mi ho bez dalšího prodali a sdělili mi místo a hodinu odjezdu.

„Dej si kufr do úschovny a projdi se ještě po Praze“ instruovala jsem Věru ráno. Ne abys seděla jako pecka celý den na nádraží. Zavezla jsem ji Feldou na zastávku a rozloučily jsme se. Pak jsem jela na velký nákup a v našem bytě naplnila lednici i mrazák. Část potravin jsem přenesla i do lednice v pracovně za krámkem.

Usoudili jsme, že v této situaci není hlavním cílem komanda někoho zavraždit, ale zdemolovat náš krámk. Když ale někdo přitom přijde o život, moc si to vyčítat nebudou. Leda až by jim to ztrojnásobilo tresty. Nikdo z nich ale nepočítal, že by ho skutečně policie dopadla. Pořád žili v domnění, že proti nim stojí dvě ženské s dobře vycvičeným psem, a ne celá policejní mašinerie. Jak se později ukázalo, v odhadu záměrů mafie jsem se pořádně mýlila.

Vzala jsem to na sebe a připravovala se ten vpád vetřelců přežít. V neděli jsem do rámu výlohy zavrtala skoby a pověsila na ně hustou, pevnou síť, na kterou jsem upevnila ty fotografie a inzeráty. Zadní kryt výlohy jsem otevřela, abych viděla, jak budou vetřelci překvapeni nataženou sítí, co mají v ruce a kolik jich je. Výhled zakrývaly jen fotografie, které byly na fóliích, takže zvenku byly neprůhledné, ale z málo osvětleného krámk byly částečně průhledné.

Za daných okolností by mohla policie do našeho krámk posadit několik mužů z přepadového oddílu. Potíž byla v tom, že nikdo nevěděl, jestli a případně kdy komando zaútočí. Delší přítomnost více mužů by se těžko utajila. Komando by jistě nezaútočilo, kdyby věděli, že tam je několik vojáků. Takže jsme museli vymyslet něco jiného. A nenašli jsme lepší řešení než umístit vojáky jako rekreanty v některém rekreačním objektu, kterých je v okolí Klášternic spousta.

Naštěstí jeden kolega z pražského přepadového oddílu měl chatu přímo za humny. Takže jako by měl dovolenou a pozval tam několik přátel.

V pondělí přijeli sice větší dodávkou, ale kdo by se tomu divil? Záběry našich kamer sledoval po internetu vždy jeden ze členů toho oddílu, který byl stále na stráž. Spočítali jsme, že když to bude potřeba, vojáci v našem krámku mohou být do patnácti minut.

Než jsem v pondělí otevřela krámek, připnula jsem si pod vestu pás se svojí parabelou – pistolí ráže 9. Nabila jsem ji tříštivými náboji, které prostřelí i neprůstřelnou vestu. Pod pult jsem si připravila těžká policejní pouta, několik roušek a lahvičku s éterem. Připravila jsem si pro všechny případy i plynovou masku. Bohužel jsem žádnou neměla pro Azora. K ruce jsem si vzala tablet, na který jsem si mohla zvolit kterýkoli ze záběrů kamer našeho systému. Nastavila jsem zatím automatiku na čidlo pohybu. Nepředpokládala jsem, že by trestné komando zorganizovali přes noc. Přesto jsem mříže vzadu nechávala zavřené.

Nečekala jsem, že by přišel někdo s nabídkou na prodej nemovitosti, nikdo se neohlásil. Ve výloze bylo napsáno, že jsme ukončili prodej zájezdů. Takže kromě vyslanců mafie jsem vlastně nikdo neměl přijít. Přesto se občas některý z přátel, kteří nám pomohli, přišel zeptat, jak se daří. Trochu se divili, že ani nesvítím, ale vysvětlila jsem jim, že je to tak bezpečnější. Podruhé už nikdo z nich nepřišel.

Kolem desáté hodiny zaznamenala kamera v průjezdu našeho domu, že se k nám zatoulal nějaký mladík, který si se zájmem prohlížel dvorek. Další kamera mi ukázala, jak velkou pozornost věnoval našim mřížím. Asi za deset minut zase odešel. Mříže na něj udělaly určitě dobrý dojem, nebyla to žádná atrapa. Takže jsem očekávala útok zepředu. Dveře byly dost pevné a vyrazit je by nebylo snadné. To by si museli přinést beranidlo. Nebo výbuchem. To by ale nemusela přežít stavba. Ale spíš jsem předpokládala, že návštěva přijde jako zákazník, v nejhorším případě výlohou.

Až do zavírací doby se nic nestalo. Vyšli jsme s Azorem ven, zamkla jsem a stáhla rolety. Byly na elektriku, dálkově ovládané po zadání pinu. Snad to bude dostatečná překážka.

Obešli jsme s Azorem několik bloků a já jsem se přesvědčila, že mě nikdo nesleduje. Protože jsem nepokládala svoji přítomnost v krámku za nutnou, odešla jsem do našeho bytu, uklohnla si něco k večeři a šla na kutě.

V úterý ráno jsme s Azorem posnídali rohlíky z mrazáku a granule a odešli do krámku. Normálně jsem otevřela a očekávala věci příští. Náhradní

ústupovou cestu jsem si zřídila stažením schodů na půdu, kudy bych v případě nouze mohla uniknout do druhé části domu. Celý den se ale nic nedělo.

Ve středu kolem desáté zazvonil nějaký neznámý muž, kterého jsme dosud neměli v databázi. Byl sám, v záběru kamer nikdo před prodejnou nebyl. Vpusťla jsem ho dovnitř, ale Azorovi jsem posunkem naznačila, aby dával pozor.

Bylo štěstí, že naše dveře měly dost rychlý zavírač, který za příchozím dveře zavřel. Chlap, který přiběhl po něm, už jen narazil nosem na zajištěné dveře.

V našem krámku byl před zadní stěnou pult rozdělený na dvě části průchodem do kanceláře. Já jsem seděla za delším pultem, kdežto Azor trávil většinu času za kratším pultem, kde byl ukryt zraku příchozích. Když se muž otočil ke mně, Azor byl na boku, spíš za jeho zády. Muž rychlým pohybem vytáhl z pouzdra pod bundou pistoli s tlumičem.

Pohyb však nebyl dost rychlý na Azora. Dříve než muž otočil pistoli ke mně, Azor mu pevným stiskem visel na zápěstí. Muž vykřikl a snažil se uchopit pistoli druhou rukou. To už mu ale mířila do očí moje parabola. Druhou rukou jsem sáhla pod pult, uchopila těžká pouta a praštila ho vši silou do spánku. Pak jsem sebrala jeho pistoli a těmi pouty mu spoutala ruce za zády.

Vytáhla jsem lahvičku s éterem a nalila ho na roušku, kterou jsem útočníkovi nasadila. Až se probere, asi mu nebude nejlíp.

Mezi tím ten druhý chlap rozbíjel silné sklo ve dveřích. Nakonec vytáhl pistoli a střelil do něj. Ukázalo se být neprůstřelné. Jeho snaha vyrazit sklo, dosáhnout na kliku a dveře znovu otevřít vyzněla naprázdno. Snažil se tedy dveře vylomit s rozběhem ramenem, avšak dveře zvítězily.

Bylo zajímavé, že náš identifikační systém neměl záznam ani u druhého chlapa. Za vzniklé situace jsem si vše mohla klidně najít na svém tabletu.

Ten druhý chlap přes dveře neviděl přesně, co se v tmavém krámku děje. Stoupla jsem si za dveře a když jsem viděla, že se znovu rozbíhá, aby dveře vylomil, stiskla jsem kliku. On se vrátil dovnitř a než vyrovnal balanc, dostal ránu do spánku, tentokrát pažbou pistole. I s ním jsem naložila stejně jako s jeho soudruhem, éter ho uspal na delší dobu.

Zavolala jsem kluky z přepadovky, aby si přišli pro zboží. „Přijďte ale nenápadně, ať tady nevyvoláte nějaký zmatek. Zboží je již připraveno k expedici v neškodném stavu. Než ale vystoupíte z dodávky, pozorně se rozhlédněte, jestli nepřichází někdo, kdo se jde přesvědčit, jak nás srovnali. Kdyby sem někdo další vlezl, tak bacha.“

Dala jsem jim ještě kód zámku dveří, kdyby se tam potřebovali dostat a já nebyla po ruce. Teď nezbývalo než čekat. Spící vrahouny jsem zatlačila za delší pult, a přiklopila jsem na ně skříňku, ve které jsme dříve skladovaly prospekty cestovní kanceláře.

Netrvalo dlouho a před krámkem zastavilo auto. Z něj vystoupili dva urostlí chlapi. Jak jsem si ověřila, byli v naší databázi registrováni jako známé firmy, už seděli za ozbrojené přepadení. Protože ale nikomu vážně neublížili, pustili je za dva roky. Teď dělali body gardy mafiánskému bossovi.

Jeden z příchozích zazvonil. Asi se jen přišel přesvědčit, že se ti dva neznámí s námi už vypořádali. Odklidili jsme se s Azorem do kanceláře a zavřeli dveře do pracovny. Pak jsem dálkovým ovládním otevřela dveře krámku.

Návštěvník otevřel a beze spěchu vstoupil. Předpokládal určitě, že vrahové splnili svůj úkol a dveře otevřeli dálkovým ovládním. Překvapilo ho, že v krámku nikoho neviděl. Vysvětlil si to asi tak, že se najatí vrahové nechtěli ukazovat, kdyby někdo do krámku nahlédl, a jsou v pracovně. Vstoupil i ten druhý chlap.

Asi jim bylo divné, že spojovací dveře jsou zavřené, ale pak si všimnuli štítku „BRANO zavírá samo“. Chvíli se rozhlíželi od vchodu, ale omráčených útočníků, kteří byli za pultem přiklopeni převrácenou skříňkou, si v první chvíli nevšimnuli. Byli zmateni, nikde se nic nehýbalo.

Stála jsem v pracovně přitisknutá ke zdi vedle dveří na straně kliky, kde mě kryl látkový závěs. Azorovi jsem ukázala, aby čekal na druhé straně dveří. Pozorovala jsem ty nové návštěvníky na obrazovce tabletu. Vidím, že mají na hlavě čepici přes uši, takže úder do spánku by asi nebyl účinný.

První návštěvník přešel krámkem, odjistil pistoli a prudce otevřel dveře do kanceláře. Ze svého místa tam ale nikoho neviděl. Stála jsem přitisknutá ke zdi, napětím jsem ani nedýchala, pistoli s tlumičem jsem držela ve výšce hlavy připravená stisknout spoušť, jakmile se chlap vsune do obrysu dveří.

Vtom se pohnula skříňka povalená na těch omráčených útočnicích. Chlap s pistolí uskočil a namířil pistoli na skříňku. Mezi tím zavírač zavřel dveře do pracovny.

Když se skříňka znovu pohnula, vypálil do ní body gard čtyři rány. Pak přiskočil a skříňku odklopil. Jeho kolega se položil na pult a mířil pistolí dolů. Jaké bylo jejich překvapení, když uviděli za pultem ležet dva spoutané útočníky. Výstřely je poranily, ale byli naživu. Byli ještě omámeni a nebyli schopni souvisle komunikovat.

Když body gardové nikoho nikde neviděli, usoudili, že jsme útočníky omámily a utekly. Jeden vyšel ven a hovořil s mužem, který zůstal v autě. Ten vyskočil ven a vřít se do krámku. Na tabletu jsem viděla, jak cloumá s našimi vrahy a nadává jim zplna hrdla. Vyhrožoval jim, že je nechá zaživa hnít ve vlastních sračkách, když ani neumí zlikvidovat dvě pitomé ženské. Na tabletu jsem si zjistila, že je to člověk, který byl v podezření, že organizoval několik vražd a majetkovou trestnou činnost jdoucí do stovek miliónů. Vždy se však z toho vykroutil. Zřejmě kápo místní mafie.

Kápo poslal jednoho ze svých ochránců, aby prohlédl pracovnu. Nemohla jsem si pomoci. Jakmile otevřel dveře a strčil do nich hlavu, udělala jsem mu druhou díru do ucha a strčila do něj, aby upadl zpátky do krámku. Druhý ochránce začal střílet, ale to už jsem byla zase za zdí. Dveře se zase zavřely.

Rychle jsem vystoupila po schůdcích na půdu a z tabletu zablokovala dveře z krámku na ulici. Daly se otevřít jen pomocí kódu, který jsem také dala kolegům z oddílu rychlého nasazení. Nad schody jsem umístila polštářek, který v té tmě vypadal jako hlava.

Kápo zjistil, že hrozí nebezpečí a snažil se odejít. Když zjistil, že to nejde, začal přímo běsnit. Ve vzteku začal bít spoutané chlapy a pak vytáhl pistoli a s pomocí svého druhého body garda je vtlačil do pracovny. Doufal, že na ně začnu střílet, tím se prozradím a ten druhý body gard mě sejme. Vykřikoval přitom, že se mu tohle nikdy nestalo. Vyjmenoval řadu úspěšných vražd, které pro něj udělali najatí vrahové, kteří byli o hodně šikovnější než tihle dva blbci.

Tyhle záběry jsme potřebovali. Tohle přiznání mu uvěří každý soud.

Spoutaní chlapi přepadli přes ležící mrtvolu a ani se nesnažili vstát. Šílený kápo řval na svého body garda, aby do kanceláře vpadl a zastřelil mě. Tomu se ale do jámy lvové moc nechtělo. Pak tam přece jen vpadl a když si všimnul hlavy nad schody, začal po ní střílet. Uměl to velmi dobře. Z polštářku se jen zaprášilo. Azor, který dosud stál za dveřmi, se na něj vrhnul zezadu.

V okamžiku, kdy Azor zaútočil, jsem sjela se schodů. Body gard ležel rozplácnutý na podlaze a chránil si hrdlo před Azorovými zuby. Ve druhé ruce ale stále držel pistoli, kterou se snažil otočit na psa. Než stačil pistoli pozvednout, měl moji parabelu mezi očima. Vzdal to.

V ten moment vtrhli do krámku kluci z jednotky rychlého nasazení. Kápo zůstal stát jako přimrazený a neměli s ním těžkou práci. Vzali si také na starost ty spoutané a zraněné útočníky, kteří nás původně měli zabít. Zavolali sanitu, aby je odvezla do nemocnice, ale to chvíli potrvá.

Hladila jsem Azora za ušima a prudce oddechovala. „Výborně kluci“ volala jsem na členy jednotky rychlého nasazení. „Přišli jste přesně.“

„Přijeli jsme už před chvílkou. Sledovali jsme přenos z kamer a nechtěli jsme toho šéfa rušit, když tak krásně zpíval. Vám nehrozilo bezprostřední nebezpečí a ty záběry se určitě výborně hodí pro žalobce. Vrazili jsme sem až když jsme viděli, že ten šéf vytahuje pistoli, aby zastřelil psa. Toho by nám bylo líto.“

„To jste hodní kluci. My se totiž s Azorem strašně milujeme. Ale vás miluju taky, jste báječní.“

Náhle se ozval ten, co na mě vytáhnul pistoli s tlumičem: „Któ ty, ty súka chrenóvaja“

Tak jsem mu hned odpověděla: „Daže vas něučili što k dame nado delikatno atnosiťsa? Svóloč bezgrámotnaja.“

„My ačutilis v nastojaščem ádě. Eta suka dijávol i eta sabaka jejo čort“ volal nezvaný host. „Něstretiš druguju takuju. Job tvaju mať.“

„Co to povídá?“ ptá se voják z útvaru rychlého nasazení.

„Že by vám ještě mohly narůst rohy. Prý je máte honem odvést z tohotohle pekla.“

„Teda chlapi, začínám se tady cítit nesvůj“ povídá jeden z vojáků. „Takhle je vykostit sama jen s tím psem!“

„Jo von je fakt dobrej.“ povídám s úsměvem. „Já tady ale kecám, a ještě jsem vám ani nenabídla kafe. Dáte si?“

„Ne, my už radši pojedeme.“

„Vsjevo vam charoševu, družja“ rozloučila jsem se s nezvanými hosty, když je vojáci doprovázeli do sanity. Ten druhý spoutaný si odplivl.

„Já vás obdivuji“ svěřil se velitel jednotky na odchodu. „Zametla jste s nimi skvěle. A jenom jedna mrtvola! Nejste žádný zabiják. Jak jsme to sledovali, s čistým svědomím jste mohla zastřelit všechny čtyři.“

Když všichni odešli, zamkla jsem a na dveře pověsila ceduli „Inventura“. Sedla jsem k počítači a psala zprávu pro šéfa. Ukořistěné zbraně jsem dala do trezoru.

S ničím jsem nehýbala a čekala jsem skupinu z interního oddělení policie, protože jsem zabila člověka. Ozval se zvonek a já se šla podívat, kdo to je. Za dveřmi stál major Langmajer.

Otevřela jsem a předpisově se ohlásila.

„Dejte si pohov. To vám po tom všem ještě zbývá síla na předpisové hlášení? Máte fakt nervy ze železa.“

„Proč ne, říkala jsem vám přece, že chci pracovat v terénu. A nepředstavovala jsem si, že se budu jenom chodit opalovat.“

Major si prohlíží mrtvolu. „Střelila jste ho jako prase na porážku.“

„Obávám se, že kdybych jen vteřinku váhala, udělal by něco podobného on mě. A i kdybych ho chtěla vyzvat na čestný souboj, obávám se, že jeho sekundant by pravidla nerespektoval.“

„I když máme záběry kamer, které to všechno dokumentují velmi jasně, musíme to formálně vyšetřit. Radši jsem na to přijel sám, aby to někdo náhodou nezapackal. Není mi jen jasné, proč jste ho nestřelila služební pistolí, ale ukořistěnou zbraní.“

„Jednak jsem se bála, že hluk výstřelu parabely by mohl přilákat nežádoucí pozornost. Za druhé jsem nechtěla tady udělat takový svinec. Bála jsem se, že by mohli přijít v neprůstřelných vestách a nabila jsem tříštivé náboje. To bychom tu hlavu seškrabávali po kouskách ze stěn.“

„Chápu, váš postup jinak naprosto schvaluji a nenašel jsem v něm žádnou chybu. Jestli bude vaše zpráva tak dobrá, jako byl váš postup, tak ji

jenom podepíšu a budu za ní stát.“

Major se na chvíli odmlčel. „Přemýšlela jste o tom, jak dál? Vaše inkognito je tímhle případem prolomeno. Jestli jste dosud byla novopečeným důstojníkem policie, kterého nikdo neznal, tak teď budete v podsvětí známá jako ta ženská, která dostala kápa. Asi nemůže být ani řeči o tom, že byste tady potichu pracovala jako agentka realitní kanceláře. Vy už nikdy nebudete pracovat potichu, protože i kdybyste odešla od policie, tak vám to nikdo neuvěří.“

„Já ale můžu setrvat v tomhle postavení, a tím tu mafii dále provokovat. Jestli moji slávu nebudete šířit mezi policisty, nebudou si mafiáni pořád jisti, jestli jsem jen tvrdohlavá ženská, nebo jestli jsem tohle všechno spískala cílevědomě jako tykadlo policie. Vezměte tu slávu na sebe. Můžete přece rozhlásit, že jste toho kápa už delší dobu sledovali a tady se vám podařilo ho přistihnout in flagranti. Chudák holka (to jako já) k tomu přišla jako slepý k houslím. Tím, že jsem odmítla platit výpalné jsem vytvořila precedens, ale ani jsem si neuvědomila, že na sebe můžu přilákat takové temné síly“ a udělala jsem nevinný ksicht jak svatý na mostě.

Major se rozesmál. „Ta role by vám docela seděla. Ale tak či tak, oni vám to neodpustí.“

„Dobře, tak tedy vědí, že proti nim stojí důstojník policie. Řekněme, že bych ale ve své dosavadní roli v jistém rozsahu pokračovala. Mám spojení na místní drobné podnikatele, kteří mi snad věří a budou mi svěřovat, co je trápí. A samozřejmě se policie neprodleně postará, aby je před mafií ochránila. Tohle bude dobře chodit do té doby, dokud se mi nebude do vyšetřování plést někdo, kdo bude otravovat a pak stejně nic nevyřeší. Interně budu samozřejmě dodržovat naše pracovní postupy.“

„Takže to vidíte tak, že budete v našem týmu normálně fungovat, jezdit se psem na mise a forenzní vyšetřovačky s tím, že to tady budete mít pod patronátem a ty nezákonné nátlaky budete tady vyšetřovat jako hlavní vyšetřovatel vždycky vy. Když budete potřebovat pomoc, tak o ní pořádate mě, respektive přese mě o spolupráci kolegů nebo útvaru rychlého nasazení. Jak se ale dohodnete s místním policejním útvarem?“

„Určitě jim nebudu zasahovat do udržování veřejného pořádku, zlodějů, a násilníků. V jistých ohledech bych jim asi mohla pomoci a oni naopak mě. Jednali bychom ale vždy přes styčného pracovníka. Už jsme to vlastně tak

trochu zkoušeli a nevidím v tom žádný problém, velitel se zdá být rozumný. Ostatně já tady spíš nebudu, než budu, určitě pro mě budete mít i jiné úkoly.“

Postavila jsem vodu na kafe. „Dáte si turka nebo rozpustné?“

„Radši rozpustnou, lógr mi nedělá dobře na žaludek.“

Slila jsem kávu, podala cukr a mléko a zase si sedla.

„Musíme navodit atmosféru, že se lidem nevyplatí vstoupit do služeb mafie. Kdyby je po navázání takového styku někdo hned zabil, nemá to ten odstrašující účinek, jako když takový člověk bude chodit mezi lidmi a bude mít něco, čím bude vzbuzovat odpor. Co když mu bude třeba chybět jedno oční víčko?“

„To už se ale dostáváte do říše science-fiction.“

„Za pokus by to stálo. Zkoušel už někdo kápnout spícímu na víčko vitriol? Když bude dávka správná, tak víčko zčerná, zkréhne, ale oko se nepoškodí.“

„To byste se ale musela k tomu člověku vloupat!“

„Jasně, že ne. Ale stačí pustit mezi lidi správnou informaci a je to totéž, jako když má ten člověk Kainovo znamení. Když tu informaci podá důvěryhodná osoba...“

„Ale to by vás mohli žalovat pro pomluvu.“

„Taková informace se přece nepouští veřejně. Nehledě k tomu, že když to bude pravda, tak si každý rozmyslí žalovat.“

„Tedy, vy jste intrikánka.“

„Mafie přece také pracuje těmito metodami. Tak musíme používat adekvátní zbraně.“

Ozval se zvonek. Vpustila jsem dva uniformované policisty – kapitána a nadporučíka z oddělení vnitřních záležitostí policie. Pozdravili se s majorem Langmajerem jako staří známí. Vyslechli mě předepsaným způsobem, Azora vyslechnout nemohli a žádný jiný aktér konfliktu ze strany policie neexistoval. Zpřístupnila jsem jim tedy videozáznamy našeho sledovacího systému. Asi hodinu se v nich přehrabovali a konstatovali, že použití zbraně z mé strany bylo oprávněné a nutné.

Kapitán, muž ve věku tak šedesát let, se zeptal: „Kde jste se naučila rusky? Myslel jsem, že naše generace je poslední, kdo se to učil ve škole“

„Když tenkrát spadlo to letadlo s našimi hokejisty, pozvali nás Rusové k vyšetřování. Nikomu se tam nechtělo, tak tam poslali mě. Pár slov jsem se naučila po cestě v letadle.“

„Vidím, že jste se naučila jen to nejdůležitější.“

Zasmála jsem se. „Něco mě doučili až na místě.“

Kapitán se taky usmál. „Předpokládám, že o dnešní události sepíšete podrobné hlášení. Až ho schválí pan major, pošlete nám ho. My ho připojíme k naší zprávě a celou záležitost uzavřeme. Důkazy jsou přesné a usvědčující.“ uzavřel vyšetřování kapitán. Mimo protokol mi pak řekl, že „jsem se s problémem vypořádala pozoruhodným způsobem, který svědčí o mé perfektní připravenosti a morálních kvalitách.“

Oddechla jsem si. Člověk přece jen neví, co si kdo může vymyslet. Teď už je to doma. Rozloučila jsem se se šéfem a zavolala pohřební službu. Pak jsem se dala do uklízení.

V pátek jsem kancelář ještě neotevřela. Sepsala jsem podrobnou zprávu o události a navštívila sousedy, kterým jsem vylíčila, co se u nás opravdu stalo. Už jsem netajila, že jsem policajt, ale policejní uniformu jsem si nebrala. V poledne jsme si daly s Giselou v cukrárně výborné espresso a dortík.

Víkend jsem trávila v našem bytě. V sobotu ráno jsme šli s Azorem na dlouhou procházku podél Struhařovského potoka.

9 První případ

V neděli ráno zazvonil telefon. „Jedu vlakem z Prahy. Přijedeš mi naproti na zastávku?“

„Jasně, už běžím“ vybíhám z bytu k Feldě. Stojí na parkovišti vedle domu, kde bydlíme. Dlažbou prorůstá mech a tráva, která teď na jaře bujně raší. Najednou se zastavím a koukám na zvalenou trávu kolem dvířek auta. To musel udělat někdo v noci. Co tu asi dělal?

Obešly mne mrákoty. Další pokus mafie?

Odstoupím od auta a volám Věře. „Věro, něco se mi nezdá na Feldě. Budeš si muset poradit sama“

„Tak já ten kufr nějak dotáhnu. Není tak velký.“

Lehla jsem si na poválenou trávu a prohlížím spodek auta. Neznám ho do šroubku, ale tenhle váleček tu nemá co dělat.

Zvedla jsem se a volám na hotovost. Hlásím se služebním číslem a bezpečnostním kódem. „Mám podezření na nastraženou nálož pod autem. Mohl byste mi poslat nějakého pyrotechnika?“

„A jste si jista?“

„Jistotu bych měla, kdyby to bouchlo. Ale nezlobte se, zkoušet to nebudu.“

„Tak já tam někoho pošlu. Bude tam tak za hodinu.“

Mám strach od auta odejít. Co kdyby do něj někdo neopatrně strčil?

Přichází Věra a já jí posílám domů. Tam je bezpečno, byla jsem tam celou noc.

„Musím tady počkat na pyrotechnika. Zdá se mi, že pod autem je něco, co tam nemá být.“

Za hodinu přijíždí policejní vůz a z něho vystupuje muž v civilu. Lehá si k autu.

„No jo, tohle vypadá na Semtex. Vedou k tomu jenom dva dráty, to asi bude jenom jednoduchá elektrická rozbuška. Ale radši si to ještě pořádně prohlédnu.“

Vyheveruje levý bok auta a prohlíží si nálož zblízka. „Tak to asi jenom odštípnu.“

Prosím ho, aby pokud možno nezničil otisky prstů.

Přináší zákryt ze silného plechu, kleštěmi přeštípne oba dráty a také drát, kterým je nálož připevněna k výfuku. Pak vytrhne z nálože rozbušku. Vše uloží do igelitových pytlíků.

„Fušeři. Jak když to udělají malé děti. Drát namotali na koncovku kabelu spouštěče a druhý je jen tak omotaný kolem šroubu upevnění motoru. No, Kdybyste spustila startér, tak by byl ohňostroj. Toho semtexu je dost, aby zalisoval podlahu do střechy. Ještě, že jste si toho všimla. Asi víte, kdo má na vás spadeno.“

„Asi jo. Mockerát vám děkuju a omlouvám se, zkazila jsem vám nedělní dopoledne.“

„To byste mi ho daleko víc zkazila, kdybyste si toho nevšimla. Určitě by mě k tomu volali a já se nerad hrabu v krvi. A té by bylo určitě dost.“

Řekl to skoro žoviálně, ale mě nebylo do zpěvu. Ujistil mě, že Semtex takhle nemůže sám vybouchnout a odjel.

Tak, a můžeš vyšetřovat. Máš první případ. Zopakovala jsem si zásady postupu při vyšetřování.

Stopy – otisky se pokusím zjistit, ale montér určitě pracoval v rukavicích.

Pachová stopa – ještě, že mám Azora. Azor si očichal sedadlo řidiče. mého pachu si nevšiml. Další pachová stopa končila u vozovky, kde stálo auto pyrotechnika. Povzbuzovala jsem Azora, aby zkusil hledat dál. Jinou pachovou stopu Azor nezjistil. Pachatel tedy nebyl uvnitř.

„No jo, co by tam taky dělal. Dráty upevnil na kabel na spodku vozu.“

Otevírám pytlík s nástrahou. Pracoval pachatel v rukavicích? A jestli jo, copak před tím nástrahu nebral do ruky? Pak asi setřel otisky, ale pach by tam nějaký mohl zůstat. Pyrotechnik pracoval v igelitových rukavicích, ten by tam neměl výrazný pach zanechat.

Pak mě ale napadá, že pachatel se nějakou dobu válel pod autem, a i kdyby měl nepromokavý oděv, musel tam zanechat výraznou pachovou stopu. Ukazuji Azorovi místo pod dveřmi, kde byl Semtex. Asi je tam pachů víc, ale ty ostatní byly i na sedadle.

Azor nový pach našel. Vydává se po stopě. Zastavuje se ale ve vozovce před vedlejším domem.

Dobře. Tak pachatel taky přijel autem. Prohlížím místo, kde auto zřejmě stálo a všímám si, že vedle obrubníku je navátý nálet prachu. V něm vidím slabé stopy pneumatik. Je pravděpodobné, že tak blízko chodníku nebylo jiné auto, než které tady zastavilo. Vytahuji mobil a z různých vzdáleností a úhlů fotím stopy. Auto na místo u chodníku muselo zacouvat, takže stopa pravé zadní pneumatiky je docela čitelná.

Bezpečnostní kamery – nad vchodem našeho i vedlejšího domu vidím kamery. Volám na společnost, která oba domy spravuje. Je ale neděle, nikdo to nebere. Startuji Feldu a jedu ke kanceláři společnosti. Na vývěsce čtu „V případě havárie volejte číslo.“ Tak ho volám. Dlouho se nikdo nehlásí, pak se ohlásí dispečink z pohotovosti instalátérské firmy. Ten mi asi nepomůže. Ale zná číslo na člověka, který jim v případě havárie uvnitř

objektu otevře vchod. Ten ale říká, že záznamy bezpečnostních kamer se nahrávají po internetu na počítač v kanceláři. Klíče od kanceláře ale nemá. Zavolá tedy panu vedoucímu.

Připadám si jako ve známé pohádce: „Studánka dá vody mému kohoutkovi...“

Ale kohoutek neumřel. Pan vedoucí přichází, odemyká kancelář a prohlížíme spolu záznam kamer na obou domech. Nejedná se ale o video, ale o snímky v časové sekvenci jedné vteřiny, a ještě v rozlišení 300*200 pixelů.

„Počítač nemá tak velkou paměť“ krčí rameny pan vedoucí.

Další problém je, že kamery zabírají jen prostor před vchodem do domu. Na obrázcích není moje Felda. Před sousedním domem ale kamera zachycuje auto, které tam asi na dvacet minut zastavilo v místě, kde jsem fotografovala stopy. Silueta řidiče však vystupuje ze záběru. Na pravé straně ale vystupuje spolucestující. Auto je tmavý Superb, SPZ nejde přečíst.

Naštěstí je parkoviště, kde stála Felda, na druhé straně našeho domu, takže pachatelé musí projít přes záběr kamery z našeho domu. Mají na sobě bundy s kapucí, kterou si však při cestě zpět ten spolucestující zapomněl nandat. Nezřetelná černobílá fotografie nicméně umožňuje poznat přibližný tvar účesu, nosu a úst. Také výšku postavy budeme moct určit analýzou několika fotek.

Stahuji si záběry na flešku a děkuji panu vedoucímu. Cesta k němu byla dost klikatá, ale spolupracuje ochotně, zvláště když se dozvěděl, o co šlo.

Tak vida, přece jen se našly nějaké informace. Teď jde o to, kolik lidí z našeho archivu bude odpovídat té kusé informaci. A také je možné, že ho tam ještě nemáme.

Vracím se domů a konečně mohu přivítat Věru. Je čas oběda, a tak z mrazáku vytahuji pizzu a sedáme si ke stolu. Kupodivu ale Věra není moc zvědavá na moje zprávy. Přímo to v ní kypí a už když se zapéká pizza na mě chrlí novinky.

„Šárko, tam to bylo bezva. Bazény s teplou minerálkou, masáže, tancovačka – no jedna báseň. A potkala jsem tam prima mužskýho. Doprovázel tam svoji mámu, která byla po operaci kyčle, takže jezdila na

vozíku. Ale když měla léčebné kúry, tak se chodil koupat do bazénu a večer chodil tancovat. Asi jsem se do něj zamilovala.“

„A není náhodou ženatý?“

„Ne, není. Je rozvedený. Zamiloval se do holky, která byla bezvadná, ale ukázalo se, že její představa manželství je poněkud volnější, než by mu vyhovovalo. Když už se se svými milenci přestala skrývat a nabádala ho ke kolektivnímu sexu, tak ho to přestalo bavit. Děti spolu neměli a s rozvedem oba souhlasili, takže je rozvedli na první stání.“

„Zajímavé. A ty ho ke kolektivnímu sexu navádět nebudeš?“

Věra mě plácla utěrkou. „Ty bys něco takového chtěla?“

„Já nevím. Ale když, tak by to byl jen experiment. Normálně bych chtěla vždycky jen jednoho. Ale pořádně. A je pravda, že do manželství už se takové experimenty nehodí.“

„Tak mě by to ani nenapadlo.“

„A napadlo tě vyzkoušet si ho?“

„Jo, koncem týdne už jo. Tak jsem přemluvila spolubydlící, aby šla do kina. Ale ten film byl nějaký krátký, za tři hodiny nás překvapila.“

„Tak to ti ho asi schválím. Nebo jste si jen povídali o přírodě?“

„Tak to si o mě myslíš? Od začátku to bylo fantastický příro“ zasmála se. „musela jsem ale ten poslední den jít do kina já, abych to spolubydlící oplatila. Jenže ten film byl až moc dlouhý, když jsem přišla na pokoj, tak spolubydlící už spala. Pak se mě ptala, jestli Honza zůstává v lázních ještě příští týden, že bych jí ho mohla dohodit.“

„Tak to měla smůlu.“

Věra byla jako vyměněná. Pořád se smála a žvatlala páte přes deváté. Prostě zamilovaná. Nakonec se ale přece jen zeptala, jaké to bylo v Klášternicích.

Když jsem jí to vyprávěla, tak zvažněla. „Takhle tady přece nemůžeme žít. To abych se bála jít na ulici!“

Po dnešní zkušenosti jsem jí musela dát za pravdu. Tím, že jsem vyřídila jednoho kápa, jsem mafii nezničila. Hydra měla prý tři hlavy, ale v některých bájích jich bylo i víc. A navíc, ten kápo, to asi nebyla ani hlava, jenom nějaký krk. A jestli jsem si představovala, že tenhle boj vyhraju, tak

jsem byla naivní jako šestinedělní mimino. Každý den jsem musela očekávat smrtelně nebezpečnou nástrahu. A také jsem si uvědomila, že Věra se mnou do toho nepůjde, vlastně jí do toho ani tahtat nesmím.

Ještě večer jsem zašla do kanceláře a pokusila jsem se vytahat z těch fotek co nejvíc informací. Když jsem prohlížela fotku couvajícího Superba v detailu, všimnula jsem si plyšáka za zadním sklem.

„Jestli si řidič potrpí na takové blbovinky, tak to by mohl mít i nějaký přívěsek na zrcátku“ napadlo mě. Měl tam něco, ale nešlo rozpoznat co. Dala se ale spočítat přesná délka přívěsku.

„Ráno se podívám k dopravákům a zjistím, jestli něco prozradí fotky z mýtné brány. Jestli sem přijeli z dálky, tak to asi bylo po dálnici.“ napadlo mě.

Pak jsem ještě analyzovala vzorky z pneumatik a zjistila, že jsou to zimní dunlopy. Za dopraváky půjdu až ráno.

Už se dávno setmělo, ale pouliční osvětlení fungovalo. Bez problémů jsem došla do našeho bytu, kde už na mě čekala Věra s večeří. Nandala jídlo na talíře a dlouho nic neříkala. Pak ale začala brečet.

„Šárko, já už se tam bojím jít. Já už to nebudu dělat. Já vím, že je to tvoje práce, ale já už s tím nechci mít nic společného. Neuvědomovala jsem si, kam až to může zajít. Tohle na mě nechtěj.“

S odpovědí jsem také otálela. „Už mě to taky napadlo. Budeme se muset rozejít. Mám tě ráda a moc dobře se mi s tebou spolupracuje, ale nedá se nic dělat, já jsem policajt a dokud budu policajt, tak se mnou nebude nikdy pohoda. Ale jak mi řekl můj šéf, ani odchod od policie už by mi nepomohl. Nikdo mi neuvěří, že jsem toho úplně nechala. A jak se znám, už bych to ani neudělala.“

„Takže to chápeš?“

„Jo, chápu. A ty jsi si možná našla životního partnera. Co si budeme povídat, v tomhle věku už to není na dvouleté chození za ručičku. Když budeš opravdu chtít a sundáš růžové brýle, poznáš ho během několika měsíců a pak ho buď opustíš, nebo si ho vezmeš i s jeho nedostatky a chybami. A ty určitě nějaké budou, člověk bez chyb neexistuje. Ale s některými se dá žít a s jinými zase ne. A já ti přeju, abys u něj našla jenom ty, které mu budeš moct odpustit. Nesmíš si ale namlouvat, že ho předěláš.“

V něčem se snad dokáže přizpůsobit, ale bude to pořád on. A když pro něj pomine důvod, proč se přizpůsobil, tak se už nepřizpůsobí. Ale jak říká staré přísloví: Běda mužům, kterým žena neumí vládnout. Já to ještě nezkoušela, ale myslím, že ženská musí držet tu uzdu jemně, ale pevně.“

„Teda Šárko, ty's měla studovat filozofii. Ale dobře, že mi to připomínáš. Opravdu musím sundat růžové brýle, které na mě vidíš a podívat se na to reálně. Pokud ten reálný pohled neodhalí nic, co by se mi zásadně přičilo, nepřestanu ho mít ráda.“

„Teď ale mluvmе o nás. Ani já nechci žít v ustavičném strachu. Po dnešku je mi jasné, že to tady musím zabalit. Tebe se ptám, jestli tady zůstaneš a povedeš dál tu realitku. Asi bys si musela najít nového parťáka nebo parťáčku.“

„Já si to rozmyslím. Pár dní to tady snad ještě vydržíme. Jestli vypátráš ty, co ti to udělali, tak ti na chvíli dají pokoj. A já věřím, že je vypátráš. Jsi totiž nejlepší.“

I když jsme ještě při tom povídání nedojedly, Věra odhodila židli a vrhla se mi na prsa.

„Já tě mám fakt ráda. Kromě svých rodičů jsem nikoho neměla tak ráda. Budeš mi moc chybět. Doufám, že se občas uvidíme.“

„Jasně. Když budu moct, přijedu se podívat. Ale vždycky jenom na skok, abych vás tady neohrožovala.“

10 Finále v Klášternicích

V noci nás nikdo nerušil, a tak jsme se do dalšího dne celkem dobře vyspaly. Ráno jsem volala šéfovi a požádala jsem ho, aby mi zajistil spolupráci dopraváků. Chtěla jsem si prohlédnout záběry z mýtných bran a podívat se, jestli tam nenajdu auto podobné Superbu, který hledám.

Dopraváci byli docela ochotní a když se dozvěděli, proč toho Superba hledám, vrhli se do prohlížení záběrů se mnou. Na rozdíl od záznamového zařízení správy domů, tady zřejmě neexistovaly problémy se záznamovou pamětí. Krásné záběry v rozlišení umožňující číst SPZ i v nočním osvětlení, umožňovaly nejen přesně rozlišit typ auta, ale dokonce viděly skrz auto, kdo tam je a co je položené pod zadním oknem.

Věděla jsem sice, kdy byla nálož nastražena, ale nikde nebylo psáno, jak dlouho se řidič v Klášternicích zdržel. Bylo jenom jasné, že nemohl přijet po

čase, kdy jsme ho sledovali domovními kamerami a nemohl odjet před tímto časem.

Sledovali jsme na příjezdu i odjezdu směr Praha i směr Mirošovice. Nebylo vyloučeno, že Superb najel na dálnici až za první mýtnou branou, nebo také že po dálnici nejel vůbec. Když jsme prohlédli záznamy na všech čtyřech mýtných branách v rozmezí +/- tři hodiny, našli jsme několik černých Superbů v obou směrech. Jen čtyři ale měly na zadní desce plyšáka a jen jeden z nich měl přívěsek správné délky na předním zrcátku. Tím autem přijel asi dvě hodiny před nastražením jeden člověk od Prahy a asi půl hodiny po nastražení tím směrem také odjel.

Doprávkům jsem srdečně poděkovala a samou radostí jsem je na rozloučenou políbila. Fotky jsem si odnesla na flešce a dále pátrala v naší databázi. Rozlišovací znaky na fotce nebyly tak přesné, ale mezi jinými byl označen jako možný řidič muž, který bydlel v Semtíně, pracoval v Secheze a vlastnil Superba s identifikovanou SPZ. Identifikační znaky v podstatě odpovídaly postavě, která byla na snímcích domovních kamer a pravděpodobně do našeho auta položila nástrahu.

Požádala jsem o spolupráci policii v Semtíně, vzala igeliták s výbušninou a okamžitě jsem se tam s Azorem rozjela. Kolegové předvedli dotyčného k výsledku a Azor ho mezi pěti muži podle pachu z výbuštiny bezpečně identifikoval. Ten byl teda překvapen. Hlavně nemohl pochopit, že jsem si té nástrahy všimnula.

Při nařízené domovní prohlídce u dotyčného chlapa objevili větší množství Semtexu i stejné rozbušky, jaké použil na moje auto. Také forma, kterou nálož připravoval, byla identifikována podle tvaru a rýh jako forma, pomocí které zhotovil tu „moji“ nálož. Zadní pneumatika jeho Superba přesně odpovídala fotografiím stop, které jsem pořídila na místě parkování Superba před sousedním domem.

Stran spolucestujícího jsem měla jisté podezření, a to bylo označeno naší databází jako pravděpodobné. Jednalo se o našeho známého, který nám telefonoval „poslední výstrahu“. Požádala jsem o spolupráci místní oddělení policie v Klášternicích, kteří mi ho bez meškání dodali do Semtína. Azor pak podle pachu na sedadle spolucestujícího v Superbu bezpečně identifikoval jeho pach. Protože pachová stopa nevydrží déle než dva dny, byl tak usvědčen z toho, že doprovázel a hlídal chlapa, který umísťoval

výbušninu. Jeho tvrzení, že byl doma a spal, bezpečně vyvrátil záznam jeho vlastní bezpečnostní kamery, který nestačil vymazat, když ho kolegové přišli zatkout. Kamera věrně zachytila, jak jednal a odjel s chlapem, který instaloval výbušninu. Kdybych byla méně odolná, jeho vražedný pohled by mě zabil.

Protože mě opravdu štvál, věnovala jsem se později bilanci jeho přiznaných příjmů a skutečné ceně jeho domu a auta. Bylo prokázáno, že je nabyt z neevidovaných příjmů, takže kromě vězení za spoluúčast na přípravě vraždy policejního důstojníka byl odsouzen i ke konfiskaci těchto statků.

Bylo úterý večer a po dvou dnech pátrání seděli oba povedení ptáčkové ve vyšetřovací vazbě s důkazy, které bude těžko u soudu vyvrátit.

Večer jsem se vrátila domů a Věra mě zase počastovala dobrou večeří. Šly jsme na procházku s Azorem a povídaly jsme si.

„Tak co, přišla jsi na něco? Asi nemáš čeho se chytit, co?“

„Naopak, oba ptáčkové jsou už ve vyšetřovací vazbě a důkazní břemeno je takové, že by ho u soudu musel obhájce zvedat jeřábem, aby jim odlehčil. A z velké části je to zásluha Azorova.“

Když jsem Věře vyprávěla, co a jak jsem vyšetřila, zůstala na mě civět. „Já se tě snad začnu bát. Ten Rusák měl pravdu. Jsi ďáblice. A kdo nemá čisté svědomí, tak přijde o duši jen to hvízdne.“

Dlouho do noci jsem psala hlášení pro majora Langmajera. Poslala jsem mu ho chráněným mailem a pak jsem usnula spánkem spravedlivých.

Ráno jsem otevřela náš krámeček. Místo siluety jsem do výlohy dala fotku odhaleného telefonisty. Věra si přece jenom dodala odvahy a přišla za mnou.

„Panebože, to za ten týden přišlo tolik nabídek a poptávek? Měla bych nabídky zaevidovat, napsat a vystavit tady i v Praze. Pak bych měla zavolat těm, co mají zájem a dohodnout s nimi prohlídku. Ale já se bojím někam chodit!“

Tak to zatím zaeviduj a dál uvidíme zítra.

Dveře krámků se po celý den skoro netrhly. Lidé ale nepřicházeli s nabídkami na prodej nemovitostí, spíš na drby. Neodháněla jsem je. Byla jsem ráda, že si o tom můžu pokecat. Zároveň jsem tak ale pouštěla

informaci, že se lidi můžou přijít svěřit, když mají nějaký problém, se kterým si nevědí rady. Nemyslela jsem tím samozřejmě problémy rodinného života.

Přišel se podívat i velitel místního oddělení policie. Předala jsem krámek Věře a zašla s ním na dobrou kávu do sousední cukrárny. Já v civilu, on v uniformě poručíka. Docela pohledný chlap. Začaly mě napadat hříšné myšlenky. Už dlouho jsem se s chlapem netulila.

„Představoval jsem si vás trochu jinak. Podle toho, jak jste se orientovala, volila správnou cestu a rychle se dobírala výsledků, jsem si představoval ráznou starší ženu se sveřepým výrazem. Zatím vidím mladou, skoro by se řeklo holku, do které by nikdo neřekl, že už má pověst nejlepší vyšetřovatelky. Kdybych to nevěděl, pozval bych vás na rande.“

Rozesmála jsem se „Jestli nemáte jiné závazky, co vám brání abyste to udělal?“

„Jsem vázán slibem mlčenlivosti u policie.“

To mě pobavilo. „Já jsem ho musela taky dát, i když jinak strašně nerada slibuju. Dávám přednost činům.“

Tohle už si musel vyložit jako výzvu a zabral.

„Tak já tady na vás počkám a uvidíme, jaké činy máte na mysli.“

Dobrá, vypadá nadějně. „Já jsem Šárka. Myslím, že po služební stránce jsme si vyšli vždycky vstříc, tak bychom to mohli rozšířit i do osobní sféry.“ a podávám mu ruku.

Opětuje podání ruky. „Já jsem Štěpán. Bude mi ctí udělat vše, co ti na očích uvidím.“

„Tak to pozor, Štěpáne, ten Rusák, nebo Ukrajinec, nebo kdo to byl, co mě přišel zastřelit, mi nakonec řekl, že jsou to oči ďáblice.“

Oba jsme se rozesmáli. Já zaplatila kafe a odešli jsme do krámku. Tam už Věra diskutovala s několika lidmi, kteří si přišli navečer poklábosit. Chvilí jsme ještě povídali, pak jsme stáhli rolety a šli jsme i se Štěpánem k nám domů.

Věra už zase vesele švitořila: „Šárko, volal mi ten Honza, no víš, ten z lázní, že už je mámě líp, že už sama chodí a že by přijel v pátek večer za mnou. Nebude ti to vadit?“

Usmála jsem se. „A nebude ti vadit, když k nám dneska pozvu tady Štěpána?“

Věra si ho prohlédla a povídá: „Tak toho ti schvaluju. Já jsem Věra.“ podali si ruku a usmáli se na sebe.

U nás v bytě bylo cítit, že je Štěpán trochu nesvůj.

„Jestli ti vadí, že tu sedíš v uniformě, tak já ti půjčím tepláky“ povídám, když jsme opékali toustový chléb k večeři. Neříkal nic, tak jsem ho zavedla k sobě a podala jsem mu tu největší velikost co mám. Sice mu byly trochu krátké rukávy a nohavice, ale nikomu to nevadilo.

Po večeři už jsme nedělali žádné cavyky a odvedla jsem si Štěpána do svého pokoje. Bylo cítit, že má trochu trému. Asi neměl moc zkušeností s ženami, i když na panice zrovna nevypadal. Tak jsem se nejdřív svlékla do naha, vzala si průhledný šátek a začala břišní tanec. Ne že bych v něm byla přebornice, ale účinkovalo to. Štěpán se vzrušil a já ho hladila přes tepláky. Pak jsem mu je sundala a začala ho líbat přes slipy. To už sundal bundu i nátělník a ukázal své svalnaté tělo. Nebylo špatné.

Překvapila jsem ho, když jsem nesměřovala přímo ke kopulaci. Rozehrála jsem hru polibků, a nakonec ho přiměla k tomu, aby ji hrál se mnou. Řekla jsem si, že jestli je moc nadržžený, tak ho udělám dřív, než do mě poprvé vleze. Ať vidí, jaká jsem potvora.

Vyšlo to. Udělal se ještě do slipů. Asi se styděl, ale já mu ty provlhlé slipy sundala a pokračovala dál v líbání na ústa, na hrud', na pupík. On mi to opětoval a soustředil se na bradavky. Byl něžný, ale jak se znovu vzrušoval, líbal mě i na lalůčky, na krční tepny i na dlaně. Když jsem ho po chvíli obhlédla, zjistila jsem, že je bohatě obdařený. Políbila jsem mu špičku žaludu a polechtala ho jazykem. Trhlo to s ním, ale vydržel. Jen lehce jsem ho pokouřila a pak jsem mu navlékla kondom. Tím jsem mu dala najevo, že jsem připravena.

Byl něžný a vnikal do mě v mnišské poloze pomalu. Měla jsem jen strach, co to udělá, jestli do mě bude chtít vlézt celý. Ale asi už s tím udělal nějakou zkušenost, protože se o to napoprvé ani nepokoušel. Nechal mě, ať začnu svojí frekvencí. Jak jsme postupně zrychlovali, zdálo se mi, že se zvětšuji a jak jsem ho cítila až na dně, každým přírazem jsem se o milimetr zvětšovala. Až jsem ho přijmula celého. Ucítla jsem jeho varlata na pyscích,

a to je to, co mě opravdu vzrušuje. Když jsem cítila, že se blíží vrchol, tak jsem trochu uhnula a začala ho líbat na prsou. Vrtěla jsem se ze strany na stranu a tím jsem to trochu odlehčila. Pak zase chvíli natvrdo a chvíli lehce. Cítila jsem, tak se žádostivostí chvěje, ale ještě jsem ho chvíli držela v napětí. Pak už jsem to nevydržela a protáhla to až do mohutného orgasmu.

Oba jsme zavylí najednou. Nebylo to ale jen vteřinové vyvrcholení. I když už byl dávno vystříknutý, penis mu stál jako staletý dub a jak jsme dále přiráželi, tak orgasmus v nás rezonoval ještě několik minut.

Pak jsme odpadli. Leželi jsme a vnímali doznívající vzrušení, které ještě stále projíždělo našimi těly. Když jsem se uklidnila, stáhla jsem mu ze scvrklého penisu kondom a zavázala bílou tekutinu uvnitř.

„Ty jsi fakt d'áblice. Ale já se spíš cítil v sedmém nebi.“ pošeptal mi Štěpán. „Myslel jsem, že nic nemůžeš umět líp než pátrání, ale už si to nemyslím. Ty prostě děláš všechno naplno. Čiší z tebe vitalita mládí, ale i obrovské zaujetí a zkušenosti.“

„A co teď vidíš v mých očích?“

„Nejsem si jist, že to dokážu splnit. Asi jsem se jen prázdně holedbal.“

„Chceš se vsadit?“ řekla jsem a uchopila jeho zvadlý penis do úst. Štěpán ležel na zádech. Rty jsem shrnovala předkožku a jazykem kroužila kolem toho otvoru, kterým vychází spermie. Rukama jsem jemně mnula varlata a prsty lechtala na hrázi. Potom jsem nastavila jeho ústům své vztyčené bradavky a sama jsem mu líbala ušní lalůčky. Po pěti minutách stál zase jako ten dub.

Nasadila jsem mu kondom a pak na něj začala nasouvat svoji vaginu. Ležel, ani se nehnul, jen občas to s ním cuklo.

Když byl až na dně, začala jsem zvolna kroužit boky. Pak jsem přešla na pohyb vpřed a vzad a hledala jsem svůj G-bod. Tiskla jsem se k němu celou plochou svého klína, Jeho dlouhý penis jsem trochu ohnula. Protahovala jsem si ho po hrázi a varle tlačilo na řitní otvor. Špička přirážela v místě G-bodu. Poštěváček se prodíral jeho ochlupením a jako by byl jeho jemnými chlupy při každém přírazu chycen do lasa. Tenhle pocit jsem ještě nezažila a udělala jsem se tím nejvášnivějším způsobem. Stále jsem však cítila jeho

sílu. Ten orgasmus mě neopouštěl a vibroval mnou jako dlouho trvající zemětřesení.

Začala jsem divoce jezdit po jeho penisu a vrážela si ho do sebe dál a dál v divokém tanci našich přirození i smyslů. V tom jsem cítila výstřik spermatu a já jsem znovu vykřikla jako smyslů zbavená. Strnula jsem a dlouhou chvíli se nemohla ani pohnout. Pak jsem se převalila na postel a jen pomalu natahovala a dávala k sobě nohy.

Štěpán byl bez sebe. Přerývaně dýchal a jen zatínal pěsti až se drásal nehty do krve. Posléze se uvolnil a sbalil se do kozelce. Tak ležel asi pět minut. Pak se ke mně přivinul, políbil mě na ústa a šeptal: „Má lásko.“ Zahřálo mě to u srdce. Cítila jsem, že mnou projel amorův šíp. Od vaginy až do mozku. Nemohla jsem dýchat. Nemohla jsem se hnout. Nemohla jsem na nic myslet.

„Dostala jsem ho“ pomyslela jsem si, když jsem se konečně uvolnila. Pak mi ale došlo i něco jiného: „Dostal mě.“

Ráno jsem se oblékla do své uniformy. Štěpán musel jít naostro, slipy jsem mu přeprala, vyždímala a zastrčila do služební brašničky, kterou nosil na opasku. Když jsme vyšli z domu, chtěla jsem ho chytit za ruku, ale on mě chytil kolem pasu. Položila jsem mu ruku na ramena, a tak jsme kráčeli po ulicích k našemu krámku.

„Slib mlčenlivosti je porušen.“ podotkla jsem. „Naše těla mluví jasnou řečí.“ Nato mi dal pusu, až to mlasklo.

„Zdá se mi, že za porušení mlčenlivosti budu uvězněn. Asi v tom vězení, kde jsem strávil tuto noc. Nevím, jak dlouho tam pobudu.“

„To přece záleží na chování vězně. Když bude vzpurný jako dnes, třeba tam zůstane doživotně.“

Štěpán se zastavil a na krok ode mě poodstoupil. „Obávám se, že mučící nástroje, které se v tom vězení používají, neumožňují vězni, aby se choval jinak.“

Rozesmála jsem se. „Obávám se, že vězení musí splňovat i jiné podmínky, aby tam vězeň přežil. Třeba budou stěny vězení moc slabé, aby tam udržely vězně s velkým rozletem a vysokými nároky.“

„Uvidíme, jak dopadne forenzní audit. Budu se muset od nějakého specialisty naučit, jak se to dělá.“

„Ale forenzní audit nějakou dobu trvá, když má být proveden pořádně, a na jeho výsledky má být spolehnutí.“

Řekli jsme to sice s nádechem humoru, ale oba jsme to chápali jako nabídku k vážnému vztahu. Až se lépe poznáme, kdo ví.

„Tak jo“ řekl Štěpán, chytil mě za ruku a dovedl až k našemu krámku. Byl tak akorát čas, aby odkvačil na ranní rozdělení na místním oddělení policie.

Čtvrteční ráno bylo sice kalné, ale nepršelo. Přehrabovala jsem včerejší poštu a uvažovala, co uděláme s klienty, kteří už se na nás obrátili, jestli to tady zrušíme.

Zazvonil telefon. Ozvala se šéfova sekretářka a pozvala mě na odpolední poradu našeho týmu.

„Ještě, že jsem si ráno oblékla uniformu. Jinak bych musela jet zase domů, abych se převlékla.“

Věra se přece jen dostavila a pilně se pustila do evidence pošty. „Je mi líto, že to má takhle skončit. Docela by se mi tahle práce líbila. Ale ty nervy, že každou chvíli může něco bouchnout, to bych fakt nevydržela.“

„Taky jsem o tom přemýšlela. Co ti vlastně brání v tom, abys pokračovala. Byznys se rozjíždí, naši nehodlají vycouvat. Takže jediný rizikový faktor jsem tady já. Když odejdu, tak už ti nebude nic hrozit. Každý přece ví, že s policií nemáš nic společného. Protože sama bys to nezvládla, našla bys si parťáka nebo parťáčku a mohla bys pokračovat. Zamysli se nad tím.“

Do oběda zbývalo ještě trochu času, a tak jsem zašla na kus řeči s Giselou. Měřila si mě od hlavy až k patě.

„V uniformě tě vidím poprvé. Ale sekne ti. Myslím, že si ty tři hvězdy zasloužíš. Slyšela jsem, že ti mafiáni na tebe zase něco zkoušeli, ale že jsi s nimi parádně zatočila. Ty se teda nezdáš.“

„A tentokrát jsem zasáhla i to místní tykadlo mafie. Víš, ten chlap, jak nám volal tenkrát, že je to poslední výstraha. Tak ten tomu s výbušninou dělal průvodce a byl přistižen na místě činu. Takže si chvílku posedí na tvrdší lavici, než je zvyklý. Podmínka to určitě nebude. A ještě se podíváme na zoubek tomu, jak přišel k tak honosné vile a autu. Možná by mu to pak lépe slušelo v obecní pastoušce.“

„Tak to bych mu přála. Je to hrozný náfuca.“

„Napadlo mě Giselo, proč ty jsi tady pořád tak sama. Taková hezká holka, copak nezavádíš o chlapa?“

„Když já nějak nemám kuráž někoho sbalit. Sem chlapi chodí zásadně s ženskými, na taneční už jsem stará, do hospody nechodím a na ulici chlapa nesbalím. Tenhle kráček mám po rodičích. Za mlada mě drželi zkrátka. Byli oba dost staří a brzo mi umřeli. A já jsem ráda, že si vydělám na živobytí. Ještě, že teď nemusím platit výpalné.“

„A ty's ještě neměla žádného chlapa?“

Gisela zrudla jako pivoňka a jen pošeptala: „Když já jsem ještě panna. A tím víc se stydím. I kdybych našla nějakého chlapa, tak by se mi vysmál.“

„Tak hele, jestli netrváš na tom, že se musíš do chlapa zamilovat, než si ho připustíš k tělu, tak já ti nějakého dohodím.“

„Copak jsem nějaká kráva, abych jen podržela?“

„Jsi trouba. Samozřejmě, že se s ním trochu seznámíš a když se ti nebude líbit, tak nic nebude. Můžete spolu třeba strávit víkend, jít na výstavu, do divadla, vylézt na rozhlednu, jít na koupaliště a podobně. Pak uvidíš.“

„Když já nevím. Mě to připadá jako zvrhlost.“

„Zvrhlost by byla, kdybys si objednala přes internet chlapa na jednu noc. Jsou i takové, ale většinou jsou to nabídky od prostitutek. Nic takového ti nenavrhuju. Prostě bys šla v sobotu ráno na rande a když ti nebude sympatický, tak večer odjedeš domů. Stejně tak když ty se mu nebudeš líbit, tak se s tebou rozloučí a zmizí. Ber to z obou stran jako příležitost, ne jako závazek.“

„A půjdeš se mnou?“

„Jen na chvílku, abych vás seznámila. Tak bereš?“

„Když já se budu strašně stydět.“

„A to je, zdá se, tvůj permanentní problém. Když o nic nejde, tak bys se dobře bavila. Ale jak pomyslíš na sex, stydíš se. Tak zavři oči a jednou to zkus. Je to jako skok z desetimetrové věže do bazénu. Poprvé se strachy klepeš, ale pak už ti na tom nepříjde nic strašného a užíváš si ten let vzduchem.“

„Tak já to rande zkusím. Nebude to ale nikdo odsud.“

Odešla jsem do parku a sedla si na lavičku. Pak jsem vytočila skoro již zapomenuté číslo.

„Ahoj Viktoro. Jak se ti vede?“

„Stárnu, ale ještě to nijak nepociťuji.“

„Už jsi ženatý?“

„Co je to za blbou otázku. Máš zájem?“

„Ani ne, ale je to dost podstatná otázka, když jde o sex.“

„Jestli trpíš nedostatkem, tak bych pořád měl co nabídnout.“

„Já ani ne, momentálně nějaký zástoj mám. Ale je tady jedna fajn holka, která mi i docela pomohla v ošemetné situaci. Je kurážná a akční, ale kuráž jí přejde, když by měla podržet. Svěřila se mi, že je ještě panna, i když je tak asi v mých letech. Chtěla by tu psychickou bariéru překonat, ale bojí se, že bude každému klukovi pro smích. Nechtěl bys se pokusit nějak citlivě tu bariéru prolomit?“

„Jako vždycky dáváš náročné úkoly. A když to nevyjde, budeme si moct zařadit spolu?“

„Já teď někoho mám a nerada bych to porušovala nějakou bokovkou. Takže žádný náhradní program. Musíš se snažit. Nemusíš se bát, na plovárně ani ve společnosti se za ní stydět nebudeš.“

„Víš, že experimenty mě lákají. Náhodou tenhle víkend nic nemám, tak jí v sobotu ráno přivez vláčkem o půl deváté. Ale jestli je to nějaké strašidlo nebo protivná ženská, tak si ji můžeš rovnou odvézt.“

„Mám se jí zeptat, co by chtěla v Praze vidět, nebo kam jít?“

„Já už nějaké varianty připravím. Snad si vybere.“

„Tak Giselo, v sobotu v osm ráno na zastávce. A moc se nemaluj, ať nevypadáš jako nějaká štetka. Ten kluk si potrpí spíš na přirozenost.“

Byl nejvyšší čas něco slupnout a vyrazit do Prahy. Zvykla jsem si teď, než nastoupím do Feldy, pořádně si ji prohlédnout. Lidi se diví, že cvičím kliky na parkovišti, ale jednou mi to už zachránilo život.

Na parkovišti u krajského ředitelství policie vypadalo moje auto jaksi nepatříčně. Kdybych neměla na sobě uniformu, asi by mě tam ani nepustili. Šestnáctiletá Felda se mezi těmi nablýskanými Oktávkami a Superby cítila jako Popelka.

„A patříme sem vůbec, my dvě? Napadlo mě. „Měla bych projektovat a stavět krásné domy, a zatím se tady honím za přeludy.“

V pracovně majora Langmajera bylo už namačkáno lidí jako v autobuse v dopravní špičce. Vmáčkla jsem se do rohu a tiše čekala, co se bude dít.

„Nezlobte se, že se tady tísníte, ale narychlo jsem nesehnal větší sál. Nebudu vás dlouho zdržovat, ale chtěl bych vám představit vaši kolegyni, která dosáhla mimořádného úspěchu při odhalování organizovaného zločinu a projevila mimořádnou statečnost při plnění úkolů našeho týmu.“

„Nó jo, velitel někomu poplácá na rameno a kvůli tomu sem musí všichni chodit a mačkat se tady.“ řekla jsem si.

„Nadporučíka Šárku Valnohovou.“

Všichni se rozhlíželi, která to jsem, a se mnou se zatočil svět.

„Nadporučíku vystupte!“

Rozklepala se mi kolena. Nemohla jsem se pohnout. Když se ale všichni rozhlíželi, která to je, oslovila jsem kolegy přede mnou. „S dovolením prosím“.

Kolegové se nevrle otáčeli, kdo to otravuje, ale pustili mě. Když jsem se protlačila k majoru Langmajerovi, v místnosti se vznášel šepot. Nikdo mě tady vlastně neznal a nikdo nevěděl, co jsem vlastně tak významného provedla.

„V konspirativním nasazení odhalila nebezpečnou skupinu teroristů, nasadila život při prokazování jejich zločinecké činnosti a sama, jen s pomocí psa, kterého si sama vycvičila, zneškodnila sedm nebezpečných zločinců a dvěma prokázala vinu v přípravě vraždy teroristickou akcí. Osm z nich se bude teď zodpovídat ze závažných trestních činů před soudem. Devátého bohužel musela zabít v sebeobraně.“

Major mi stiskl ruku a kolegové mě odměnili bouřlivým potleskem.

Pan policejní ředitel vás očekává ve své pracovně dnes v šestnáct hodin.

Kolegové se rozešli a já osaměla s majorem Langmajerem.

„Vždyť já jsem ani nebyla u kadeřníka a teď mám jít jako strašidlo v pomačkané uniformě k policejnímu řediteli!“ podívala jsem se vyčítavě na svého velitele. Ten se zasmál. „Oni vám to odpustí. Určitě tam nebudete

dlouho. K přípravě na policejní ples budete mít dost času. Jestli nemáte nic jiného na programu, pojdte si dát kafe.“

Major Langmajer už nic neříkal. Vypili jsme kafe a zvedli jsme se.

„Policejní ředitel má nabitý program, nesmíme se opozdit.“ vzal mě za ruku major a pak jsme procházeli dlouhými chodbami a jeli zdviží a zase procházeli chodbou, až zaklepal na dveře a pak jsme vešli do sekretariátu policejního ředitele.

Za chvíli zazvonil telefon na stole sekretářky, která vstala a otevřela dveře: „Pan ředitel vás očekává“

Vešli jsme do prostorné místnosti s výhledem na Prahu. Byli tam už všichni mí šéfové ve služebním pořádku. Všechny jsem znala osobně, jen policejního ředitele pouze z televize. Hlavní koordinátor antikonfliktního týmu ke mně přistoupil, vzal mě za ruku a představil mě policejnímu řediteli.

Ředitel mi potřásl rukou. „Jsem rád, že vás poznávám. To, co se vám podařilo byl husarský kousek. Vaše statečnost, kreativnost a pohotovost jsou obdivuhodné. Zvláště pak je to výjimečné u tak mladé pracovnice. Proto vás mimořádně povyšuji do hodnosti kapitána. Blahopřeji vám a přeji vám hodně dalších úspěchů ve službách policie.“

Stáhlo se mi hrdlo, ale postavila jsem se do pozoru a pronesla předepsanou formulku „Sloužím vlasti.“

Ředitel se na mě usmál a pak mimo protokol povídá „Dávejte ale na sebe pozor, bylo by vás škoda“.

Zapýřila jsem se „Když já to asi jinak neumím.“

Pánové se srdečně zasmáli a pak jsme se rozloučili. Major Langmajer odešel se mnou.

„Vy jste fakticky k sežráním“ povídá s úsměvem, když jsme přišli do jeho pracovny. „Měla byste ale teď nějak vyklouznout z té realitní kanceláře. Jednak jste pro své kolegy nebezpečná, jednak se teď už doma moc nezdržíte.“

„Už jsme o tom mluvili. Snad bude moct kolegyně Věra pokračovat, lidi už se na kancelář obracejí. Já už tam pracovat nebudu, ale ohlídám si, kdyby je někdo chtěl nějak vydírat.“

„Teď ještě několik maličností:“

„Zaprvé: budete tady mít kancelář. Pojdte se podívat. Není to rozhodně taneční sál, ale jak vidíte, pracovní stůl a skříňky na lejstra se vám sem vejdou. Tady máte klíče, můžete se nastěhovat.“

„Zadruhé: Vyfasujete si služební auto. Musíte se rozhodnout, jestli ho chcete používat i pro soukromé účely, nebo jen pro služební cesty. Radil bych vám ale to první. Přeskakovat z auta do auta není moc praktické. Zajděte si na autoprovoz, podepište smlouvu a můžete odjet.“

„Je jedna důležitá věc. Potřebuji kombíka. Azora bych na zadním sedadle nemohla vozit. Já dneska odjedu Feldou a pro služební auto si přijdu až v sobotu. Dvě auta stejně neuřídím.“

„Ano, důležité. Zařídím.“

„Zatřetí: Zajdete na výstrojní oddělení a nafasujete si novou uniformu, respektive dvě: vycházkovou a polní. Na výložky téhle si přišijete čtvrtou hvězdu. Tu vám tam také dají“.

„Myslíte, že budeme cvičit v poli?“

„Jen si nemyslete, určitě se vám hodí.“

„A konečně – vyšší služné vám bude chodit na stejný účet jako dosud. Nějaké dotazy?“

„Myslím, že to je všechno. Děkuji vám.“

Na vlakovou zastávku jsem přišla v sobotu pět minut před osmou. Gisela už tam čekala, ale první, co řekla, bylo, že nikam nepojede. Způsob, jakým jsem jí udržela na zastávce do příjezdu vlaku, se podobal psychickému teroru. Použila jsem na ní argumenty, od toho že s ní nebudu kamarádit, až po výhrůžku, že na ní poštvu mafii. Do vlaku jsem jí musela skoro hodit.

V ranním návalu nás dav na chvíli rozdělil, ale já jsem si ke Gisele proklestila cestu a nedovolila jsem jí vystoupit na žádné další zastávce. Když už jsme přijížděli k Hlavnímu nádraží, vypadala odevzdaně. Otřela jsem jí slzy a přičísala rozvrkočený účes. Stiskla jsem jí obě ruce a podívala se jí do očí. Odpor byl zlomen.

Jak bylo domluveno, Viktor čekal u schodiště, kterým se vchází do podchodu. Počkali jsme s Giselou až odejdou ostatní cestující. Při setkání s Viktorem hleděla Gisela do země. Na pozdrav odpověděla jen potichu, rezignovaně. Viktor tentokrát kytku neměl, na courání po městě se moc nehodí. Zato vytáhl z kapsy koráلكový amulet a zavěsil ho Gisele kolem

krku. Ta se na něj podívala a pozorně si ho prohlédla. Pak se na Viktora usmála.

„Děkuju. Tuhle kombinaci znám, je to na přidání kuráže. Potřebovala bych to.“

Viktor se rozzářil: „Zdá se, že už to funguje!“ a vlepil jí letmý polibek na tvář. „Můžu vás Giselo pozvat na procházku Prahou?“

Gisela přikývla a zavěsila se do Viktora. Prošli jsme průchodem, já se rozloučila a spěchala na metro. Těšila jsem se na nové služební auto.

Doklady a klíče jsem měla připravené na vrátnici. Na parkovišti stála úplně nová Octavia Combi v metalíze „Sedlá krev“. Rozbušilo se mi srdce. Tak tohle auto je teď moje. Tedy první moje služební.

Nastavila jsem zrcátka i polohu sedadla, nastartovala a vyjela. První cesta vedla k rodičům. Musím se jim přece pochlubit.

Táta si nové auto pozorně prohlížel, vyzkoušel nové vymoženosti, které jeho Octavia ještě nemá. I máma se přišla podívat. Pak mě pozvala na oběd.

Táta si prohlíží doklady a najednou se zarazí: „Tady píšou, že vůz je přidělen kapitán Valnohové. Není to nějaká mýlka?“

„Není“ špitla jsem v očekávání křížového výsledku.

„Tomu nerozumím. Do hodnosti nadporučíka tě jmenovali teprve loni. Jestli normální povýšení u vás postupuje po roce, tak to budeš za pět let generálem. Rozumím tomu dobře?“

„Dál už to tak rychle nepůjde.“

„Tak bys nám mohla povědět, čím jsi si vysloužila tu čtvrtou hvězdu? Nebo je to tajné?“

Byla bych ráda, kdyby to bylo tajné, ale bohužel, nebylo. Kdybych lavírovala, tak by se naši mohli doptat a bylo by to tím horší.

„Měli jsme v Klášternicích problém s výpalným, který jsem vyřešila.“

„Fajn, takže jsi jim domluvila, a oni toho nechali, jo?“

„Ve skutečnosti těch domluv muselo být víc. Ale nakonec se to povedlo.“

„Tak už nás nenapínej a rozbál to.“

Nedalo se nic dělat, musela jsem s barvou ven. Vlastně se to týkalo i SRO, kde drželi moji rodičové většinu, takže tajit před nimi, co se tam seběhlo,

by nebylo fér.

Máma se do mého vyprávění zaposlouchala tak, že trochu připálila oběd. Ale odpustili jsme jí to a statečně snědli, co uvařila. Nejnapínavější část vyprávění ale následovala až po obědě. Když jsem vyprávěla o výbušnině pod Feldou, máma skoro omdlela.

Když jsem skončila, máma uvařila kafe. Každý dostal velkou porci zmrzliny. Nepadlo ani slovo.

Táta si povzdechl: „Tak ty jsi zabila člověka. A to proto, že jinak by on zabil tebe. Nikdy jsem si nepředstavoval, že naše dcera bude vraždit, aby přežila. Víš alespoň, kdo to byl, jaký to byl člověk, jestli měl nějakou rodinu?“

„Nevím“ sklopila jsem oči.

„A je ti jasné, že oni o tobě vědí a těžko ti to odpustí?“

„Tak proč tu hnusnou práci bral. Body gard vrchního mafiána. Ochrana továrníka na teror. Kolik svinstva on musel vidět! A nevadilo mu to. Nezlobte se, ale já výčitky svědomí nemám.“

„Teď jde o to, jak to vidí druhá strana. Těžko to uzavřeli s tím, že to byl jenom jeho problém. Asi to budou vidět, jako otevřený účet. Jak se proti jejich hněvu zajistíš?“

„Nevím. Poradíš mi?“

Bylo mi jasné, že neporadí. Na druhou stranu jsem chápala, že rodiče jsou nešťastní z toho, že mi trvale hrozí nebezpečí a je těžko předvídat, odkud ta další rána přijde.

„Říkali mi, že bych mohla odjet na delší dobu na nějakou zahraniční stavbu. Tam by možná chapadla téhle hydry nedosáhla.“

„A tam bys dělala co?“

„Pracovala bych v týmu stavebního dozoru.“

„Takže bys odešla od policie? Vždyť tam máš závazek, ještě na čtyři roky.“

„Nevím, zatím mi to jen naznačili, nic konkrétního nevím. Ale myslím si, že až se něco dozvím, stejně vám o tom nebudu smět vyprávět.“

„No potěš Pánbůh. Z bláta do louže. A bůh ví, jak je ta louže hluboká. Že jsme ti to tenkrát nerozmluvili!“

Do Klášternic jsem se vrátila až po setmění. Věru jsem zastihla doma, ale nebyla sama.

„Šárko, to je Honza, můj známý z lázní. Dneska tady přespí.“

Kývla jsem hlavou a usmála se. Neodvážila jsem se k tomu něco poznamenat, když jsme se s Honzou neznali. Nechtěla jsem něco pokazit. Pak jsem zvolila neutrální postoj: „Já jsem dneska utrmácená, určitě budu spát, jako když mě do vody hodí.“

Vyšla jsem s Azorem na procházku. Dýchala jsem čerstvý vzduch a snažila se vrýt si do paměti atmosféru městyse. Asi už tady dlouho nezůstanu. Škoda.

Večeři pro tři už měla Věra připravenou, zvolila hovězí roládu s bramborovou kaší. Při jídle jsme trochu konverzovali, spíš na témata jako celková povětrnostní situace. Přihlásila jsem se první do koupelny a pak jsem se rozloučila.

Byla jsem opravdu dost vyčerpaná. Ani ne tak fyzicky, jako spíš konverzací s rodiči. Bylo na nich vidět, že jsou z mé aktuální situace dost nešťastní. Všechny nás deptalo, že jsme nenalezali žádné východisko. Ještě dlouho mi v hlavě pulsovaly myšlenky na hrozící nebezpečí i na směr mé další cesty. Na jiné myšlenky jsem přišla, až když jsem uslyšela árii nanebevzetí ve dvojhlasném provedení. Pak jsem myslela na Štěpána a s tou myšlenkou jsem usnula.

Ráno jsem se vzbudila dost brzy. Půjdu se podívat do kanceláře. Věře asi bude milé, když tu zůstanou s Honzou sami. Oblékla jsem si jogging a vyběhla s Azorem na trasu kolem Struhařovského potoka. Koukám spíš po zemi a Štěpána jsem zaregistrovala, až když byl pár kroků ode mne.

„Taky trénuješ? Já už myslel, že ty jenom v posilovně.“

„V přírodě a v posteli je to nejlepší.“

„Ale meze jsou ještě studené“

„Tak co kdybychom zkusili tu druhou variantu? Cestou zpátky jsem chtěla zajít do kanceláře, jestli je tam všechno v pořádku. Doprovodíš mě? Máme tam docela pohodlnou pohovku.“

„Rád, dneska nesloužím hotovost.“

„Asi mi to tam brzy přestane říkat paní. Práce u policie se s tou cestovkou nějak neslučuje. Věřím, že když odtud odejdu, dá Věře mafie pokoj.“

„Nebyl bych si tím jist. Oni tam pořád budou nějaké spojení předpokládat.“

„A co kdybych se na delší čas ztratila?“

„Pak možná. Ale ty bys mi chtěla odejít?“

„Naznačoval mi můj velitel, že se chystají poslat mě na nějakou stavbu do zahraničí.“

„Tak vidíš. A já myslel...“

„Budoucnost je hodně nejistá. Já taky myslela. Ale člověk míní a Pánbůh mění. Tak radši žijme dneškem. Karpet diem.“

Když jsme ale přišli k našemu krámku, byla roleta vytažená. Věra se rozhodla ukázat Honzovi naše pracoviště.

„Tak jak se vám tady líbí, Honzo?“ zeptala jsem se ze slušnosti.

„Máte to tady docela hezké. Dalo by se tady i normálně pracovat.“

„Co myslíte tím Normálně?“

„Já dělám projekty instalací elektro, hlavně pro bytovou a komunální výstavbu. Dneska už to není o rýsovacím prkně a plotteru. Vystačím si s počítačem se dvěma obrazovkami a tiskárnou A3. A to by se sem klidně vešlo.“

„No tak se sem klidně nastěhujte, já to tady vyklidím a Věra bude mít nového parťáka.“ říkám jen z legrace. Věra se ale s Honzou po sobě podívali. Pak Věra vrhla dlouhý pohled na Štěpána.

„Jestli mi chceš svěřit nějaké tajemství, tak klidně mluv před Štěpánem. On je vázán slibem mlčenlivosti“ mrkla jsem na Štěpána.

Štěpán ale pochopil, že se asi jedná o „rodinné záležitosti“. „Počkám na tebe v cukrárně. Mám ti objednat taky kafe?“

„Jo, objednej. A k tomu něco malinkého k zakousnutí. Já hned přijdu.“

Když Štěpán odešel, Věra se na mě podívala a povídá: „Víš, Honza se musí vystěhovat, ten domek v Humpolci, kde bydleli, je bývalé manželky. Měl tam i pracovnu, a teď to musí někam přestěhovat. A mě napadlo, že by to mohl nastěhovat sem. Jeho maminka bydlí v Běchovicích, tak by tam mohl provizorně bydlet, než si něco najde.“

Tu poslední větu řekla Věra takovým zvláštním tónem a podívala se přítom na Honzu. Já jsem se zasmála.

„Věro, jestli jsi už sundala růžové brýle a jsi spokojená, tak by se Honza mohl nastěhovat třeba místo mě. Já předpokládám, že do dvou dnů odsud

zmizím.“

„Ještě trochu zapřemýšlíme, ale variantu, že by si Honza nechal napsat trvalé bydliště tam, co teď bydlíme my, nevylučujeme.“

Líbilo se mi, že Věra mluví v množném čísle a před Honzou otevřeně. Znamenalo to, že přemýšlí oba a vědí, že rozhodnutí, které udělají, musí být odpovědné. Přála bych Věře šťastné manželství.

„Tak já jdu na to kafe, aby mi nevystydlo. Myslím, že máte dobrý nápad, a já se vším souhlasím. Přála bych vám, aby vám to spolu klaplo.“ plácla jsem Věru i Honzu na rameno a šla jsem.

Káva byla ještě teplá a Štěpánův výběr zákusku jsem schválila. „Co kdybys mi ukázal, kde bydlíš?“

„Já bydlím v podnájmu. Je to jen jedna cimra v bytě, který obývají starší manželé.“

„A smíš si tam vodit ženské?“

„Dosud jsem to nezkoušel. Smlouva o podnájmu to sice nevylučuje, ale jsou tam strašně tenké stěny“.

„Tak jdeme k nám. Svůj pokoj jsem ještě neopustila, tak ať si ho užiju.“

Když jsme vstoupili do pokoje, byl tam ještě ranní nepořádek. „Promiň, ráno jsem vystřelila s Azorem a od té doby jsem tu ještě nebyla.“

„Mám zavřené oči. ale tu postel nech, jak je.“ Pak Štěpánovi padl zrak na moji novou uniformu, kterou jsem ještě nedala do skříně.

„Nějak se mi rozostřil zrak, vidím asi dvojitě, nebo čím to je? Nebo ti v Praze přišli novou hvězdu?“

„Byla jsem u policejního ředitele a ten mi jí tam člověče připlácnul. To je ale kujón, co?“

„Ale jestli tě budou povyšovat tímhle tempem, tak z tebe bude za pět let generál!“

„To už napadlo i mé rodiče. Ale myslím, že větší hvězdy se dávají za větší činy. To bych musela rozpráshit celou českou mafii. A na tu olivovou ratolest bych tak asi musela zabránit třetí světové válce.“

„Blbá sranda. Je ale fakt, že neznám nikoho, koho by povýšili na kapitána ani ne rok po absolvování Akademie. Asi se u vás musely dít hodně zvláštní věci.“

„Prosím tě, nekažme si dnešek blbými vzpomínkami. Ukaž, já tu uniformu dám do skříně.“

Pak už proběhlo vše normálně. Obědvali jsme dost pozdě, na večeři jsme šli společně s Věrou a Honzou a pak jsme sledovali několik dílů retro programu.

V pondělí ráno jsme vstávali dost brzy. Ráno jsem přestěhovala přepážku i podlahku pro Azora do Oktávie. Chlapy jsme vyexpedovaly za jejich povinnostmi a odjely Oktávií do naší kanceláře. Já jsem tam moc věcí neměla, zabalila jsem vše do dvou velkých krabic a naložila je na zadní sedadlo Oktávie. Dohodla jsem s dědou, že dokud budu mít služební auto, dám Feldu k dispozici Věře. Děda by za šestnáct let staré auto v bazaru nic nedostal a Věře může ještě posloužit, když bude jezdit po klientech.

Vytočila jsem číslo své mamky. Byla jsem na rozpacích, zda mohu své rodiče požádat o ubytování.

„Mami, co jste udělali s mým pokojem?“

„Zatím nic. Pořád nám připadalo, že se jednou vrátíš.“

„A myslíš, že bych se tam opravdu mohla na nějaký čas vrátit? Víš, že teď nevím, na čem jsem a nemohu se zařídit nastálo někde jinde.“

„Jak říkám, s tátou jsme s tím počítali. Budeme rádi, když tě budeme mít zase chvíli u sebe.“

„Díky mami. Řekneš to večer tátovi? Možná, že bych se nastěhovala už zítra. Klíče od bytu ještě mám.“

„Jasně, přijď, jakmile se to bude hodit.“

Když jsme otevírali kancelář v Klášternicích, všimla jsem si, že krámk s oděvy byl ještě zavřený. Gisela přiběhla z vlakové zastávky až ve čtvrt na devět. Když jsem sbalila svoje věci, šla jsem si s ní popovídat. Vypadala dost unaveně, ale oči jí jen jiskřily.

„Šárko, to jsem ráda, že jsi přišla. Nevím, jak bych ti mohla poděkovat. S Viktorem to bylo fantastické. V sobotu jsme courali po Praze. Prováděl mě po památkách, hodně toho ví. Pak jsme byli v kině, tam mě poprvé políbil. Umí to fakt moc krásně. Bylo to pro mě něco úplně nového. Už tam jsem se vzrušila, ale pořád jsem se ještě bála. Pak jsme šli do restaurace na večeři, výborně vařili.“

„Po večeři mě pozval k sobě. Bydlí v garsonce, ale má to tam moc pěkné. Nábytek, obrázky, osvětlení, líbilo se mi tam.“

„Pak udělal kafe a sedli jsme si na gauč. Já byla zvědavá, co bude. Myslela jsem si, že mě hned začne svlíkat a byla jsem hrozně nervózní. Ale on mě jenom začal líbat, tak jako v tom kině. A mě se to líbilo. Spadla ze mě nervozita a začala jsem ho líbat taky. Pak jsme si vzájemně rozepínali knoflíčky a měli z toho legraci.“

„Když jsem sundala podprsenku a on mi líbal bradavky, tak už jsem poznala ten pocit. Snad se tomu říká vyvrcholení. Najednou mě to projelo jako blesk a cítila jsem, jak už jsem dole mokrá. Říkala jsem si, jak jsem blbá, že jsem si tohle tak dlouho odpírala.“

„On pak rozložil ten gauč, co tam má, a svlékl se do spodárů. Pak mě pomohl udělat totéž. Vždycky jsem si myslela, jak se budu před chlapem stydět. Teda, trochu jsem se jako styděla. ale připadalo mi to úplně normální.“

„Pak mě začal znovu líbat. Tentokrát to vzal po celém těle, až na špičky prstů a nohou. To už jsem se zase chvěla, ale ten pocit vyvrcholení se zatím nedostavil. Cítila jsem se jako v ohni, jak mě rozpaloval. Pak si sundal spodáry a začal mě líbat pod pupíkem čím dál níž a stahoval mi kalhotky. Když se ale dotknul poštváku, tak jsem vykřikla a zase jsem vyvrcholila. Jenomže tentokrát to bylo takové hlubší a drželo mě to dlouho, nevím ani jak.“

„Potom mi dal ruku pod hlavu a začal mě zase líbat. To už jsem mu to ale oplácela s náruživostí, kterou jsem teprve v té chvíli v sobě objevila. Objímali jsme se vášnivě a já v tu chvíli ucítila, že do mě pomalu vniká. Strašně se mi to líbilo a chtěla jsem víc. Věděla jsem ale, že je tam jistá překážka. Dotknul se jí a já strnula, co se bude dít. On ale najednou prudce přirazil. Mě to zbolelo, ale uvědomila jsem si, že už je po všem. Tedy ne po všem, ale už mě nebude trápit ten strach, že se budu stydět. Pak do mě vniknul celý a já vyvrcholila znovu. On ale ne, dával si pozor.“

„Pak se omyl, přinesl mokrou žínku a ručník a otíral mě. A jak se mě dotýkal, zase mě to vzrušovalo. Když už jsem nebyla od krve, začal mě tam znovu líbat. Bylo to božské. Odvážila jsem se vzít jeho penis do ruky a políbit ho. Byl tak hladoučký! Vzala jsem ho do úst a olízla několikrát

jazykem. Pak jsem toho ale nechala a on mi líbal prsní bradavky. Nikdy jsem je ještě neviděla takhle vztyčené.“

„Potom si nasadil kondom. A já se chvěla nedočkavostí, kdy už do mě zase vnikne. Zasouval ho pomalu, ale zasunul ho až do dna. Cítila jsem jeho varlata až na pyscích a já cítila, že potřebuji, aby se mě dotýkala. Sama jsem začala ten pohyb sem a tam. Nejdříve pomalu a jemně, ale pak důrazněji. Našla jsem v sobě svaly, kterými jsem mu stiskla žalud, když do mě vnikal, a to bylo ono.“

„Už jsme skoro vrcholili, cítila jsem, že to jde i na něho. Ale on mě v tu chvíli přidržel a zůstal nehybně ve mě. Chvěla jsem se celým tělem, ale trochu to začalo ustupovat. V tom se znovu začal hýbat. Ale jenom malinko, udržoval to napětí, ale dlouho to nedokončoval. Cítila jsem, jak hořím až na troud. Když už se to zdálo dlouhé, tak vyrazil a během pár vteřin jsme současně vyvrcholili.“

„Dlouho můj duch bloudil mimo mé tělo. Stahy, škubání, žhavé paprsky vášně, to všechno jsem vnímala jako roztočený svět. Jako v pouťovém vláčku, který jezdí v divokých pádech, stoupání a výkrutech. Chvíli jsem nemohla dýchat, pak můj dech byl přerývaný a já křičela tu árii, až jsem skoro ochraptěla.“

„Když jsem se vzpamatovala, běžela jsem na záchod, protože se mi děsně chtělo čůrat. On udělal totéž a pak jsme si lehli. On nás přikryl a já mu usnula na rameni.“

„Probudila jsem se, když svítalo. On se taky pohnul a podíval se na mě. Já ho v tu chvíli začala prudce líbat. On jen ležel a já ho líbala jako pomínutá. Když jsem dospěla k jeho přirození, byl už zase v pozoru. Na chvíli jsem ho vzala do úst, ale pak jsem si na něj chtěla sednout. On mi ale podal kondom a já jsem mu byla vděčná, že nezapomněl. Navlékla jsem mu ho a pak jsem si na něj sedla.“

„Cítila jsem, že ještě nejsem moc vlhká, tak jsem dosedala strašně pomalu, tak, abych ho stačila navlhčit. Když jsem dosedla, začala jsem se pomalu zvedat a dosedat. Oba nás to bavilo a smáli jsme se na sebe. Pak mě ale vzal za boky a naznačil mi, abych se posunula trochu dopředu.“

„Vnímala jsem, jak můj poštváček přejíždí po jeho hladce vyholeném těle. Pak jsem ale dostala zásah jako elektrickým proudem. To se špička

jeho penisu dotkla mého G-bodu.“

„Když jsem se takhle hýbala dopředu a dozadu, cítila jsem, že brzy zase vyvrcholím. Pamětliva včerejší zkušenosti, začala jsem se chvíli hýbat nahoru a dolů. Vzrušení neopadávalo, ale zůstávali jsme pod vrcholem. Pak jsem ale zajela dopředu a po pěti pohybech jsme oba vyvrcholili.“

„Denní světlo pronikalo závěsy a on se něžně díval na moje prsa. Jeho penis byl stále ve mě a já ho vášnivě líbala na ústa. Pak jsem se svalila vedle něj a zase usnula.“

„Spali jsme až do oběda, na který jsme zašli do mekáče. Pak jsme courali pražskými parky. Byli jsme na Petříně i v Riegerových sadech, na Olšanském hřbitově i ve Stromovce. Úplně jsem zapomněla, že jsem chtěla jet domů.“

„Na večeři jsme zašli do stejné restaurace jako v sobotu a pak vlezli na Viktorův gauč. A dali jsme mu pěkně zabrat. Čtyřikrát jsem křičela tu árii nanebevzetí, alespoň tak tomu říkáš ty.“

„Když jsme odpočívali, tak jsem se ho ptala, jestli to všichni kluci dělají tak hezky, jako on. On se smál, že to nikdy s žádným klukem nezkoušel. Ale pak řekl, že on to tak hezky neuměl, dokud jsi ho to nenaučila ty.“

Gisela musela vypovědět všechno najednou a nebyla k zastavení. Při té poslední větě se na mě dlouze zadívala.

„Pak mi vyprávěl o té noci na Českém Ostrohu s tebou a Věrou. A já ti chci říct, že jsem ti vděčná a že učební pomůcka se opravdu osvědčila. Ještě teď mě bolí všechny svaly, ale za tu zkušenost bych snad dala i celý tenhle krámk.“

Pak mě Gisela objala a políbila mě na obě tváře. „Budeš nám tady chybět.“

11 V Praze

Předala jsem Věře doklady a klíčky od Feldy, sebrala si na památku pár prospektů od cestovky, kterou už jsme dávno nezastupovali, naložila Azora do zadního prostoru Oktávie a šla jsem vyklidit svůj pokoj v našem bytě. Prádlo, šaty a uniformy, čtyři páry bot, toaletní potřeby, pár cetek a fotek, notebook, ložní prádlo a sportovní potřeby. Všechno jsem to nacpala do dvou kufrů a dvou velkých tašek. Kuchyňské potřeby, lednice a potraviny v ní tady zůstanou Věře.

Zadávala jsem se ode dveří do prázdného pokoje a zavzpomínala na tu krátkou, ale rušnou dobu, co jsem tady bydlela. Zamkla jsem byt, klíče jsem si zatím nechala. Obešla jsem ještě s Azorem náš blok domů, nasedla do Oktávie a vyjela ku Praze. V poledne byl na silnicích celkem klid, a tak jsem domů dojela rychle. S Oktávií jsem zajela na dvorek, vypustila Azora a vynosila své věci do, teď už zase mého, pokoje.

Azor rychle našel svůj kobereček, který byl stále na stejném místě, já dala své věci do skříní a čekala na rodiče. Napadlo mě, že bych mohla zase jednou něco uvařit. Došla jsem na nákup a připravila steaky a americké brambory, že to udělám, až naši přijdou.

Večeře rodičům chutnala. Poděkovala jsem jim, že mě nechají u sebe bydlet a sdělila jsem, že zítra půjdu do své kanceláře v Praze. Pak jsem jim vyprávěla o současné situaci v Klášternicích a byl čas jít spát.

Ráno jsem vstala brzy, abych pak neokupovala koupelnu rodičům. Do práce jsem se rozhodla jezdit metrem, ale tentokrát jsem vzala auto, protože jsem stěhovala nějaké doklady, které jsem nechtěla nechávat v Klášternicích. Dvě krabice jsem předložila k prohlédnutí na vrátnici a jejich obsah srovnala do skříňky a psacího stolu. Svůj služební notebook jsem připojila do místní sítě a na velkou obrazovku. Očekávala jsem, že mi přidělí nějaký případ.

Zadání mi přišlo interní poštou. Jednalo se o případ vyvedení financí ze stavební společnosti. Peníze klientů se rozplynuly ve stavebních pracích a materiálu a společnost zkrachovala, údajně pro podhodnocení prací projektem a neochotou klientů doplatit chybějící finance. Klienti ale byli přesvědčeni, že fakturované práce nebyly provedeny a materiál nebyl dodán ve fakturovaném množství.

Práce i materiál ve fakturách byly označeny jen kódovanými položkami podle ceníků. To, že tam nebyly uvedeny textové názvy položek bylo samo o sobě podezřelé. Bylo mi jasné, že případ mi byl přidělen s očekáváním, že při vyšetřování uplatním své znalosti stavebního inženýra.

K ceníkovým položkám jsem si našla popis a sumírovala si, jak na sebe pasovaly. Kroutila jsem hlavou nad tím, jak mohli vymývat dlaždice hned po betonáži základové desky nebo proč dělali trojitou izolaci proti tlakové vodě, když projekt obsahoval jen dvojitou izolaci proti vlhkosti.

V projektech jsem řadu fakturovaných prací vůbec nenašla. Ve fakturách byly položky, které vůbec na výstavbu rodinných domků nepatřily. Fakturovaná hmotnost výztuže betonu by spíš odpovídala výškové budově. Vlastně by tam výztuž možná ani nemusela být, kdyby základy byly založeny na stabilní nosné vrstvě podloží. Projekt předepisoval jen tenké Kari sítě s velkými oky v základové desce a podélnou výztuž základových pasů poměrně tenkými pruty. A je otázka, jestli v tom betonu vůbec nějaká výztuž je.

Rozjela jsem se na místo stavby s minohledáčkou a zjistila, že tam opravdu žádná výztuž není. Izolace papírovou lepenkou nejenže neodpovídala fakturované izolaci proti tlakové vodě, ale nesplňovala ani požadavky projektu. Tohle už se těžko napraví, ale dá se s tím za jistých předpokladů žít. Kypěla mi žluč, když jsem zjistila, že stavební firma si ani neověřila tyto předpoklady, které podle mého průzkumu nebyly často splněny. Hrozilo nebezpečí, že špatným založením se v základech a pak i ve vrchní stavbě objeví trhliny. Ti lumpové tedy od samého začátku věděli, že to nedostaví!

Nebylo provedeno ani napojení na sítě. Hlavně kanalizace by byla na zastavěném pozemku problém. Vodovodní, elektrické a kanalizační instalace byly podle faktur vedeny v dosud neexistujících stěnách. Všechno bylo ale už fakturováno a proplaceno. Dodavatelské firmy měly však poddodavatele, často jen soukromé podnikatele, někdy i v zahraničí, nebo firmy s jepičím životem, kterým prý byly tyto poddodávky proplaceny na základě fiktivních dodacích listů.

Policejní vyšetřování bylo uzavřeno obviněním odpovědných osob. Potrestání viníků však poškozeným jejich peníze nevrátí, protože ty peníze už nefigurují v majetku viníků. Je třeba vypátrat, kam se peníze zatoulaly, zablokovat jejich úkryt dříve, než se definitivně rozplynou a pak je odtud dostat zpět do kapes investorů. Stopy ukradených peněz se vždy pachatelé snaží zahladit a jejich vypátrání je mnohem těžší než prokázání podvodů, kterými byly peníze ze stavby vyvedeny. Já jsem se však nevzdávala a našla jsem jak majetek, ve kterém byly peníze skryty, tak cesty, kterými se tam dostaly. Poškození tak mohli podat žaloby a většiny těch peněz se domoci. Tím jsem ale dostala do hry i pravé viníky té habadůry.

Major Langmajer si prostudoval moji závěrečnou zprávu a zavolal si mě.

„Ti klienti zkrachovalé stavební společnosti ani nevědí, jaké mají štěstí, že jste ten případ dostala vy. Naše pátrání totiž většinou končí prokázáním viny přímým viníkům. Tím, že jste rozkryla i stopy rafinovaných převleků těch ukradených peněz, jste hodně pomohla těm postiženým. Šlápla jste ovšem na další kuří oko české mafii, která si vás dobře pamatuje ještě z Klášternic.“

„Takže stopa vede k téže hlavě hydry jako výpalné v Klášternicích?“

„Podle stop, které sleduje Národní centrála proti organizovanému zločinu, je tomu tak. Mafíni vás nebudou mít rádi.“

„Naše sympatie jsou obapolné.“

„Jestlipak jste tyhle stopy vypátrala také s pomocí toho vašeho psa?“

„Bohužel, říká se, že peníze nesmrdí, a tak by bylo psovi těžké vžít pachovou stopu. Jenže tady to smrdělo podvodem a na to mám čich zase já.“

„Filipika s vámi, Šárko, je předem prohraná“ směje se major. „A víte, že v souvislosti s tou vaší akcí v Klášternici byly odkryty další vztahy v mafii a na jejich základě vyšetřili radu zločinců, se kterými si dosud nevěděli rady? Myslím, že se podařilo najít alespoň jednu skutečnou hlavu té Hydry. Už se pracuje na obžalobách. Několik lidí už sedí ve vyšetřovací vazbě.“

„To jsem ráda, že nezůstalo jen u těch malých rybek.“

„Tak pozor, ten boss, kterého jste odhalila, byl už docela pěkný žralok. Teď už to ale mají na starost jiní kolegové.“

„A jaký bude můj další úkol?“

Major pokrčil rameny. „Očekávejte, že odpoledne si vás zavolá ředitel pořádkové policie. Vyžádal si konkrétně vás, tak asi půjde o nějaký speciální úkol.“

Když si vás zavolá nějaký váš vysoko postavený šéf, očekáváte nepříjemnosti. Proto jsem do ředitelovy kanceláře vešla se sevřeným žaludkem. Ředitel tam nebyl sám. Před jeho stolem seděl chlapík ve středních letech a měřil si mě zkoumavým pohledem. Zahlásila jsem se a čekala, co se bude dít.

Ředitel vstal ze židle a představil mě. „To je kapitán Šárka Valnohová, s níž jste si přál mluvit.“

Trochu mě zarazilo, že neznámého nepředstavil. Kdyby to byl někdo z pořádkové policie, takhle by se k němu nechoval. Zůstala jsem stát na místě a neříkala nic. Neznámý vstal, podal mi ruku a konečně promluvil.

„Jmenuji se Petrlík. Na hodnosti nezáleží. Mohli bychom si promluvit o některých vašich splněných úkolech?“

„Prosím“ kývla jsem hlavou.

„Posadte se prosím“ ukázal ředitel na křeslo u konferenčního stolku. Petrlík se posadil do druhého křesla a ředitel na pohovku. Pak znovu promluvil záhadný návštěvník.

„Byla jste na několika krátkodobých zahraničních misích. Dočetli jsme se, že váš pes umí mimo jiné skvěle zmást záškodníky. Už tam skoro volali jednotku rychlého nasazení. Nikdo si ani nevšimnul, jak ten pes záškodníka odzbrojil. Měl prý akorát pokousaná zápěstí a jeho pistoli jste najednou držela vy.“

„Tohle máme s Azorem nacvičené. Je to jeho oblíbený kousek. Já musím upoutat pozornost záškodníka, aby psa nezpovozoval dřív, než na něj skočí.“

„A jak byste popsala svoji misi v Turecku?“

„To byla záchranářská akce. Pátrali jsme s mým psem po zavalených v troskách domu zbořeného výbuchem v suterénu toho bytového domu. Myslím, že jsme byli docela úspěšní, Azor objevil několik zasypaných lidí, a dokonce i nějaké domácí mazlíčky.“

„Vaši zprávu jsem četl. Zajímala mě ale i zpráva místní policie, s níž jste spolupracovali. Dočetl jsem se, že jste měla nejvyšší úspěšnost při vyhledávání zavalených, a navíc jste pomohla místní policii dopadnout nějaké hyeny.“

Zasmála jsem se „Byli tam gauneři, kteří se nestyděli okrádat, nebo spíš olupovat zachráněné o jejich osobní majetek, hlavně peníze, které měli u sebe. Azor jich několik zadržel. Pak už si netroufli.“

Petrlík pokýval hlavou. „Prý vám chtěli ti gauneři působit nějaké nepříjemnosti?“

„Ano, vzpomínám si. Ale odvezli je do nemocnice a pak už jsem se s nimi nesetkala.“

Ředitel i Petrlík se zasmáli. „Asi na to setkání nemají nejlepší vzpomínky?“

„Nevím, ale žádný zamilovaný dopis mi neposlali.“ Odpovídala jsem lehkým tónem, ale moc uvolněná jsem nebyla. Na druhé straně, když mi Petrlík neřekl, co vlastně chce, nebyla jsem povinna ho zatěžovat podrobnostmi.

„A jak to bylo v Klášternicích?“

„To bylo jen nedorozumění. Ti pánové se mylně domnívali, že jim dlužíme nějaké peníze. Ale pak se to vysvětlilo. Doufám, že teď už si to nemyslí.“

„Měla byste náš rozhovor brát vážněji, kapitáne“ zamračil se Petrlík.

„Až mi řeknete, co ode mě chcete, pak vám budu podávat přesné informace. Zatím zřejmě nejsme v žádném služebním poměru a můj ředitel mi neřekl, že vás mám brát vážně.“

Petrlík vyskočil z křesla a podíval se na ředitele. Ten se ke mně obrátil: „Kapitáne, mluvte s panem Petrlíkem, jako byste mluvila se mnou.“

„Ano, pane. Pak ale musím říct, že nerozumím otázkám.“

„Dobře tedy“ posadil se Petrlík prudce do křesla a pak se zeptal: „Jak se stalo, že jste přemohla dva vycvičené gaunery, kteří vám chtěli rozbít zařízení kanceláře?“

„Vlastně je zneškodnil můj pes. Ukázala jsem mu, aby toho jednoho, který chtěl rozbít skříňku, kousnul do ruky. Pes ale usoudil, že by mohl v rozbíjení pokračovat, kdyby měl druhou ruku zdravou. Toho druhého jen zadržel povalením na zem.“

„Vy jste toho psa cvičila na takovéto speciální zacházení s agresory?“

„Ano, kousnutí do zápěstí je velmi účinné, a přitom většinou neohroží agresora na životě. Samozřejmě jsem musela ty agresory zastavit dřív, než psa zastřelí.“

„A stejným způsobem jste zneškodnila toho, co vás chtěl zastřelit?“

„Není to úplně přesné. V prvním případě jsem psu ukázala, co má dělat. Při použití střelné zbraně na to nemusí být čas. Proto je Azor vycvičený tak, aby provedl tuto akci okamžitě, jak zjistí, že agresor sahá po zbraní. Jakmile pistoli pustil, zastavila jsem agresora přiložením svojí zbraně mezi jeho oči. Pak jsem ho omráčila a nasadila mu roušku s éterem. Ten druhý se snažil vyrazit dveře ramenem. Uvolnila jsem dveře, on to nečekal a než se srovnal, tak jsem ho praštila do spánku. Pak jsem mu také nasadila roušku s éterem.“

„Toho body garda jste ale zastřelila.“

„Neměla jsem jinou možnost. Dvěma, nebo spíš třem mužům se střelnou zbraní bych se neubránila. Toho druhého ochromil Azor, než jsem mu vzala střelnou zbraň. Naštěstí toho kápa už zneškodnili kluci z jednotky rychlého nasazení.“

Uvědomila jsem si, že ten člověk určitě viděl video záznamy a teď mě jen zkouší. Určitě mu ukázali i můj osobní spis, kde jsou i policejní záznamy o příhodách v psím útulku a možná i v Českém Ostrohu. Co po mě ale chce?

„Ředitel pořádkové policie i ředitel odboru kynologie si na vás dobře pamatují. Přičítají si zásluhu, že vás a vašeho psa získali pro policejní službu.“

„Jejich zásluha to určitě byla, ale necítím se tak důležitou osobou, aby to pro policii mělo nějaký zvláštní význam.“

„Určitě byste ráda věděla, jaký je smysl našeho rozhovoru. Chci se vás zeptat, jestli byste souhlasila se střednědobou, tedy několikaměsíční zahraniční misí s nějakým, řekněme zvláštním, posláním?“

Přešel mi mráz po zádech. Ten člověk asi nebude policajt. Ale ředitel pořádkové policie mu chce vyjít vstříc. Zvláštní posláním. Hmmm.

„Se střednědobou zahraniční misí bych neměla problém. Nemám tady závazky, které by byly vážnou překážkou. Jedinou nutnou podmínkou je, že můj pes pojede se mnou. Nepřijala bych ale zvláštní posláním, s nímž by se nesrovnalo moje svědomí.“

„Kdyby se jednalo řekněme o sledování situace v jistém regionu, dohlížení na bezpečnost skupiny civilistů a v případě mimořádné situace podání zprávy, že se něco děje?“

„Můžete mi říct, o jakou skupinu civilistů by se jednalo?“

„Jedná se o skupinu stavařů, která realizuje určitou stavbu v zahraničí. Vztahy s tou zemí a místními úřady jsou neutrální a nepředpokládám, že od nich hrozí nějaké nebezpečí. Mohli by se ale vyskytnout teroristé, kteří té stavbě řekněme nepřejí. Vy byste tam byla vyslána jako členka toho týmu a pracovala s nimi jako stavební inženýr. Měla byste ale oči otevřené a kdyby se nějaký terorista o něco pokusil, bylo by vaším úkolem především chránit naše lidi a v rámci možností i realizované dílo. Kromě toho byste nám

v pravidelných intervalech podávala zprávu o situaci v regionu, zvláště ve vztahu na tu stavbu.“

„Myslím, že už tomu rozumím. Můžete mi říct, proč jste si pro tuhle práci vybrali právě mě?“

„Důvodů je několik. Především jste osvědčila vlastnosti, které jsou pro takové poslání vhodné. Máte kuráž, rychle se orientujete, jste dobrá v řešení krizových situací a dokážete se vykrotit z ošemetných situací. Dále je nutnou podmínkou pro splynutí s týmem správné profesní zaměření. Vaše vzdělání i praxe při návrhu i posuzování staveb tomu velmi dobře odpovídají. Jste asertivní, ale vysoce empatická, nemáte skrupule při navazování vztahů, ale nejste lehkovážná. A konečně, váš věk i vystupování nejsou zcela typické pro agenty tohoto zaměření, takže snad nezbudíte podezření.“

„Zdá se, že jste si mě důkladně prověřili. Neberte to prosím jako šaškování, ale víte, jakou barvu spodního prádla mám nejraději?“

Petrlíkovi přeběhl po tváři stín, ale pak se s ředitelem srdečně zasmáli.

„Vidím, že jsme vybrali správnou osobu. Mám tomu tedy rozumět tak, že to berete?“

„Ještě mi řekněte, jestli zůstávám zaměstnancem policie, nebo mě chcete převelet někam jinam?“

„Zůstanete zaměstnancem policie a po návratu budete pokračovat ve funkci vyšetřovatele“ řekl ředitel. „Po dobu mise ale budete převelena ke kontrarozvědce. Plat u policie vám zůstane, kromě toho dostanete diety a plat za funkci stavebního inženýra.“

„Předpokládám tedy, že podrobné instrukce obdržím od vás, pane Petrlíku. Mohu vám tak říkat nadále?“

„Ano, to oslovení je fajn. Zítra vás navštívíme ve vaší kanceláři a předám vám podrobné instrukce. Počítejte s tím, že budete pracovat v civilu a pojedete tam na svůj soukromý pas. Povolení k nošení osobní zbraně vám tam vyřídíme. Vezmete si svůj soukromý notebook. Komunikovat budete normální elektronickou poštou, na počítač vám instalujeme program, který zprávy zakóduje do souboru jakékoli fotografie, kterou budete posílat své kamarádce. Adresu vám řeknu. Ona vám bude odpovídat a když pošle také fotku, bude v ní zpráva pro vás.“

„A jak to bude s Azorem? Bez něj bych tam nejela!“

„Snad to těch několik hodin letu vydrží ve schráně na přepravu zvířat. Zítra půjdete na koordinační schůzku seznámit se s těmi stavaři, kteří poletí na stavbu s vámi. Nejsou všichni z jedné firmy. Je to jen střídání části týmu. Vy tam pojedete jako zaměstnankyně Rosavy.“

Druhý den specialista od kontrášů nainstaloval na můj notebook kódovací a dekodovací program. Na koordinační schůzce mě hlavní inženýr projektu představil jako experta pro kontrolu dodržení stavebního projektu a zároveň jako styčného pracovníka pro vyřizování nutných změn projektu v průběhu výstavby. V následujícím týdnu jsem studovala projektovou dokumentaci stavby a pořizovala oděvy a další nutné věci pro práci v zahraničí.

Rodičům jsem řekla, že jsem dostala za úkol pracovat na zahraniční stavbě, ale zároveň dohlížet na bezpečnost týmu. S tím vysvětlením se spokojili a dále nevyzvídali.

12 Agentka

Prostředí stavby působilo uspořádaným dojmem. Jednalo se o elektrárnu s paroplynovým cyklem. Stavební dodávka byla česká, technologie General Electric. Stavba byla řádně oplocena, vstup a vjezd aut jen přes vrátnici, ostraha na úrovni normální průmyslové stavby, oplocení střeženo pomocí kamerového systému.

Ubytování jsme byli v hotelové ubytovně, ve dvoupokojových buňkách, po dvou na každém pokoji. Protože jsme ale byly v celém týmu jen dvě ženy, dostaly jsme celou dvojbuňku, takže jsme měly každá svůj pokojík. Spolubydlící byla celkem sympatická žena středního věku. Na stavbě byla už delší dobu.

Přivítala mě s úsměvem a podala mi ruku. „Já jsem Dáša, vítej. Můžeme si tykat?“

„No samo, já jsem Šárka.“

„To je fajn, konečně tady nebudu samotná ženská. Než jsi přijela, tak v tom tvém pokojíku bydleli chlapi. Není to moc příjemné sdílet s chlapama záchod a koupelnu. Teď to snad bude pohoda.“

„A co kdyby se tady přece jenom nějaký chlap objevil?“

Zadávala se na mě podezřívavým pohledem: „Ty se nezdáš. Ale musela bys mi to předem říct, abych se tady neproducívávala nahatá.“

„Neboj, zatím to nehrozí. Žádného tady nemám. Akorát tady toho chlapa“ a ukázala jsem na Azora, kterého jsem nastěhovala k sobě do pokoje.

„To je tedy pořádný domácí mazlíček. Nepokouše mě?“

„Azore, podej paní pac.“

Kolegyně nespěšně natáhla ruku, ale pak si packou potřepali a už se ho nebála.

Kancelář tvořila jedna místnost „common space“, kde bylo dvanáct malých psacích stolů, jedna menší zasedačka a záchod. Byla v budově dodavatelů, mimo areál stavby.

Stavbu prováděly místní firmy, každý objekt jiná. Celý český tým tvořilo dvanáct lidí. Kolegové zajišťovali koordinaci firem a stavební dozor. Scházeli jsme se v kanceláři jenom ráno, přes den jsme byli rozlitaní po stavbě. Jenom Dáša se většinu času zdržovala v kanceláři. Kontrolovala financování a zastávala také funkci týmové zpravodajky.

Čtyři kolegy, kteří přicestovali se mnou, jsem znala už z Prahy. Na první ranní poradě nás vedoucí týmu vzájemně představil s těmi členy týmu, kteří už na stavbě byli před tím. Deset chlapů mě grilovalo pohledy a měla jsem dojem, že nejmíň polovina z nich si mě představuje svlečenou. Nicméně nikdo nebyl vlezlý a dobře se nám pak spolupracovalo. Pomyslela jsem si, že kdybych někomu z nich věnovala více pozornosti, mohlo by to rozklížit kolektiv. Pozorovala jsem, že ani Dáša nikoho z nich nefavorizuje.

Já, jako supervize nad dodržováním projektu, jsem byla vlastně libero. Vedoucí týmu byl zaskočen tím, že do funkce supervizora projektu nebyl jmenován kolega z jeho firmy, ale smířil se s tím a brzy si na mě zvyknul.

Svoji funkci dohledu nad dodržováním projektu jsem nebrala jen formálně. Kolegové se zaměřovali spíš na organizaci práce, harmonogramy a dodržování smluvních podmínek. Já jsem se zaměřovala na kontrolu kvality stavebních hmot, kvalitu svarů, kontrolu přesných rozměrů konstrukcí, na něž byla montována technologie, zabudovaných prvků a prostupů. Postupně se tak snižoval počet reklamací montérů technologie na nedodržení projektu, až se staly výjimkou. U místních firem, které stavbu

realizovaly, jsem však nebyla moc oblíbená. Než si zvykly, že jim chyby neprojdou, musely řadu věcí předělávat.

Problém byl se vstupem Azora na stavbu. Ostraha měla své psy přes den v kotcích, v noci je vodili strážní na vodítcích. Další psi nebyli na stavbě žádoucí. Po delším dohadování mi ale psa povolili jako osobní ostrahu, protože jsem byla jediná žena, která se pohybovala volně po celé stavbě. Nejdřív musel Azor chodit na vodítku, ale postupně jsem to zrušila, když všichni viděli, že pes se mnou chodí „natěsno“ i bez vodítka.

Brzy jsem zjistila, že osobní ochránce není zbytečný, protože někteří místní dělníci vypadali, že by se s ženskou rádi pomuchlovali. Takhle na mě zpočátku jen pokřikovali. Já jsem se s nimi ale postupně seznamovala a za čas už to nebyly oplzlé pokřiky, ale spíš kamarádské pozdravy.

Učila jsem se místnímu jazyku. Ve volném čase jsem se courala s Azorem v okolí stavby a občas se zastavila i v místních putykách. Za čas už mě nechápali jako cizí živel. Nicméně bych si milence mezi místními muži nevybrala.

Po dvou měsících už jsem začínala rozumět tomu, o čem si lidé povídají. Ne všichni obyvatelé jsou konformní s režimem a někde to i docela vře. To jsem ale slyšela jen občas, když jsem „šla kolem“. Lidé si dost dávali přede mnou pozor. Přesto jsem cítila, že názory lidí v různých komunitách se dost liší. Všichni ale byli rádi, že tady elektrárna vzniká, dává jim práci a zajišťuje příchod odborníků, kteří potřebují ubytování, stravování a další služby. A to znamenalo další pracovní příležitosti a v důsledku zvyšovalo životní úroveň. Proto se všichni báli toho, že by někdo mohl elektrárnu poškodit.

Při svých pochůzkách jsem fotografovala místní rostliny, obydlí prostých lidí a někdy i milé tváře. Jednou týdně jsem některé fotografie posílala „kamarádce“, která z nich četla moje zprávy.

„Šárko, představ si, že mi někdo přímo pod nosem ukradl laserovou libelu.“ stěžoval si jeden kolega. „Měl jsem ji na stojanu a šel jsem se podívat, kde je geodetický zaměřovací bod. Než jsem se otočil, byla pryč.“

„A nedotýkal jsi se potom toho stojanu?“

„Ani si nevzpomínám. Ale ne, tamhle ještě stojí. Stalo se to před chvílí.“

„Tak počkej. Podíváme se na to s Azorem. Když tu libelu sundával, určitě se stojanu dotkl. Nedotýkej se, ale naznač, čeho se musíš dotknout, když

libelu sundáváš.“

„Tady je taková západka, když chceš libelu sundat, musíš zmáčknout tohle tlačítko.“

Azor chvíli tlačítko očuchával, pak stojan oběhl a vydal se po stopě. Šli jsme dost daleko, až jsme přišli ke skupině dělníků, kteří zrovna obědvali. Azor se postavil před jednoho z nich a štěknul.

Chlapovi se rozklepala kolena. „Já nic nemám, nic jsem neukrad.“

„A jak víš, že hledáme něco, co bylo ukradeno?“

„Já nic nevím, jen tak mě to napadlo.“

„Tak nám jen tak ukaž svoji brašnu!“

Chlap se otočil na útěk, ale po pěti krocích už z něj Azor tahal kalhoty. V jeho brašně jsme samozřejmě našli ztracenou libelu. Chlap si klekl a bil hlavou o zem. „Neudávejte mě prosím, já neseženu práci a nebudu mít co dát dětem jíst!“

Vyfotila jsem si ho a povídám: „Až skončí směna, počkej na mě na vrátnici. Já se na tu tvoji rodinu půjdu podívat“.

Chlap nápadně zbledl, ale nic neříkal. Pak jsem zpozvdálí sledovala, jak si chlapi něco šuškejí. Čula jsem čertovinu.

Po směně mě chlap zavedl do domku, kde byla žena se čtyřmi dětmi. Ukázal na ně.

„Tak je pochovej přece, když jsou tvoje“ povídám.

Chlap se sklonil k holčičce, ale ta zoufale vykřikla a dala se na útěk.

„Je to tvůj manžel?“ povídám ženě. Bylo na ní vidět, že je nervózní, ale ustrašeně přikývla.

„Tak ho obejmi a polib, to se přece dělá, když manžel přijde z práce.“

Zčervenala jak pivoňka a dala se do pláče.

„Tak jak je to, tvoje děti se tě bojí, manželka tě nechce obejmout, to asi nejsi hodný manžel.“

Chlap stál jako zařezaný.

„Tak podívej“ povídám. „Domluvili jste si to hezky, ale já ti na to nenaletím. Zítra nechoď do práce.“

Chlap začal brečet jak želva.

„Možná, že bych ti to pro tentokrát odpustila, ale musel bys mi říct, komu jsi chtěl ten nástroj prodat.“

Chlap se rozklepal, ale neřekl nic.

„Dobře, tak sbohem, já to ohlásím zítra na vaší firmě.“

Odešla jsem cestou k naší ubytovně. V tom slyším za sebou rychlé kroky. Azor zavrčel a obrátil se. Vidím, že chlap běží za mnou.

„Počkejte, já vám to teda řeknu, ale když to na mě povíte, tak on mě zabije“.

„Dobře, nikomu nic neřeknu a my si to prověříme potají.“

Sdělil mi jméno a adresu člověka ze vzdálenější osady.

„Tak dobře. Dohoda platí. Ale jestli ještě něco ukradneš, tak se postarám, aby tě vsadili rovnou do vězení. A ne abys dal tomu překupníkovi avízo!“ a rozešli jsme se.

Brala jsem vážně, co mi ten zloděj řekl. Věděla jsem, že by to mohlo pro něj špatně dopadnout. Na postupu jsem se dohodla s vedoucím našeho týmu.

Na druhé straně jsem musela vzít v úvahu, že překupník může dostat avízo. Proto jsem ještě té noci vzala špiónskou kameru, která byla schopná udělat záznam v délce jednoho týdne a nainstalovala ji na strom naproti obydlí překupníka. Dost jsem se bála chodit v noci sama, ale spoléhala jsem na Azora. Naštěstí mě nikdo nepřepadl.

Otázka byla, jak překupníka chytit. Nebyla jsem si totiž jista, jestli s ním není místní policie nějak spolčená.

Kontaktovala jsem kolegy z týmu General Electric. Ukázalo se, že i jim se ztrácely věci a zloděje dosud nechytily. Firma General Electric měla přece jen v místním prostředí větší páky než Češi. Dohodli jsme se, že podezření na překupníka oznámí na místní policii oni. Kamera nám pak poví, co se bude dít.

Ukázalo se, že překupník na místní policii má nějakou spřízněnou duši. Za dva dny jsem kameru odinstalovala a na záznamu bylo vidět, jak jeden z místních policistů vchází do překupníkovy domu a pak se začaly dít věci. Přijela dodávka a z domu bylo naloženo několik beden. Kamera naštěstí zachytila i číslo vozu.

Následujícího dne nám policisté navrhli prohlídku domu překupníka, na kterou si zařídili povolení. My jsme ale veliteli řekli, že už to nemá cenu, protože zboží je pryč. Ukázali jsme mu záznam, z něhož bylo také vidět, který policista dal překupníkovi echo. Velitel nemohl dělat nic jiného, než to oznámit „výš“. Tam už překupníci žádnou spřízněnou duši neměli. Policajti auto dohledali a ztracené díly a nástroje u majitele auta objevili.

Touto událostí jsme se zároveň sblížili s týmem General Electric. Předtím nás brali jako chudé příbuzné, ale teď s námi jednali jako s rovnými. Krádeže na stavbě ustaly a bylo zase o starost míň.

Když jsem projednávala společný postup na týmu GE, všimla jsem si, že tam pracuje několik zajímavých mužů. Zvláště mi byl sympatický jeden Portugalec. Byl to typický Jihoevropan. Černé vlasy, hnědé uhrančivé oči, knírek pod nosem, snědá pleť, pružná, štíhlá postava. Za svůj snubní prstýnek se nestyděl, ale jeho oči říkaly, že odloučení od manželky mu už připadá moc dlouhé. Protože za některé ukradené věci, které jsme objevili u překupníka, měl osobní odpovědnost, byl mi Fernando vděčný, že nebude muset ochudit své bankovní konto o dost vysokou částku. Aby mi vyjádřil vděčnost, pozval mě do restaurace na večeři.

Při večeři jsme si povídali o některých svých zážitcích, i o svých blízkých, kteří na nás čekají doma. Víno bylo dobré, prostředí intimní, a tak se hovor nakonec stočil i k otázkám sexu. Vyjasnili jsme si, že ani jeden z nás tady nehledá nového životního partnera, ale při tak dlouhém odloučení by nám snad nějaký flirtík nikdo nemohl vyčítat. Dohodli jsme se, že o víkendu zajedeme do města a trochu se rozšoupneme.

Odprosila jsem Azora, že ho tentokrát nechám na ubytovně a poprosila jsem Dášu, aby ho vyvenčila a nakrmila. Ve městě moc atrakcí na prohlížení nebylo. Prošli jsme se parčíkem a záhy zakotvili v jediném městském hotýlku, kde byli zřejmě zvyklí na klientelu našeho ražení.

Osobní kontakt jsme zahájili v koupelně. Na rozdíl od většiny hotelů, tady neměli sprchový kout pro sardinky, ale sprcha byla jen oddělena závěsem. Bylo příjemné se vzájemně mydlit a omývat, dotýkat se na místech smáčených teplou vodou a líbat se pod perlivým proudem sprchy. Zavřeli jsme vodu, vzájemně se osušovali a vysoušeli vlasy i jiná vlhká místa na těle. I když jsme nebyli úplně suší, Fernando mě vzal do náručí a zasypáváje mě polibky položil mě na lůžko. Tam jsme se přísáli ústy a škádlili se jazyky.

Líbal mě pak za ušními lalůčky a pokračoval po hrdle až dospěl k ňadrům. Já ho svými nehty zlehka škrábala na zádech a tiskla jeho ztopořený úd mezi koleny. Polibky kroužil okolo obou bradavek. To už se mnou začali čerti šít a když levou bradavku něžně sál, a přitom kolem ní kroužil jazykem, otřásl mnou první orgasmus.

Otočili jsme se a vzájemně si líbali intimní místa. Dospěla jsem k jeho žaludu, který jsem vzala do úst a dráždila jeho špičku jazykem. Fernando totéž dělal s mým poštěvákem, až jsme oba vyvrcholili. Nikdy jsem dosud nespokla sperma, ale v této chvíli mi to přišlo přirozené. Pečlivě jsem olízala zbytky spermatu a vysála to, co ještě zbylo uvnitř penisu. On olizoval moji šťávu, která ze mě vytékala při tom jemném laskání jak vláha z chomáčku mechu.

Když jsme se toho nabažili, přisáli jsme se ústy k dlouhému polibku a pak odpočívali na zádech.

„Musím čůrat“ řekli jsme téměř dvojhlasně. Závod do koupelny dopadl nerozhodně, tak jsme se postavili nad kanálek sprchy a soutěžili jsme, kdo se trefí přesně doprostřed.

Když jsme skončili, opláchli jsme sebe i podlahu. Fernando mě chytil za Venušin pahorek a strčil mi konečky prstů do vagíny. Já na oplátku uchopila jeho vzmáhající se penis a takhle jsme se dovedli na lůžko. Navlékla jsem na penis kondom a už jsme na nic nečekali. Začali jsme pomalu, ale důrazně.

Leželi jsme na boku, nikam jsme nespěchali a dlouhými pomalými pohyby jsme dospěli do stavu nirvány. Já aspoň takhle říkám stavu, kdy se uvolním, na nic nemyslím a splývám s pocitem věčného klidu. Tak jsme se líně pohybovali asi čtvrt hodiny.

Pak jsem si Fernanda osedlala a střídala pohyby nahoru-dolů a dopředu-dozadu. Fernando se chvěl a ve mě létaly blesky. Nevím, jak to dlouho trvalo. Oba jsme sebou najednou trhli a začali jančit. Netrvalo dlouho a oba najednou jsme zazpívali árii nanebevzetí. Plácla jsem sebou vedle Fernanda a ztěžka nabírala dech.

Když jsem začala dýchat normálně, sebrala jsem svůj čtyřlístek a šla znovu do koupelny.

„Mám žízeň a hlad“ zvolala jsem, když jsem umytá dokončila oblékání.

„Mluvíš mi z duše“ přitakal Fernando a šli jsme vyhledat restauraci, kde by se dalo příjemně povečeřet.

Číšník nás uvedl ke stolu. Vybrali jsme si jídlo i dobré víno, přitukli si a pak mlčeli a dívali se na sebe.

„Nevím, jak vysvětlím manželce, kde se to najednou ve mě vzalo. Takhle jsme to nikdy nedělali.“

„Budeš jí to učit pozvolna, svedeš to na to, že dlouhá doba odloučení v tobě probudila velkou lásku k ní a z ní to vyvěrá.“

„Ty jsi ale potvora. Myslíš, že to budu schopen sehrát?“

Otáčela jsem sklenkou mezi prsty a pak se zeptala: „Miluješ ji ještě tak, jako když jste se poznali?“

„Co je to za otázku? Mám ji rád a žádnou jinou manželku bych nechtěl. Máme krásné a milé děti a jsme si moc blízcí.“

„To je mi jasné a z toho, co's mi odpoledne povídal jsem to poznala. Máte se rádi, ale je to trochu jinak, než když jste se poznali. Ne?“

Fernando přikývl. „Ale je to pořád moc hezké. Neměnil bych.“

„Ty asi myslíš, že to myslím jinak, ale já jsem ti chtěla říct, že bys si měl vzpomenout na tu lásku, která byla v tom prvním období. Určitě si na ní vzpomeneš a když to na nějakou chvíli budeš i cítit, tak to nemusíš hrát. Vzpomeň si, jak jste se tehdy vzájemně objevovali a vyvolej ten vzdálený cit i v ní. Určitě to dokážeš. A pak jí nebude divné, že jste spolu objevili zase něco nového.“

Fernando na mě kouká, jako když mě vidí poprvé. „Ty jsi fakt zvláštní ženská. Řekl bych Ovidius v sukních. Takhle se podívat do duše, to není jen tak.“

„Tak bychom mohli zase přejít od teorie k praxi, co ty na to?“

Zasmáli jsme se a pospíchali na náš hotelový pokoj. Po druhé árii jsme oba sladce usnuli. Všeho moc škodí.

V neděli jsme po snídani dali ještě rychlovku, než jsme opustili pokoj. Prošli jsme se ulicemi města, poobědvali a odjeli zpět na stavební ubikaci. Tam na mě Azor už netrpělivě čekal. Abych ho odškodnila, vydala jsem se s ním na dlouhou procházku. Při ní jsem i v sobě uklidnila dosud trochu vzbouřené hormony.

Když jsme přišli z procházky, Dáša seděla ve svém pokojíku a četla si v knize. Měla otevřené dveře na předsíň a vyhlížela mě.

„Ahoj, Šárko, tak jaké to bylo. Pojd' něco hezkého povídat přestárlé kolegyni.“

Překvapilo mě to, protože Dáša mě nikdy nezpovídala. Ale uvědomila jsem si, že vlastně nebylo proč.

„A co bys chtěla slyšet? Ve městě není nic nového. Mám ti vyprávět, co jsme večereli?“

„Mohlo by to být zajímavé, ale já mám chuť na něco pikantního.“

„Třeba chilli con carne?“

„No, pikantní prasečinky. To by bylo ono!“

„Teda, ty se nezdáš!“

Dáša zavřela dveře a já jsem si přisedla k ní na gauč.

„Tak jaký je, je takový borec, jak vypadá?“

„Nevím, jak vypadá tobě, ale mě tak akorát stačil.“

„Tak jak dlouho a kolikrát?“

„V tobě se nezapře výpočtářka. A myslíš celkový čas milostných hrátek, nebo čistý čas kopulace?“

„Teda, ty jsi ale necuda. Tak obojí.“

„Tak šest na dva a půl. A čtyřikrát.“

„Nekecej! To je v minutách, nebo v hodinách?“

„Ne, ve dnech“ obě jsme vyprskly smíchy.

„Tak povídej, ať si trochu obnovím dávné vzpomínky.“

„To nevím, holka, jestli si to spojíš s nějakými svými vzpomínkami.“ A protože byl před námi dlouhý nedělní večer, vyprávěla jsem to Dáše způsobem, jakým jsem popisovala policajtovi událost v psím útulku.

Když jsem končila popis děje před večerí, Dáša se vrtěla a třela si stehna o sebe. „Teda holka, já teču. Ty se nezdáš, ale asi to s chlapama umíš.“

Když jsem popisovala konverzaci při večerí, Dáša se zadumala. „Já jsem tohle neprožívala ani se svou první láskou. A s manželem? To byla už pak jen fyziologická potřeba. A dlužno říct, že z mojí strany většinou

neuspokojená. A když jsem se pak dozvěděla, že to svoje funění provozuje i s jinejma, tak jsem se rozvedla. A od tý doby nic.“

Přišlo mi Dáši tak trochu líto a pohládila jsem ji po vlasech. Přitiskla si moji ruku na prsa. „Povídej dál.“

Když jsem věrně popisovala, co se dělo po večeři, Dáša už to nevydržela. Zatímco si jednou rukou tiskla moji ruku na prsa, vjela si druhou rukou do kalhot a začala masturbovat.

„Když ty to tak krásně popisuješ, já to cítím i na sobě. Odpustíš mi to?“

„Jasně, když ti to dělá dobře“ a pustila jsem se do popisu včetně svých pocitů. Ať si to holka užije.

Když jsem se dostala ke druhému vyvrcholení, Dáša zaspívala árii nanebevzetí. Ale nebylo to jako při normální masturbaci – heknutí, zášklub a dost. Árii zpívala skoro minutu a zmítala sebou ještě dost dlouho potom. Pak se rozbřečela.

„Zatracenej život. Vždyť já tohle s chlapem nikdy nezažila. Já se před tebou strašně stydím, ale i tahle masturbace byla víc, než jsem kdy zažila. Ty o tom umíš tak krásně vyprávět, že to člověk přímo prožívá.“

„Mám nápad. Zítra se bude rozdělovat ten lup právoplatným majitelům. Půjdeš tam se mnou. Já řeknu, že bychom chtěli odhadnout hodnotu toho, co nám ukradli, a že ty tomu rozumíš nejlíp. Ty se podíváš, jestli se ti někdo z těch chlapů bude líbit a já řeknu Fernandovi, aby ho pozval na společnou večeři. Ti chlapi jsou tady dlouho bez ženských a budou většinou svolní.“

„Když já jsem takhle na rande nikdy nešla.“

„Tak už je nejvyšší čas, abys to zkusila. Dokud vrásky nezastíní tvoji krásu.“

„Dražba“ proběhla bez incidentu, všichni svoje věci poznali a k cizím se nikdo nehlásil. Smůla byla, že ten překupník už stačil něco prodat.

Parta GE byla větší než náš tým, takže Dáša měla z čeho vybírat. Líbili se jí dva muži. Stanovila pořadí a Fernando pozval jednoho z nich na společnou páteční večeři. Chlap si nebyl jist o co běží, takže jsem ho musela trochu hecovat, aby Dášu pozval na výlet. Ale stalo se. Fernandovi jsem poděkovala za spolupráci, ale na sexuální zážitek už ani jeden z nás neměl moc chuť. Nač si zkazit ten nejhezčí zážitek, a to bývá to poprvé.

Odešli jsme s Dášou spolu, byla celá rozklepaná. „Šárko, já se cítím jako prvnička. Tohle jsi mi dělat neměla.“

„Hele, já už ti při masturbaci asistovat nebudu. Seber se a nestyd' se. Léta utíkají a kdo ví kolik příležitostí zařadit si s chlapem ještě budeš mít. A jestli budeš chtít ještě sbalit chlapa na trvalý vztah, tak se ti tahle zkušenost taky hodí. A ještě něco ti řeknu. Jestli chceš něco zažít, tak nečekej jenom, co udělá ten chlap. Ne že bys ho měla zastínit, ale vyplatí se ve vhodné chvíli převzít trochu iniciativy, nebo se alespoň podílet na vzrušující aktivitě. Zítra zavři oči a skoč do toho.“

Takže Dáša na to rande šla. V neděli odpoledne přišla s úsměvem ve tváři.

„Byl dobrej. Možná ne tak úplně jako Fernando, ale stačilo mi to. A měla jsi pravdu, když trochu jako přestával, chopila jsem se iniciativy já a pak to bylo nejhezčí. A domluvili jsme se rovnou na příští víkend. On je totiž rozvedený, takže nemá takové zábrany jako Fernando. A já bych si to chtěla užívat. Jak říkáš, dokud je čas.“

Na svých večerních procházkách jsem čím dál častěji slýchala hlasy, z nichž čísel strach z přepadení. Nakonec jsem se dozvěděla, že se chystá ozbrojené přepadení elektrárny. V blízkém městě se formovala bojůvka vedená protistátními živly, která měla za úkol stavbu co nejvíc poškodit a tím znepříjemnit energetickou situaci v zemi.

Vzala jsem naše auto a zajela se do města podívat. Zjistila jsem, že situace je vážná. Bojůvka byla zásobená zbraněmi i penězi, už se se svými úmysly ani netajili. Místní policie se jí nemohla už ani postavit. Protože podobné skupiny vznikaly i na jiných místech, nebyl stát natolik silný, aby tomu učinil přítrž.

Hned večer putovala mé kamarádce nádherná fotka polní květiny. Za dva dny byl náš tým posílen o tři muže, kteří však neměli žádné úkoly na stavbě. Předala jsem jim zákresy rozmístění techniky té „naší“ bojůvky a sdělila jim i další informace nasbírané od místních lidí. Třetího dne ráno si vzali batohy a odešli na dlouhý výlet.

Dva dny se nic nedělo. Třetí den v noci byla slyšet vzdálená detonace od města. V poledne se vrátili kolegové z výletu a večer zase odcestovali.

Příští den jsem na procházce zaslechla poplašné zprávy o výbuchu tajného skladu munice a zbraní. Nikdo nepřišel o život. Stráže z tajného skladu byly nalezeny druhý den spoutané v místním lesíku. Místní obyvatelé se báli, co se bude dít, ale pak se dozvěděli, že bojůvka má na přepadení elektrárny tak akorát několik pistolí. Ostraha stavby byla informována a posílila hlídky.

Poslala jsem další fotku kamarádce. Všechno je v pořádku.

Stavba pokračovala rychlým tempem. Stavební část strojoven jsme dokončili a GE montovali parní turbíny a alternátory. I plynové turbíny už byly namontované. Moje mise se pomalu blížila ke konci. Ale ten největší problém byl teprve před námi.

Jako vždy, procházeli jsme s Azorem stavbou a kontrolovali dodržení projektu. V podzemním podlaží pod parní turbínou Azor náhle zneklidněl a postavil se na zadní u sloupu turbogenerátorové stolice. Tohle nikdy nedělal, a proto jsem pozorně prohlížela celý sloup. Tam, kde vstupoval do betonové desky stolice nebylo pořádně vidět. Rozsvítla jsem čelovku na své helmě a strnula jsem. V tom místě jsem uviděla povědomý váleček přilepený na sloup, od kterého vedly dva dráty vlevo a dva vpravo. Azor si jistě ten zápach pamatoval z vyšetřování nálože pod mojí Feldou.

Polilo mě horko. Jaký je to systém? Asi časovaný. Kolik máme času? Kolik takových válečků tady je? Kdo je instaloval? Jsou na obou blocích?

Spousta otázek. A žádná odpověď. Když bylo zmařeno přepadení elektrárny, chtějí se jí zbavit takhle?

Okamžitě jsem mobilem volala vedoucí obou týmů a žádala je, aby co nejrychleji sehnali montážní plošinu, kterou bychom se do té výšky mohli dostat. Pak jsem oběhla celou turbogenerátorovou stolici a prohlédla sloupy, které ji podpíraly.

Ukázalo se, že výbušniny jsou jen u sloupů na jedné straně. Sabotéři předpokládají, že rozbitím podpěr na jedné straně se celá stolice zřítí na stranu a všechno se rozbije včetně již namontované drahé technologie.

Vedoucí našeho týmu vyslal na průzkum kolegu, který se o objekty strojoven staral. Ten zjistil, že nálože jsou i na druhém bloku. Turbosoustrojí a hlavní potrubí tam však ještě nejsou namontovány, takže hlavním úkolem je zachránit první blok.

Svítila jsem si na hlavy sloupů stolice a zjistila jsem, že dráty vedou do kobky generátorového vypínače. Jeden z nich byl ale spojen s ocelovou konstrukcí stolice.

Kolegové z GE, kterým jsme už stavbu strojovny prvního bloku předali, kobku rychle otevřeli. Tam ale dráty byly zaházeny omítkou. Na jiném místě zase vystupovaly. Obvod byl spojen přes projektem neobsazené kontakty signalizačního spínače generátorového vypínače. Zdroj napětí byl zřejmě zazděný někde tam, kde dráty mizely v omítce.

Sabotéři tedy chtěli výbuch provést v době, kdy se bude vypínač zkoušet. Tedy v době, kdy bude na stoličce a pod ní velký počet lidí. Hajzlové. Oddechla jsem si. Jestli není spouštěcí mechanismus zálohován na jiném principu, tak bezprostřední nebezpečí nehrozí.

Z dodavatelských týmů, tedy českého a GE, nikdo neměl potuchy, jak se nálož aktivují. Jen já jsem měla vzpomínku na to, jak pyrotechnik-profesionál likvidoval nálož pod mojí Feldou. S bušícím srdcem jsem na montážním vozíku vystoupala k hlavě sloupu s náloží. Ze všech stran jsem si na nálož posvítila. Je to Semtex. Viděla jsem i známý tvar formy na nálož. K roznětce vedou jen dva dráty. Tak to asi nebude žádná rafinovanost, ledaže by...

Srdce se mi zastavilo. Zjistila jsem, že v náloži jsou roznětky dvě. Ta druhá je umístěna na spoji nálož se sloupem. Jakmile se někdo pokusí nálož odtrhnout od sloupu, nálož exploduje. A ještě něco je jinak. Ta roznětka je jiná než ta, kterou jsem viděla v náloži pod Feldou. Je v ní ještě knoflíková baterie.

Vzpomínala jsem na nauku o elektrických obvodech, kterou jsem z rychlíku viděla, když jsem tátovi pomáhala oživovat nějakou automatiku. Ta knoflíková baterie může být zapojena v můstku, který je kompenzován napětím z jednoho vodiče připojeného k detonátoru. Druhým pólem je ocelová konstrukce. Může tam být i dioda, která napětí blokuje a nevyžaduje ani stálý proud ze zdroje. Když ale někdo zdroj odpojí, nebo dráty přestřihne, proud z knoflíkové baterie roznětku zapálí.

Z kobky generátorového vypínače se ozývalo klepání kladiva na majzlík. Odstraňovali tam omítku z místa, kam vedly dráty. Pak se ozval vítězoslavný hlas: „Máme zdroj, tak to odpojíme a je to.“

„Neodpojíte“ zařvala jsem.

„Co je, proč?“

„V detonátorech je samospoušť. Jak to odpojíte, tak to všechno vybuchne!“

Ozvaly se vzrušené hlasy. „Co že to tam je? Samospoušť? Co je to za blbost?“

„Já vám to vysvětlím, ale nic proboha neodpojíte. Dokud je to zapojené, tak nic nevybuchne. Hlavně k tomu nikoho nepouštějte. Ten, kdo ty nálože nastražil, to bude chtít odpojit. Vyžeňte odtud všechny dělníky a hlídejte všechny dráty, ať je nikdo nepřerušil!“

Sjela jsem s plošinou. S oběma vedoucími týmů jsme převzali velení, rozdali úkoly a vyhodili všechny, kdo tam neměli co dělat. Stavební dělníky jsme zahnali do kancelářské budovy. Dvojčlenné hlídky pracovníků GE a našeho týmu prohledávaly všechna zákoutí a skryše strojovny. Dva ukryté dělníky předali ostraze objektu, která je hned strčila pod zámek. Zároveň ostraha uzavřela všechny brány a kamerovým systémem sledovala, aby z objektu nikdo neunikl, ani do něj nevnikl. Psovodi byli uvedeni do pohotovosti.

Požádala jsem automatikáře od GE, aby mi pomohli vytvořit pravděpodobné schéma zapojení rozbušek a vysvětlit ostatním, jaké nebezpečí se v rozbuškách skrývá.

„Jak vás napadlo se podívat na místo, kde ty nálože jsou nastraženy? Normálně tam není vůbec vidět.“ ptal se inženýr GE, který dohlížel na instalaci automatik řízení bloku elektrárny.

„Před časem, ještě než jsem jela na tuhle misi, jsem jednou zpozorovala, že kolem mého auta je něco jinak. To mi asi zachránilo život, protože jsem zjistila nálož Semtexu pod podlahou. Od té doby si můj pes ještě pamatuje charakteristický zápach Semtexu. Člověk samozřejmě nic necítí, ale pes má daleko citlivější čich. Dosud to neucítil, ale při dnešní pochůzce asi nefoukal vítr, nebo něco bylo jinak, a Azor Semtex zvěřil. Naštěstí.“

„A jak vás napadlo, že ty nálože mohou mít takhle rafinovaný systém aktivace?“

„Všimnula jsem si, že nálož není na konstrukci jen přilepená, ale je tam ještě nějaký drátek. Když jsem to obhlédla ze všech stran, uviděla jsem

kousek té knoflíkové baterie. Tak jsem si vzpomněla, jak jsme s tátou jednou instalovali měřidlo se srovnávacím můstkem, kde byl signál blokován závěrnou diodou. Spouštěcí systém rozbušky mi ten obvod silně připomínal.“

„Já myslel, že jste stavačka, ale vidím, že fušujete i do řídicích systémů.“

„Je to šťastná náhoda, že jsem přišla do kontaktu i s elektrikou zrovna v podobné aplikaci.“

„Hlavně je fajn, že jste si na to vzpomněla v pravý čas. Nevím, kolik lidí by napadlo si tuhle zkušenost spojit zrovna s rozbuškou semtexové nálože.“

Asi jsem u něj stoupla v ceně, protože hypotézu, jak systém funguje, dával dohromady se mnou. Pravděpodobnou funkci iniciace rozbušek vysvětloval kolegům sám, ale já jsem k tomu doplnila detaily upevnění náloží a popis rizik.

Když jsme zkontrolovali stolicí druhého bloku, zjistili jsme, že systém tam byl podobný, jen kontakt, způsobující přímou explozi, nebyl zapojen. Na deaktivaci náloží jsme si však sami netroufli.

V této situaci jsem porušila zákaz nešifrované komunikace a vyslala naléhavou žádost o vyslání špičkového pyrotechnika.

Pravděpodobně došlo k propojení mezi tajnými službami, protože na můj mobil zavolal velitel místní armádní skupiny a sdělil mi, že jejich pyrotechnici jsou už na cestě spolu se spolehlivou jednotkou rychlého nasazení, která zajistí zvýšenou ostrahu a zabrání místním bojůvkám i zkorumpované policii ve vstupu do objektu.

„Řekněte všem, že velitel ostrahy přejímá velení nad areálem a že nikdo nesmí dovnitř ani ven, dokud nepřijedeme“ řekl velitel armádní skupiny „a snažte se jim v tom pomoci.“

Sdělila jsem to všem našim lidem i vedoucímu týmu GE. Všichni se stáhli do strojovny spalovací turbíny. V liduprázdném venkovním prostoru se teď pohybovali jen psůvodi se psy včetně mě a Azora.

I když areál byl oplocen, neodpovídalo jednoduché oplocení potřebám střežení vojenského objektu. Jednoduché kamery s malým rozlišením nedávaly po tmě jasný obraz a bylo obtížné sledovat, co se kolem plotu hýbe. Proto velitel ostrahy uvítal, když jsme s Azorem převzali dohled nad částí oplocení.

Vybrala jsem si úsek, který byl nejméně přehledný. Setmělo se. Blízko plotu rostly z vnějšku křoviny a nerovný terén nabízel dost příležitostí k úkrytu. Osvětlení stavby k plotu nedosahovalo, a tak bylo vidět v rozptýleném světle jen stín plotu a obrysy nerovností terénu. Proto, místo abychom pobíhali okolo plotu, ukryli jsme se mezi nádržemi chemické úpravy vody, odkud bylo na celý náš úsek vidět. Seděli jsme tiše a napínali sluch i zrak. V tom jsem Azorovi nemohla konkurovat, takže jsem spíš sledovala psa.

Azor zvedl slechy a celý ztuhnul. Něco se děje. Zadívala jsem se tam, kam hleděl Azor. Pletivo plotu v malé úžlabině se pohnulo. Za chvíli jsem viděla, jak z úžlabiny vybíhá příkrčená postava, která se ukryla za složeným materiálem. Čekala jsem, zda se neobjeví další postava, ale narušitel byl asi sám. Propířil se za materiálem a vyběhl na druhé straně. To už jsem na nic nečekala a pobídla Azora.

Jak byl naučený, vyběhl Azor bez jediného zvuku. Narušitel si ho všimnul až když byl v těsné blízkosti. Než stačil namířit zbraň, Azor se mu zakousl do zápěstí. Vyšel výstřel, avšak doufala jsem, že to bylo spíš leknutím. Oddychla jsem si, když jsem uviděla Azora, jak mi nese zbraň. V tu chvíli se však od plotu ozval druhý výstřel. Azor padl na zem. Obešla mě hrůza. Od plotu vyběhl další narušitel. Rychle jsem zamířila a stiskla spoušť. Ten, co byl za materiálem, se mezi tím zvedl, ale když viděl, jak dopadl jeho společník, pokusil se znovu ukrýt. Nestihl to. Mole zbraň promluvila podruhé a on se složil na materiál.

„Azore“ zavolala jsem. Pes se pokusil postavit na nohy, ale nějak mu to nešlo. Doběhla jsem k němu a zjistila, že má prostřelenou hýžd'. Přikázala jsem mu, aby zůstal ležet. Průstřel snad nebude smrtelný.

Rozhodla jsem se nejdřív zkontrolovat stav toho, co Azora postřelil. Dobře jsem udělala. Nebyl zdaleka mrtev. Ležel na zemi, ale v ruce už svíral pistoli. Ránu však měl nejistou a kulka mi jen hvízdla kolem ucha. Ke druhé už se nedostal. Jeho přílba zazvonila, ale proti střele z mojí devítky nebyla dostatečnou ochranou.

Střelbu zaregistrovala ostraha na bráně a už se ozýval dusot jejich bot. Doběhli během pěti minut. Přinesli nosítka a chtěli odnést těžce zraněného chlapa, který ležel na hromadě materiálu, na ošetřovnu.

„Ne“ zarazila jsem je výkřikem. „Nejdřív Azora!“

Zarazili se, že pes má mít přednost před člověkem.

„Jestli tomu nerozumíte, tak já toho chlapa zastřelím, abyste o něj neměli takovou starost“ a zvedla jsem zbraň. Snad bych to v té chvíli udělala. Můj spolubojovník byl vážně zraněn a oni chtěli dát přednost tomu hajzlovi, co nás chtěl vyhodit do povětří!

Chlapi na mě civěli, ale když viděli, že narušiteli přikládám zbraň ke spánku, tak mě poslechli. Asi jsem vypadala odhodlaně. Azora naložili a já jsem klusala vedle nosítek na ošetřovnu, abych dohlédla, že Azorovi se dostane té nejlepší péče. Naštěstí se ukázalo, že má jen prostřelený sval a naštípnutou kost. Kulka uvízla na kosti.

Přidržela jsem tampón na ráně, abych zastavila krev. Kolega z našeho týmu okolí rány oholil, lékař GE kulku vyjmul a ránu zažil. Pak jsme Azorovi nohu zpevnili, aby kost dobře srostla.

V mé přítomnosti Azor všechny zákroky srdnatě nesl. Lékař mu píchnul lokální anestezii, než vyndával kulku. Po ošetření pes usnul. Poděkovala jsem lékaři, že se Azorovi tak pečlivě věnoval.

„Vždyť on nás možná všechny zachránil. Plně si to zasloužil“ odpověděl lékař.

Pyrotechnik i jednotka rychlého nasazení dorazili během čtyř hodin. Dělníci byli propuštěni ze stavby a celý areál byl evakuován dříve, než pyrotechnici zahájili deaktivaci náloží. Na místě zůstali ze zaměstnanců výstavby jen vedoucí týmů, specialista pro elektroniku GE a já. Se specialistou GE jsme vysvětlili pyrotechnikům naše výsledky pátrání a hypotézu o aktivačních obvodech roznětek. Pyrotechnici nakonec potvrdili naši hypotézu a se specialistou GE vypracovávali postup deaktivace.

Velitel jednotky rychlého nasazení si mě zavolal.

„Mám tajnou informaci, kapitáne, že tady pracujete ve funkci stavebního inženýra a vaším úkolem je bdít nad bezpečností vašeho týmu i stavby vůbec. Musím říct, že jste člověk na pravém místě. Vaším přičiněním byla zlikvidována úderná síla bojůvky, která měla přepadnout stavbu. A to, co jste vypátrala dnes, včetně kvalifikovaného hodnocení nástražného systému a zneškodnění záškodníků, zachránilo mnoho lidských životů, ale také stavbu a zařízení elektrárny za stovky miliónů dolarů. Vy jste také

kriminalista? Nějak mi to při vašem věku nesejí s vysokou odborností stavebního inženýra.“

„Nevím, jestli neprozradím víc, než smím, ale sám jste řekl, že je to tajné, tak doufám, že mé inkognito zůstane jen v úzkém kruhu rodinném. Studovala jsem najednou dvě vysoké školy – Stavební fakultu ČVUT a Policejní akademii. Mám tedy titul inženýr i kvalifikaci samostatného vyšetřovatele a forenzního specialisty. Praxi jsem získala při souběžném studiu na Akademii ve služebním poměru policisty a vedle toho jsem vycvičila svého psa, který vlastně ten nástražný systém odhalil. Ani dnes bych bez něj ty záškodníky neodhalila.“

„Máte můj hluboký obdiv. Přál bych si, abychom měli takové lidi i v naší policii. A bylo by mi ctí, až tady tuhle práci dokončíme, pozvat vás na večeři.“

„Děkuji, přijdu ráda.“

Protože Azor byl zraněný, přenesli jsme ho na ubytovnu a já jsem byla skoro pořád s ním. Zpevněná zadní tlapa se mu moc nelíbila, ale cítil, že není v pořádku a když jsem to rozhodla já, tak se s tím smířil a nepokoušel se improvizovanou ortézu sundat.

Kolegové z našeho týmu v této době často zavítali na naši obytnou buňku a vyptávali se, jak jsem Azora naučila tak rafinovaným kouskům. Azor skromně přijímal projevy jejich obdivu a s mým požehnáním i lahůdky, které mu přinášeli.

Pět dní trvalo pyrotechnikům a specialistům GE, než deaktivovali a odmontovali nálože na obou turbínových stolicích. Stavba po tu dobu stála, avšak tato doba byla využita k instalaci čidel pohybu a osvětlení podél plotu, turniketových propustí a rentgenových prosvěcovačů zavazadel. Spěšnou dodávku leteckou dopravou zajistila firma GE. Instalace nebyla svěřena místním firmám, ale prováděli ji členové týmu GE s přispěním našeho týmu.

Společnou večeři s velitelem jednotky rychlého nasazení jsme stihli, ale bylo to na poslední chvíli, večer před odjezdem vojáků. Takže jsme se dlouho nezdrželi, každý z nás už byl myšlenkami jinde.

Po deseti dnech se stavba znovu rozeběhla, ale nikdo nesměl do objektu vnést nic, co neprošlo přísnou vstupní kontrolou. Na stavbu v té době

zavítal ředitel turbínového závodu GE. Osobně mi pogrataloval a předal mi šek na sto tisíc USD za osobní přínos k záchraně majetku společnosti GE. Později jsem zjistila, že to bylo na návrh vedoucího týmu GE, který mě ve své zprávě vychválil skoro až do nebe.

Vzhledem k prolomení mého inkognita a zvýšeným bezpečnostním opatřením na stavbě bylo rozhodnuto ukončit moji misi. Protože většina stavebních objektů elektrárny byla dokončena, zmenšil se ostatně počet členů českého týmu na polovic.

Rozlučku jsme oslavili dýchánkem, kam jsme pozvali i celý tým GE. Každému chlapovi jsem musela věnovat jeden tanec, skoro jsem prošoupala střevíce. Ale ani ostatní ženské nezůstaly sedět. Večírek se opravdu povedl.

Dáša na stavbě ještě zůstávala, ale jí se to hodilo, protože ten její také zůstával. Předposlední večer před mým odjezdem jsem si ještě pozvala na ubytovnu Fernanda a Dáša toho svého. Ale tomu sexu už jsme moc nedali, spíš jsme společně popíjeli víno a vzpomínali. Už jsem se těšila domů.

Azora jsem do přepravního boxu v letadle donesla. Na schůdkách jsem se dost nadřela, ale on by to měl po třech tlapách těžké.

13 Zamilovaná

Po návratu z mise jsem dostala měsíční dovolenou. Odmítla jsem vstoupit do služeb kontrarozvědky. V mé kanceláři mě navštívil mě Petrлік a blahopřál mi ke stoprocentnímu splnění úkolů mojí mise.

„Zdá se mi, že u policie nejní plně využít váš akční potenciál. Kdybyste chtěla přejít k nám, dokázali bychom to ohodnotit i finančně.“

„Nemůžu říct, že právě skončená mise by se mi protivila. Mám ale pocit, že služba ve vašem útvaru by přinesla i úkoly, které by mi nebyly po chuti. Navíc mám tak akorát čas přemýšlet o založení rodiny a pochybuji, že bych vám mohla být užitečná na mateřské dovolené. Proto se nezlobte, že vaši nabídku nepřijmu. Tím ale nevylučuji budoucí spolupráci s vámi na úkolech podobného charakteru, pokud budou slučitelné s mým soukromým životem a svědomím.“

„Chápu vás. Uvidíme, co přinese život. Za splnění náročného úkolu vám děkuji.“ Podali jsme si ruce a odešel.

Bydlela jsem s Azorem zase v Praze u rodičů. Azor se naučil belhat po třech, takže jsme chodili na krátké procházky a dobelhal se i do auta. Za měsíc jsme mu mohli sundat ortézu, která fixovala zraněnou kost, a Azor běhal zase jako dřív.

Abych úplně neztratila kondici, vstávala jsem každé ráno v šest hodin a cvičila ve svém pokoji s činkami a pružinami. Pak jsme se proběhli s Azorem kolem bloku, lehce jsem posnídala, vysprchovala se a pospíchala do práce. Jezdila jsem hromadnou dopravou, protože v ranní špičce by to autem trvalo dýl.

Když se mi podařilo skončit v práci včas, chodívala jsem odpoledne s Azorem na delší procházku do parku. Pobíhám takhle indiánským klusem a najednou mi padnou do oka dvě maminky, které tlačí po cestě kočárky. Jedna z nich mi byla povědomá, ale nedovedla jsem si to nějak srovnat v hlavě.

„Sáro, jsi to ty?“ valím oči. „Kde se tady bereš a kde jsi přišla k tomu miminku?“

„Šárko, no to je náhoda. Já jsem se přijela podívat na kamarádku ze školy. Jinak bydlím a pracuji v Lednici. Nějak jsem na Českém Ostrohu načichla tou zámeckou atmosférou, tak jsem si našla místo na správě zámku. A co ty?“

„Já jsem zůstala u policie. Bydlím zatím u rodičů. A čím je tohle mimčo?“

„Budeš se divit, je moje.“

Vyrazilo mi to dech. „Ty jsi vdaná, nebo jak žiješ?“

„Vzali jsme se s Kristýnou. Docela nám to klapě.“

Pořád jsem tomu nerozuměla. Sára se smála, a i její kamarádka se usmívala. Zřejmě věděla, jak to vlastně je.

Sára srovnala peřinku v kočárku a pak začala vyprávět:

„S Kristýnou jsme se vzaly ještě když jsem studovala. Je o tři roky starší než já, ale rozumíme si po všech stránkách.“ Sára na mě mrkla a obě jsme se zasmály.

„Obě máme rády děti, tak jsme se informovaly na adopci. Dozvěděly jsme se ale, že lesbičkám se to normálně nepovoluje. I dítě ze zkusavky nám nechtěli povolit. Tak jsem si vzpomněla na náš experiment a ty vzpomínky jsou docela příjemné. Ale mám to spojené s Viktorem a s jiným

mužským bych to nechtěla. Kristýna tomu nejdřív moc nevěřila, ale ukecala jsem jí.“

„A co Viktor, co na to říkal?“

„Moc se mu do toho nechtělo, ale nechal se ukecat. Slíbila jsem mu hovězí na houbách se špagetami, a tak to vzal s humorem. Tak trochu jsem to narežírovala jako při tom experimentu. Kristýna se sice styděla, ale nechala se přemluvit. Nejdřív jsme se muchlovaly spolu, abych se rozevřela a Viktorovi se taky při tom postavil. Když ho zasunul, tak jsme to pak vzali fofrem. Kristýně se to moc nelíbilo, ale strávila to.“

„A vyšlo to napoprvé?“

„Zaplať pánbůh, vyšlo. Těhotenství proběhlo bez potíží a narodil se nám krásný kluk. Dala jsem mu jméno Viktor, po tátovi. Moje máma je z něj taky celá podělaná. Teď jsou mu už čtyři měsíce a já jsem vlastně přijela do Prahy taky proto, abych ho Viktorovi ukázala. Moc se mu líbil a když tak na něj koukal, tak mi řekl, že bude přemýšlet o ženitbě. Asi už se cítí zralý na úlohu otce. Nám ale do vztahu zasahovat nechce, i když by byl rád, kdyby kluka mohl občas vidět. To jsem mu slíbila, určitě si to zaslouží.“

„O sourozencích neuvažujete?“ zeptala jsem se tak z legrace.

„No, to jsi uhodila hřebík na hlavičku. Když už jsem měla břicho, tak se s ním Kristýna pořád mazlila a bylo na ní vidět, že by to taky ráda zažila. Teď kouká, jak ho kojím, a mívá v očích slzy. A než jsem odjížděla, tak mě pověřila, abych se Viktora zeptala, jestli by k nám ještě někdy nezajel. Že by mu taky uvařila něco dobrého. Má ale trochu strach, je ještě panna.“

„Teda z překvapení nevyjdu. Docela ráda bych tu tvoji Kristýnu poznala, musí to být správná holka.“

„Je. A jsem moc ráda, že jsme se našly. Klape nám to spolu.“

Se Sárrou jsme se rozloučily a s Azorem jsem pokračovala v procházce. Od té doby si občas posíláme E-maily s fotkami.

Moje služební auto dali po dobu mé nepřítomnosti k dispozici jinému kolegovi, takže mezi tím naběhalo dvacet tisíc kilometrů. Vrátili mi ho ale v pořádku ještě před dovolenou.

První cesta vedla do Klášternic. Zjistila jsem, že Honza už se usadil natrvalo. Věra zjistila, že i bez růžových brýlí je to pořád ten prima chlap, kterého poznala v lázních. Vedle projektování elektrických instalací

pomáhal Věře i s realitkou. O práci neměl nouzi ani v Klášternicích, ale práce s realitami ho zaujala, a tak si těch projektů bral míň.

Gisela zavřela svůj krámk. Těžko by ji to uživilo. Věra jí nabídla práci v realitce. „Nechápu, jak jsem mohla tak dlouho sedět v té své špeluňce.“ svěřila se mi hned při prvním rozhovoru. „Jednám teď s klienty a hledám nové příležitosti, a to mě baví. S Věrou se střídáme v krámk, ale to je něco jiného, než celý den čekat na jednoho nebo dva zákazníky, kteří přišli, prohlédli si nějaké šaty a za chvíli už jsem zase byla sama. Tady se někdy dveře netrhnou a když je chvíli klid, tak se s Věrou probíráme získanými kontakty a srujeme plány na jednání se zákazníky.“

„A co chlapi, už si nějakého ulovila?“

Gisela se trochu začervenala. „No, něco by se našlo, ale já v tom neumím tak chodit jako ty. Ale vystřídá se jich tady dost a s některými je docela švanda. Tuhle mě jeden nádražák pozval na kafe a máme domluveno, že pojedeme v neděli někam na výlet.“

„Tak ať se ti daří“ rozloučila jsem se.

Při návštěvě místní policejní stanice jsem zjistila, že Štěpán je stále volný. Nepátrala jsem po jeho milostných aférkách v době mé nepřítomnosti, ale zdálo se mi, že ani nemá z čeho se zpovídat. Já jsem se mu raději také nezpovídala, takže jsme mohli navázat tam, kde jsme před půlrokem skončili.

Potíž byla, že v Klášternicích jsem už neměla žádné bydliště a ve Štěpánově pronajatém pokojíku jsme moc soukromí neměli. Řešili jsme to nejdřív tak, že jsme jezdili na víkendové výlety s ubytováním na jednu noc, ale nebylo to ono. Ptala jsem se Štěpána, proč si nepronajme samostatný byt. Svěřil se mi, že si u Klášternic koupil před časem dost velký stavební pozemek. Zdálo se mu to jako výhodná koupě a skutečně to tak vypadá i dnes, protože cena vzrostla asi na dvojnásobek. Ale on musí splácet hypotéku, měsíčně dvacet tisíc, takže z policajtského platu už mu na nájem samostatného bytu moc nezbyvá. A pozemek prodat nechce, protože sní o tom, že si tam jednou postaví domek.

„A ukážeš mi ten pozemek?“ zeptala jsem se Štěpána.

„Není to daleko, můžeme tam zajet třeba hned.“

Nasedli jsme do auta a vyjeli na okraj obce, kde končila asfaltová ulice a dál se táhla polní cesta.

„Tak tahle louka to je. Před těmi třemi lety tady ještě nic nebylo, ale teď už se staví na těch parcelách, které jsou blíž k centru.“

„A kde končí tvůj pozemek?““

„Támhle, jak je to křoví. A nahoře končí pod lesem.“

Vyvalila jsem oči. „Tohle že je všechno tvoje? Vždyť to je tak celý akr. Není to na stavbu jednoho domku v našich poměrech trochu moc? Vždyť bys se udřel jenom sekáním trávy na takovém lánu.“

„Asi ano, ale já si nějak zatím neumím představit, kde by ten domek měl stát a jak by měl vypadat.“

„A neznáš nějakou stavařku, která by ti to mohla navrhnout?“

„Když já myslel, že by to ta stavařka, kterou znám, měla navrhnout tak, aby se jí tady líbilo. Ale bál jsem se jí to říct.“

Podívala jsem se na Štěpána a pak jsem mu dala dlouhou milostnou pusu.

„Tak já teda něco navrhnu, ale musíš mi říct, jak velká má být manželská postel, kolik dětí tam má bydlet a co na té zahradě chceš pěstovat.“

Štěpán otevřel pusu, chvíli koukal a pak se na mě vrhnul, povalil mě do trávy a začal mě vášnivě líbat.

„Ty divochu, tady bychom vzbudili veřejné pohoršení. To by nás místní policajti museli postavit na pranýř. Pojd' se proběhnout k lesu.“

Proběhli jsme uličkou v maliní na kraji lesa a pak už jsem se nechala znovu povalit.

„A jestli na tom chceš začít tady pracovat, tak mi musíš slíbit, že náš život, ani ten sex mezi námi nebude nikdy nuda!“

„Nebude, slibuju.“

Vlastně jsem si dneska nevzala s sebou žádné kondomy. Děj se vůle Páně.

Když jsem se pak nad sebou zamyslela, nedovedla jsem to pochopit. Jak to, že já, já, která jsem u mužů vždycky hledala jen dobrou zábavu a dobrý sex, jsem se najednou takhle rozhodla? Co se ve mě zlomilo? Uvědomila jsem si, že jsem skoro neodvolatelně dala slib manželský? A je mi jasné, že Šárka Valnohová si vždycky představovala pod pojmem „manželství“ hlavně

věrnost? Copak už mě nelákají milostné hrátky s hezkými muži, kteří mě přitahují?

Odpověď, na kterou jsem přišla, mi vzala dech. Možná lákají, ale mění se mi priority. Víc mě láká představa soužití s milovaným mužem a naše společná rodina. Šárko, vždyť ty jsi se zamilovala! A není to jen exploze hormonů. Prostě cítíš, že ho potřebuješ nejen jako sexuální objekt, ale jako kus sebe sama. A děti. Proč tu ještě nejsou? Prostě nazrál čas. Asi zazvonil i zvoneček na biologických hodinách.

14 Dohoda

Vrátila jsem se do kanceláře SRO s vlasy plnými jehličí a zamženýma očima. Dala jsem si kafe a pozorovala Věru jak úřaduje. Když jsem se jí tak dívala přes rameno, zahlédla jsem povědomé jméno.

„Vorsinger, to jméno je mi nějak povědomé. Není to jeden z těch podvedených stavebníků?“

„To si pamatuješ dobře.“

„A co my s nimi máme?“

„Představ si, že ti stavebníci si udělali vlastní výbor s právní subjektivitou a začali dostavbu organizovat sami. Vypsali soutěž na aktualizaci projektu a dostavbu. Nikdo se jim ale neozval.“

„To se ani nedivím, bylo to moc zamotané.“

„Propadali trudomyslnosti. Pak si jeden člen výboru vzpomněl, že když jsi tu aféru vyšetřovala, setkali se také s tvou mamkou, která pracovala (ve skutečnosti s tebou) pro ně nějaké expertizy. Obrátil se na ni jako na poslední stéblo, kterého se chytá tonoucí. Ona jim nic neslibovala, jen že se na to podívá. Podívala se a zjistila, že by pro ně naše Rosava mohla aktualizovat projekt a v případě, že budou souhlasit s navrženým řešením, ujmout se organizace dostavby. Teď přišla odpověď, že to berou.“

Za tři neděle plodné spolupráce jsem s mámou a Honzou aktualizovala projekt včetně specialit, které si přáli jednotliví stavebníci, a spolu s Věrou jsme aktualizovali i rozpočet. Zvýšení ceny bylo pro ně hořkou pilulkou, ale dohodli jsme se, že si nebudeme nic zastírat. Pomohli jsme jim také dohodnout s bankou navýšení hypoték a nový splátkový kalendář.

Dva stavebníci se při současném navýšení necítily na splácení navýšených hypoték a chtěli své rozestavěné domky prodat. Nenašli však kupce, protože podvody spojené se stavbou nebudily důvěru. To by byl vážný problém, protože by to znamenalo další zvýšení ceny pro ostatní stavebníky. Rozhodla jsem se jeden z domků za výhodných podmínek odkoupit. Padly na to moje úspory, peníze, které jsem dostala od GE i mzda, která mi nabíhala, když jsem byla na misi. Druhý domek odkoupili moji rodiče. Kdo jiný by měl věřit v úspěšné dokončení akce?

Mamka obtelefonovala své známé majitele stavebních firem a našla solidní firmy, které uzavřely smlouvy na dokončení stavby za ceny podle rozpočtu. Stavba domků pak byla během půl roku dokončena. Všichni stavebníci se shodli, že provize 2 % pro naši firmu se jim vyplatila. Zároveň s penězi jsme tak získávali i dobrou reputaci.

Po dovolené jsem nastoupila do zaměstnání a předala otěže řízení stavby mamce a Věře. Na mém psacím stole se do mého návratu z dovolené objevily dva případy hospodářské kriminality, kterým jsem se musela věnovat v pracovní době. Byly to ale jen „malé ryby“ a jasné případy. Popovídala jsem si s lidmi, zopakovala psaní na stroji, a to bylo v podstatě vše.

Štěpánova parcela musela chvíli počkat. Ne že bych se na to úplně vykašlala, ale musela jsem si sehnat výpis z katastru nemovitostí, plány inženýrských sítí, územní plán, podmínky splácení hypotéky a další dokumenty. Nechtěla jsem totiž Štěpánovi navrhnout nějaký vzdušný zámek, který by pak nešel realizovat nebo přinesl spoustu problémů. Také jsem musela navrhnout, jak ten velký pozemek rozparcelujeme, zasítujeme a nabídneme jiným stavebníkům.

Abychom měli možnost se se Štěpánem scházet v soukromí, rozhodla jsem se koupit montovaný zahradní domek. Smontovali jsme ho se Štěpánem sami. Čtyři tvárnice jsme srovnali do roviny, na ně položili podlahu a těch pár vrutů jsme také zvládli zašroubovat. Na střechu jsme nalepili pískovanou lepenku a za jeden víkend bylo hotovo. Dovnitř jsme nastěhovali širokou váleudu, psací stůl, propanbutanový vaříč, chemický kloset a starodávné umyvadlo na kovových nožičkách. Co na tom, že tu neteče voda, kanystr si pokaždé přineseme.

Jednoduché dřevovláknité desky sice neposkytovaly hlukovou izolaci, ale když jsme domek postavili až v odlehlém rohu parcely, nebyly árie nanebevzetí tak nápadné. „Co na tom, když to sousedi uslyší. Aspoň budou vědět, že nemají za sousedy nějaké studené čumáky“ řekla jsem Štěpánovi. „Veřejné pohoršení to budit nebude, tak proč bychom se omezovali. Až budeme mít dům, tak to bude otevřeným oknem taky slyšet.“ Zasmáli jsme se a hned jsme to také odzkoušeli. Žádná stížnost od sousedů nepřišla.

Vždycky jsem se pokládala za praktickou ženu, která kouká na svět chladnými očima. Jakmile jsem však začala přemýšlet o našem domečku, vždycky jsem se zasnila. V souladu se svou profesí bych si měla dům představovat jako soustavu stavebních konstrukcí uspořádaných tak, aby plnily zadanou funkci. Ale jakmile jsem si představila kteroukoli část domku, viděla jsem v ní sebe, Štěpána a naše děti. Jak tam žijeme, hrajeme si, pracujeme, bavíme se, milujeme se a odpočíváme.

Dalo mi hodně práce soustředit se na tu materiální podstatu, kterou jsem potřebovala navrhnout a promyslet tak, aby se dala rozumně realizovat a abychom tam mohli dělat všechno to, co jsme si se Štěpánem vysnili. Musela jsem také vymyslet takové rozdělení pozemku, aby tam náš domek hezky zapadl, ale také takové, aby ostatní parcely byly dobře prodejné. Součástí projektu byl i návrh inženýrských sítí a napojení na komunikace.

Náš rodinný dům jsem navrhla jako přízemní se zvýšeným podkrovím, cihlový, s panelovými stropy, sádkartonovými podhledy a taškovou střechou, plně podsklepený. Dohodli jsme se, že prostory ve sklepě využijeme jako dílnu a skladovací prostor. Také tepelná čerpadla pro vytápění a klimatizaci potřebovala nějaký prostor a nechtěli jsme domek oblepovat přístavky, které zabírají plochu zahrádky. Abychom nebyli úplně závislí na dodávce elektřiny, měly domky také komín a počítali jsme s velkými krbovými kamny.

Z našeho bláznivého milování v lese jsem neotěhotněla. Uvědomila jsem si, že našťěstí. Moc bych už chtěla mít děti, ale na otázku „kam bych je přivedla?“ jsem si odpověděla představou, která se mi moc nelíbila. Asi bychom si museli pronajmout nějaký byt, ale jen s perspektivou přechodného útočiště. Tak bych si domov nepředstavovala. Na druhé

straně perspektiva krásného domečku v Klášternicích byla ještě vzdálená, zdálo se, že při nejlepším pět let.

Musela jsem počítat s tím, že budu splácet hypotéku na domek, který jsem koupila od odstoupivšího stavebníka. To bych ze svého platu v pohodě utáhla. Ale když budu na mateřské dovolené? Po půl roce příjmy, které pak dostanu jako podporu, budou malou almužnou. A budeme moct žít ze Štěpánova platu se dvěma hypotékami na krku? Těžko. Tak jsem pro jistotu nasadila hormonální antikoncepci. Sen o krásné rodině s dětmi se na blízkou dobu odsouvá.

Jako již tolikrát, pomohli nám moji rodičové. Jednoho večera nepustili televizi a tvářili se spiklenecky. Byla jsem zvědavá, co z nich vypadne.

„Tak se mi zdá, Šárko“ povídá nakonec mamka, „že se vám nějak vzdalují cíle. Nebylo by dobře s tím něco udělat?“

„Asi si vsadit sportku, nebo vyloupit banku?“ odpověděla jsem trdomyslně. „Asi bychom se museli nastěhovat do toho domku, na který ještě platím hypotéku. Jenomže Štěpánovi se nechce z Klášternic. Abychom ten můj projekt zrealizovali, potřebovali bychom tak deset miliónů. Abychom splatili hypotéku, museli bychom oba pracovat dvacet let. Takže rodinka s dětmi tak za dvacet let. K čemu takový život?“

„Takže byste se museli zařídit natrvalo v tom malém domku se zahrádkou jako dlaň, který jsi koupila rozestavěný?“

„Je pravda, že milióny lidí by to považovaly za štěstí. Asi si to budeme muset vykládat taky tak.“

„Napadl nás postup“ povídá táta, „kterým by se to dalo řešit úplně jinak. Ale my ti to nepovíme, myslím, že bychom se měli na to sejít i s Věrou a měli by tam asi být i Štěpán a Honza. Takže bychom v sobotu zajeli do Klášternic, co říkáš?“

„Ale mě to provrtá břicho!“

„Dočkej času, jako husa klasu.“

Sešli jsme se v Klášternické kanceláři na velké poradě. Táta přednesl plán, který svou rafinovaností odpovídal akci kulový blesk. Samozřejmě závisel na naprosté vzájemné důvěře všech zúčastněných, a hlavně na Štěpánovi. Ale důvěra tady byla a nikdo nepochyboval.

„Návrh rozparcelování pozemku, který zpracovala Šárka“ začal táta, „počítá s šesti parcelami tak po šesti stech metrech. Po zasíťování bude mít každá taková parcela cenu tak tři miliónů.“

„Naše Rosava“ pokračoval táta „už sice nějaké peníze vydělala, ale ty dva milióny, co máme, na větší stavební investici nestačí. A banka nám peníze nepůjčí, protože nemáme čím ručit. Takže jsme s mamkou vymysleli plán, jak to provést rychle, a hlavně bez dlouhodobých hypoték. Když se to povede, budete mít do dvou let váš domek a až prodáme ty přebytečné parcely, nebudeme nikomu nic dlužit.“

Táta obešel zrakem všechny, co jsme tam seděli. Štěpán poposedl a opřel se rukama o stůl. Já jsem tušila, že jde o něco podobného, ale byla jsem zvědavá, co vymysleli.

„Základem je, že Štěpán vstoupí jako čtvrtý člen do Rosavy. Zároveň prodá do SRO za svůj podíl a dva milióny korun pozemek. To mu také umožní jednorázově splatit hypotéku, kterou na pozemku ještě má.“

Táta se napil vody. „Jestli budeme mít nezadlužený pozemek, banka nám půjčí peníze na zasíťování. Pak nabídneme čtyři zasíťované parcely na prodej. Předpokládám, že za ně dostaneme tak dvanáct miliónů a jen se po nich zapráší, je to moc pěkné místo. Odečteme původní cenu a cenu zasíťování a zbude osm miliónů. A za těch osm miliónů postavíme váš domek podle projektu, který navrhla Šárka.“

Přisedla jsem si blíž ke Štěpánovi a objala ho jednou rukou. „Tak co, pane majiteli reality, půjdeš do toho?“

Štěpán se na mě vyčítavě podíval a jeho pohled jako by říkal: „Jak se můžeš takhle ptát!“

Nahlas řekl: „Jestli to vyjde, tak to je přesně to, o čem jsem snil. A snad můžu mluvit za nás oba. Ano, tohle je přesně ono. Musí to vyjít!“

Šťastně jsem se na Štěpána usmála a pak jsem dala mámě i tátovi pusu. Jen Věra seděla jako zařezaná. Bylo mi jí líto. My budeme bydlet jako páni a ona se jen dívá a dál bude bydlet v nájmu ve starém dvoupokojovém bytě. Pak jsem dostala nápad:

„A co ta šestá parcela?“ zeptala jsem se.

„Ta zůstane v majetku SRO, jestli s tím bude Štěpán souhlasit.“

Štěpán souhlasně přikývl. „Jasně. Já bych to sám takhle ani nemohl zařídit a víc bych za to stejně nedostal. Nemám styky, takže by mě všichni odrbali. Nehledě k tomu, že bychom se jinak mohli brát nejdřív za pět let. Budu mít bezvadné druhé rodiče.“ Zvedl se, dal pusu mámě a podal ruku tátovi,

„Já bych měla taky jeden nápad“ povídám. „Ty domky bychom mohli stavět hned dva, aby ta pátá parcela nezůstala prázdná. Určitě by to přišlo relativně levněji.“

Všichni na mě koukali jak zjara.

„Já myslím, že už brzy bude dostavěn ten můj domek v Praze. Je sice menší, ale kdybych ho prodala i s umožněním hypotéky, tak šest miliónů by to mohlo dát. Tak bychom to snad nějak spatlali, abychom ty dva domy v Klášternicích postavili, nebo bychom na to vzali menší hypotéku. Dům by zůstal majetkem Rosavy a jako podílnice by tam snad mohla bydlet Věra.“

Věra se nechápavě zatvářila a pak bloudila zrakem z jednoho na druhého účastníka porady. „To bychom jako mohli bydlet ve stejném domku jako Šárka a Štěpán a byli bychom sousedi?“

Štěpán přikývl. „I mě by se to líbilo.“

Věra se podívala na Honzu. Trochu se mu chvěly ruce. Pak přiškrceným hlasem pronesl: „Taky bych rád měl nějaké svoje děti. Takový domek, jaký navrhla Šárka pro ně, by se mi líbil i pro naši rodinu.“

Věra vyskočila ze židle a vrhla se Honzovi kolem krku. Málem přitom porazila stůl.

Bouchlo šampáňo a dohoda byla stvrzena.

15 Svatba

Protože manželský slib jsme si vlastně už dali, dohodli jsme se, že se vezmeme, než spustíme dohodnuté akce na stavbě. Jednak jsme cítili, že ve víru starostí o stavbu by svatba moc neladila, jednak by pozdější sňatek komplikoval vlastnické vztahy.

Vždycky jsem si myslela, že jestli se vdám, budeme mít svatbu jen v kruhu rodinném. Tento předpoklad ale moc nevyšel, když jsme se dohodli, že Věra s Honzou to vezmou s námi jedním vrzem. Na radnici jsme sice byli jen s rodinami, ale i to dalo skoro třicet lidí. K mému překvapení se

na radnici objevili i major Langmajer a plukovníci Peroutka a Křemenáč, kterým jsem oznámení také poslala. Myslela jsem to jen jako formalitu a zaskočilo mě, když přišli. Tak jsem všechny pozvala do místního baru alespoň na slavnostní přípitek.

V Klášternicích nám to ale tak lehce neprošlo. Jakmile se sousedi o svatbě dozvěděli, oznámili nám stroze, že na večer rezervovali hospodu. Takže nám nezbylo, než si tam otevřít účet a všechny srdečně pozvat. Všechny naše rodiče jsme posadili k jednomu stolu, takže konečně měli příležitost se pořádně poznat. I od jejich stolu se ozýval veselý smích, takže se zdálo, že ani ve velké rodině nebudou problémy.

I když hospodský otevřel i přilehlý taneční sál, nebylo v hospodě k hnutí. Přišli všichni sousedé od našeho starého bytu i od kanceláře Rosavy, ale i ti, kteří nám pomáhali, když jsme zápasili s mafií, majitelé dalších krámků, kterým jsme pomohli od výpalného a mnoho lidí, které jsme znali jen od vidění. Prostě skoro celé Klášternice. Dva místní hudebníci zajistili s podporou programovaných hudebních nástrojů správné ozvučení, a tak se tančilo do úpadu.

Vlastně ta svatba se stala svým způsobem reklamní akcí Rosavy. Gisela by si bývala mohla zřídit u svého stolu obchodní přepážku. Vypadala ale, že právě to ji baví. Hodně lidí chtělo vědět, co všechno by pro ně Rosava mohla zařídit a s nevěstami se o tom bavit netroufli. Pro Giselu to bylo častým konverzačním tématem i při tanci. S některými otázkami se ale musela obracet na moje rodiče, takže i oni měli o zábavu postaráno. Po svatbě počet zájemců o služby Rosavy i o Giselu zdatelně stoupl.

Štěpán si netroufl trvat na policejní hodině, a tak jsme se rozcházeli až za svítání. Se Štěpánem jsme skončili na gauči v kanceláři Rosavy, která byla ten následující den zavřena. Ale žádná árie nanebevzetí se toho rána neozvala. Byli jsme rádi, že můžeme odpočívat a vyspat se. Inu, svatební noc, kterou takhle prožívá většina novomanželů, když nevěsta není panna. Vybrali jsme si to předem.

16 Stavba

Žádost na stavební úřad jsme podali hned v následujícím týdnu.

Největším problémem schválení projektu může být řízení o umístění stavby. Mamka pamatovala, že v některých případech si sousedé kladli

hodně nepříjemné podmínky a někdy si stavební úřad vymýšlel z nějakých skrytých důvodů omezující, kterými se řízení protáhlo i na několik let.

Zjistila jsem z katastru nemovitostí, kdo jsou naši sousedé. Naštěstí podle územního plánu ležela Štěpánova parcela na okraji oblasti určené pro zástavbu. Ze dvou stran navazoval les a pole. Na ostatních parcelách v sousedství byly rozestavěné domky, nebo se tam ještě nestavělo.

Osobně jsme se Štěpánem navštívili stavebníky dvou rozestavěných domků a zjistili jsme, že jsou to v obou případech mladí manželé, kteří se snaží nepřekročit dohodnuté hypotéky a nemají zájem na komplikaci našich vztahů. Naopak, když zjistili, že budeme zasítovat naše parcely, rádi se k nám připojili, protože zasítování se jim do rámce hypoték nějak nechtělo vejít. K projektu se rádi připojili i majitelé parcel, kde se dosud nic nedělo. S každým dalším podílníkem se totiž cena zasítování jednotlivých parcel snižovala. Tím, že se připojili k našemu projektu, jim náklady klesly na polovinu. Takže jsme se bez problémů dohodli a zároveň položili základ dobrých sousedských vztahů do budoucna.

Ukázalo se, že odpovědnou referentkou na stavebním úřadě je Štěpánova spolužačka z gymnázia. Když jsem s ní jednala, pojala jsem podezření, že jí Štěpán nebyl lhostejný. Zdálo se mi dokonce, že se v jisté době sblížili i tělesně. Když jsem se na to Štěpána zeptala, zčervenal jako rak.

„Budeš mě zpovídat z mých dávných poklesků?“ zeptal se.

„Nechci tě zpovídat, já jsem taky nebyla svatá. Ale nedořešené vztahy by mohly přenést úřední jednání do osobní roviny.“

„Žádné otevřené účty s Nikolou nemám. Předpokládám, že i pro ni to byl jen chvilkový zájem.“

„Mně se ale zdá, že si na to moc dobře pamatuje. Příště na ten úřad půjdeš ty a zjistíš, jestli netouží po nějaké pomstě. Na druhé straně, jestli je to pro ni příjemná vzpomínka, určitě bude ráda, že tě zase potká.“

Ukázalo se, že setkání bylo oboustranně příjemné. Nikola byla již šťastně vdaná a netoužila po obnovení dávného intimního kontaktu. Ne, že by nám pak něco prominula, ale požadavky stavebního úřadu byly rozumné a brzy jsme je vyřešili. A tak územní rozhodnutí i stavební povolení byly brzy vydány.

Prodej parcel samozřejmě zajistila Rosava. Hned jak jsme dali inzerát do naší vitríny v pasáži Lucerna, začali se hlásit zájemci. Každý zájemce chtěl parcely vidět, a tak se dědova staříčka Felda naučila znát cestu z Klášternického náměstí nazpaměť. Jak jsme předpokládali, čtyři parcely, které byly na prodej, se prodaly během dvou měsíců.

Protože bylo hezky, jela jsem z práce do Klášternic. Zastavila jsem se v kanceláři Rosavy a probírali jsme nové akvizice i probíhající transakce. Otevřely se dveře a do krámků vešla s ustaraným pohledem Nikola. Lekla jsem se, že jsou nějaké komplikace s naší stavbou, ale ona se jen potichu zeptala:

„Není tady prosím vás Štěpán?“

„Stalo se něco? Máme nějaký problém?“ ptám se ustaraně.

„Ne, vaší stavby se to netýká, ale já mám problém.“

„A mohla bych vám pomoci já?“

„Ne, to asi ne, leda že byste se za mě přimluvila.“

„A copak jste provedla za zločin?“ ptám se rozpačitě.

„Nadýchala jsem půl promile.“

„Aha, a bylo to v Klášternicích?“

„Jo, ale chytli mě státní.“

„No, půl promile, to ještě není zločin, tak to asi postoupili jako přestupek na místní policii. Ale asi vám zadrželi řidičák?“

„Ne, to ne, ale musela jsem jít domů pěšky a pro auto si dojít až ráno. Bude mě to stát sedm bodů, ale mám zatím čistý štít, tak mi snad řidičák nevezmou. Chtěli na mě ale pokutu pět tisíc. Ale já je neměla a ani na kreditce to nebylo. Tak to dali na projednání. Dívala jsem se do sazebníku pokut a tam je za to dvacet tisíc korun. To jsou dvě třetiny mého platu. A já už takhle sotva vycházím. Splácíme hypotéku na byt a manžel taky nemá vysoký plat. A dvě děti, to dneska taky něco stojí. Však jsem to od manžela pěkně slízla, že po práci oslavuji, když jedu autem. Ale to víte, šéfová měla padesátiny.“

Bylo mi jasné, že Nikola má strach, protože taková pokuta by jí položila rozpočet. „Jděte domů, za Štěpánem teď nechodte. Já to s ním nějak domluvím. Pak vám zavolá.“

Se Štěpánem jsme se sešli v našem domečku na parcele. Když jsem mu o tom vyprávěla, byl dost smutný, protože nějaký trest Nikole musí uložit.

„Je to hloupé, co? Ona se k nám chovala fakt slušně a tobě taky není lhostejná, i když v tom už není žádný sex. Ale něco jsem zaslechla, že když se jedná o první přestupek a dotyčný je řádným občanem, tak by to šlo řešit domluvou.“

„Cože, kde jsi to slyšela?“

„Pan policejní ředitel to tuhle povídal, když měl projev ke správnému postupu řešení přestupků. A ten projev je určitě v nějakém policejním věstníku. Podívám se po něm. A ty připrav zápis z projednání, kde jí připomeneš, že musí už být hodná a kdyby se to opakovalo, tak ji nemine přísný postih.“

Sedla jsem v práci k počítači a ten projev jsem našla. Štěpán do vyšetřovacího spisu napsal, že provinilá splňuje podmínky podle doporučení policejního ředitele, a proto jí bude jen řádně domluveno. Pak si Nikolu předvolal. O víkendu mi o tom vyprávěl.

„Přišla celá rozklepaná a měla pláč na krajíčku. V kanceláři byli i moji podřízení, tak jsem jí vyčinil, jak se patří. Ona se přitom rozbřečela, ale s tím jsem nemohl nic dělat. Pak jsem jí dal podepsat protokol a podal jsem jí ruku. Pořád čekala, až řeknu, kolik jí to bude stát. Když jsem řekl, že vzhledem její bezúhonnosti byl přestupek vyřízen domluvou, podlomila se pod ní kolena a vrhla na mě pohled, který by se dal považovat za zamilovaný. Ale tak to určitě nemyslela. Vyprovodil jsem ji a řekl, že se by nás potěšilo, kdyby nás navštívila, až dostavíme.“

„Tak to jsem ráda, doufám, že se ti nechtěla revanšovat osobní splátkou“ řekla jsem Štěpánovi s úsměvem.

„To ne, ale když jsi se za ní tak přimlouvala, mohla bys tu splátku za ni splatit ty.“ Splatila jsem to Štěpánovi i s úroky. Ještě, že dělníci o víkendu na stavbě nepracovali.

Zasítování, hrubá stavba obou našich domků i vrty pro tepelný výměník byly do roka hotovy. Abychom nemuseli brát hypotéku, dohodli jsme se, že instalace si uděláme sami. Honza měl zkoušky na samostatné elektroinstalace a z domku, kde bydlel se svojí první manželkou, měl i

zkušenosti s instalací vody a kanalizace. Slíbil, že nás zaučí, a tak jsme se do toho pustili. Stejně ale nejvíc práce na instalacích udělal on.

Chtěli jsme co nejdřív dokončit přízemí, abychom se mohli nastěhovat. Skoro celý rok jsme pracovali po večerech a o víkendech. Věra se ujala společného stravování. Hodně nám pomohla i Gisela, která v tomto období převzala většinu péče o zákazníky Rosavy.

Na podzim jsme nechali zasadit okna, nechali naházet vnitřní omítky, obložit koupelny a WC. Před zimou jsme nechali nainstalovat výměníky topení. V zimě jsme mírně topili, aby stavby vyschly a zjara jsme nechali položit podlahové krytiny. O prázdninách jsme se mohli nastěhovat.

I když jsme se snažili snížit náklady jak to šlo, zjistili jsme, že pokladnička je prázdná. Kuchyni jsme zařídili na půjčku, ale zařekli jsme se, že si nebudeme brát žádné další půjčky, protože jejich splácení by mohlo být problematické, až budu na mateřské dovolené. Proto jsme nekupovali nový nábytek, ale já jsem přivezla na vozíku za Feldou svůj nábytek z pražského bytu a Štěpán svůj nábytek ze svého pronajatého pokoje. Vybavení bylo sice nesourodé, ale bydleli jsme ve vlastním a spolu. Nový nábytek si pořídíme až nastoupím do práce po mateřské dovolené.

Plot mezi našimi parcelami jsme nezřídili. Peníze, které jsme dali dohromady do příštího roku, jsme věnovali na zateplené fasády. S Věrou jsme pak u domků udělaly alespoň malé záhonky s květinami a na zbytku našich pozemků zaseli chlapi trávu. Ve volných chvílích se věnovali tepelné izolaci a sádrokartonovým stěnám v podkroví. Ale na to už nebyl spěch, tak se pracovní tempo snížilo. Proto zbyl i čas na manželské radovánky a na jaře už jsme kupovali dětské kočárky.

17 Epilog

Se Štěpánem jsme se dohodli, že není na co čekat, a tak naše děti jsou od sebe jen o málo víc než jeden rok. Věra s Honzou to pojali také tak. Navíc se nám také provdala Gisela, takže naše druhé děti se narodily ve stejném měsíci, jako její první dítě. Rosava v tomto období ležela hlavně na bedrech Honzy. Ale jezdily jsme pak s dětmi ke Gisele. Při mateřské dovolené jsme se u nich střídaly, takže vždy alespoň jedna z nás pracovala s Honzou. Také moji rodičové se přiměřeně angažovali. Rosava neměla žádný výpadek a vydělávala slušné peníze.

Giselin domek přes den připomínal jesle, ale jejímu manželovi to nevadilo. Přes den byl v práci a když přišel domů, děti byly už pryč. A Gisela dostávala hned po mateřské plnou mzdu.

Azor je na penzi a já si jiného psa nepořídila. Užívá si u nás klidného stáří. Děti si lepšího partáka ke svým hrám nemohly přát. Podle počasí si hrají na naší parcele nebo u Gisely. Přes den se u dětí střídají Věra s Giselou, ta druhá vždy pracuje s Honzou v Rosavě. O víkendech jsem s dětmi většinou já. Nemusela jsem moc čerpat další mateřskou dovolenou, po dvou letech jsem se vrátila do práce. Takže velký výpadek příjmů jsem nepociťovala ani já, ani Věra nebo Gisela.

Už při mateřské dovolené jsem se rozhodla pro doktorandské studium v souběžném studiu na Policejní akademii. Po absolvování jsem přešla do Národní centrály proti organizovanému zločinu, dostala jsem hodnost majora a vyšší plat. Stala se ze mě napůl kancelářská myš, i když při pátrání nebo zpracování forenzních posudků někdy trávím několik dní v terénu. Vyučuji také na policejní akademii a docela mě to baví. Když je třeba, projektuji pro Rosavu.

Štěpán dál vede místní policii. Mafie se Klášternicím raději vyhýbá, její nové pokusy o vzkříšení jsme odrazili. Místní obyvatelé nám důvěřují, a to je nejlepší zábrana proti chapadlům Hydry.

Je mi třiatřicet let a já se usadila. Sexuální poklesky a experimenty jsem se rozhodla přenechat mladším. Se Štěpánem není nuda a já nijak po jiných chlapech netoužím. Chci, aby nám ta láska vydržela na celý život.